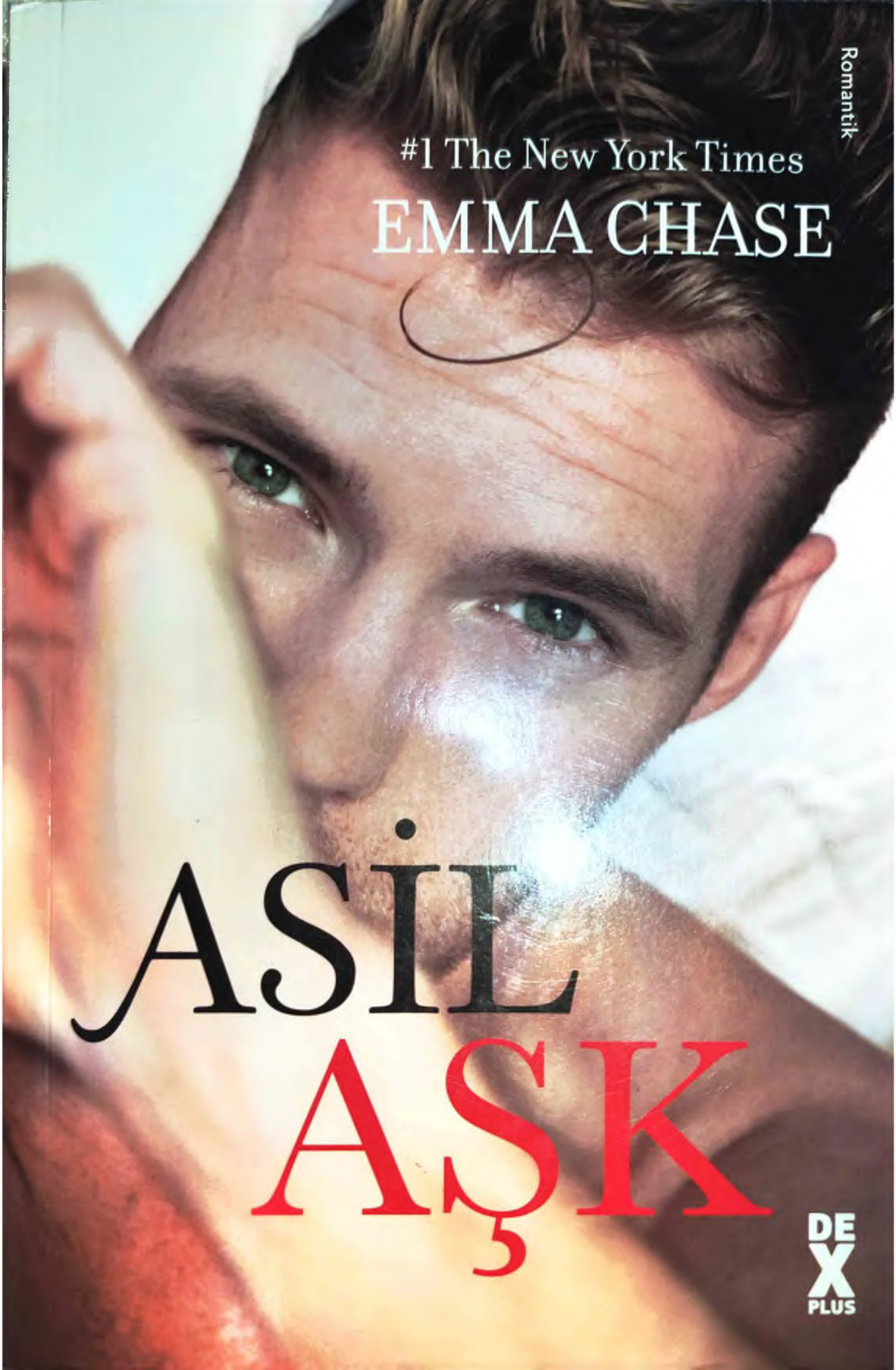

Romantik
#1 The New York Times
EMMA CHASE
ASİL
AŞK
DEX
PLUS

ASİL AŞK

Birinci Bölüm

Henry

"Hassiktir."

Falsolu vuruş yapmıştım.

En azından doğru terimin bu olduğunu düşünüyordum. Falsolu?.. Kesme?.. Emin değildim. Hiçbir zaman golf hayranı olmamıştım. Çok yavaştı. Çok sessizdi. Çok *sıkıcıydı.* Yapmayı sevdiğim sporlar becerme tarzım gibiydi; vahşi, gürültülü ve ahlaksız...

Futbol bana daha uygundu. Ya da ragbi. Vücut teması olan sporlar yani. Polo da fena sayılmazdı.

Kahretsin, şu aşamada enerjik bir Quidditch maçına bile razı olurdum.

"Ne dediniz, Majesteleri?" diye sordu Sör Aloysius.

Sopamı, taşıyıcım Miles'a verdim ve öğleden sonraki işkencemden sorumlu olan adamla yüzleşmek için hızla döndüm.

"*Hassiktir*, dedim."

İsmi, Beelzebub'a* çok benzer bir şekilde telaffuz edi-

* İngilizcede İblis anlamına geliyor. (ç.n.)

len Pennington Kontu Lord Bellicksbub, gri sakalını yaşlı eliyle kapattı ve gözlerini rahatsız bir şekilde kaçırarak öksürdü. Çünkü artık böyle şeyler söylememeliydim. *Uygunsuzdu.* Kabaydı. Kraliyet Prensine, Wessco tahtının varisine yakışmıyordu. Âşık olup tahttan çekilen ve harika Amerikalı sevgilisiyle evlenen abim –piç kurusu– yüzünden zoraki olarak üstlendiğim yeni unvan artık buydu.

Geçtiğimiz yıl boyunca binlerce kez duymuş olduğum gibi, meşru varis *doğru düzgün* davranmalıydı.

Ama bana söyleneni yapmak konusunda asla çok iyi olmamıştım.

Bu bir sorundu.

Ya da bir refleksti. Bana sol dediklerinde sağa giderdim. Otur dediklerinde zıplardım. Düzgün davran dediklerinde sarhoş olur, tüm hafta sonunu Başpiskoposun üçüz yeğenlerinin hepsini becererek geçirirdim.

İyi kızlardı. Acaba bu cuma ne yapıyorlardı?

Hayır, bunu merak etmiyordum. Çünkü o eski Henry idi. Herkesin birlikte olmak istediği, eğlenceli ve kaygısız Henry.

Artık kimsenin takılmak istemediği Henry olmak zorundaydım. Ciddi, bilgili, namuslu... Bu beni öldürecek olsa bile –ve muhtemelen öldürecekti. Edep, Kraliçe olan büyükannemin talep ettiği bir şeydi. Aloysius ve Beelzebub gibi üyeleri olan Parlamento'nun beklediği bir şeydi. Halkımın ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Hepsi bana güveniyordu. Bana inanıyorlardı. Onları geleceğe taşıyacağıma... İyi biri olacağıma...

Kral olacağıma...

Tanrım, bu kelimeyi her düşündüğümde midem bulanıyordu. Birisi yüksek sesle söylediğinde öğürüyordum.

Ülkem için *Büyük Asil Umut* olmam gerekiyorsa, hepimiz mahvolmuştuk.

"Önemli bir noktaya değindiniz, Prens Henry," dedi Sör Aloysius. "Topların markası her şeyi değiştirir."*

Saçmalık. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Fakat politika bu şekilde işliyordu. Hilelerle, sahte gülümsemelerle ve sırttan bıçaklamalarla.

Politikadan, golften nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyordum.

Ama benim hayatım artık buydu.

Aloysius, gözlerini kısarak taşıyıcısına baktı. "Bir sonraki turda uygun topları versen iyi olur, yoksa bir daha burada çalışamayacağından emin olabilirsin. Beceriksizliğin için Prens'ten özür dile."

Yüzü solan genç çocuk hafifçe başını eğdi. "Çok üzgünüm, Majesteleri."

Ve bir kez daha midem bulandı.

Nicholas yıllar boyunca buna nasıl katlanmıştı? Onun bir *drama kraliçesi* olduğunu düşünürdüm. Bir oyunbozan ve bir mızmız.

Ama şimdi anlıyordum. Çünkü aylardır onun yerindeydim.

Sürekli kıçınızın öpülmesini eğlenceli sanabilirsiniz. Ama karşınızda çatal dilleriyle oral seks yapmayı teklif ederek zehirli dişlerini etinize geçiren bir yılan sürüsü olduğunda, bu iğrençtir.

"Endişelenme," dedim çocuğa; çünkü bunu bir sorun haline getirirsem, Aloysius'un çocuğa haksız yere yükleneceğini hissediyordum.

---

* Bölüm başındaki "hassiktir" kelimesi, yazar tarafından "balls" olarak yazılmış. Balls, aynı zamanda "toplar" anlamına geldiği için kelime oyunu yapılıyor. (ç.n.)

Yeşil alana doğru ilerlerken taşıyıcılar geride kaldı.

"Geri gönderme yasası hakkındaki düşünceniz nedir, Majesteleri?" diye sordu Beelzebub.

"Ne?" diye cevap verdim düşünmeden.

"Vatana iade," dedi Aloysius. "İşçi sınıfının haklarını ihlal ettiği için belli bir yaptırıma uğrayan şirketlerin, denizaşırı fonları ceza almadan Wessco'ya geri getirmelerine izin verecek bir düzenleme. İşçi sınıfı için binlerce istihdam sağlayacak. Mevzuat haftalardır Parlamento'da bekliyor. Majesteleri'nin size bundan bahsetmemesine şaşırdım."

Muhtemelen bahsetmişti. Çoktan öğrenmiş olmam gereken diğer on binlerce yasa, bilgi ve mevzuat hakkındaki her şeyle birlikte. Ben aptal değildim, istediğim zaman gerçekten çok zeki olabilirdim. Okulda her zaman başarılıydım.

Ancak ilgi duymadığım şeylere ilgi göstermek gerçekten çok zordu.

Büyükannem öğrenmem gereken şeyleri ilk başta e-posta yoluyla gönderiyordu. Ama Saray'ın sunucusu çöktükten sonra, benim için onların çıktısını aldırmaya başladı. Muhtemelen şu anda odamda beni bir orman dolusu kâğıt bekliyordu.

Üzgünüm çevre.

Siyaset konusunda berbat olabilirdim, ama mutluymuş gibi görünmek, kusurlarımı örtmek ve rol yapmak usta olduğum bir şeydi.

Bunu hayatım boyunca yapmıştım.

"Evet, elbette, vatana iade. Yeni öğrendiğim, ama benim için çok önemli olacağına inandığım başka bir meseleden bahsettiğini sandım."

Şaşkın ifadesi karşısında kollarımı kavuşturarak başımı eğdim ve ciddi bir şekilde açıklamaya başladım. "Terk edilmiş evcil hayvanların yaşlılara dağıtımından bahsedi-

yorum. Bununla ilgili olarak sana bir bildiri gönderirim."

Lord Bellicksbub başını salladı. "İlginç."

Sör Aloysius da ona katıldı. "Kesinlikle."

Hanımlar ve beyler, işte ben buna tek vuruşta isabet derim.

Aloysius, taşıyıcısından düz yüzlü golf sopasını aldı ve topa yaklaşmadan önce bir deneme vuruşu yaptı. Vuruşa hazırlanırken, "Peki, ya vatana iade? Bu da sizin için önemli bir mesele mi?" diye sordu.

Bu kez konuşmadan önce düşünmeye çalıştım. Büyükannem gurur duyardı.

Bir süre sonra başımı salladım. "İşçi sınıfı için daha fazla fırsat yaratmak her zaman için olumlu bir şeydir. Bence bu iyi bir fikir."

Beelzebub hafifçe gülümsedi; sarı dişleri, serin öğleden sonra güneşinde parlıyordu.

"Mükemmel."

"Sen ne *düşünüyordun*?"

Anlaşılan büyükannem benimle gurur falan duymuyordu.

Sunday Times gazetesini çalışma masasının üzerine vurarak, manşetin onun yerine bağırmasına izin verdi.

KRALİYET TARAF DEĞİŞTİRDİ – TARTIŞMALI VATANA İADE YASASINI DESTEKLİYOR

Kraliçe'nin devasa masasının karşısındaki koltuğumdan kalkarak gazeteyi işaret ettim. "Ben öyle bir şey söylemedim."

Buraya çağrıldığımda bir sorun olduğunu anlamam gerekirdi. Kraliçenin ofisine çağrılmak, okul müdürünü görmeye gönderilmekten çok da farklı değildi; bundan asla iyi bir şey çıkmazdı.

Büyükannem kaşlarını çatarak bana baktı, dudaklarının etrafındaki çizgiler bir yıl öncesine göre çok daha keskin ve derindi. İnsanlar üzerinde böyle bir etkiye sahiptim.

"Bu mevzuatı ortadan kaldırmak için aylarca görüşmeler yaptık. Geçer oy almasını engelleyen tek şey, bizim kararlı reddimizdi. Ve şimdi sen, tek bir hamlede, tüm bu çabayı boşa çıkardın."

Takım elbisemin altındaki tenim karıncalandı. Elimi, kesilip düzeltilmesi gerektiği söylenen saçlarımın arasından geçirdim. Neredeyse omuzlarıma kadar geliyordu.

"Ben hiçbir şeyi boşa çıkarmadım! Düşünmeden yapılmış bir yorumdu. Bir sohbetti."

Kraliçe ellerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. "Sen veliaht prenssin, *düşünmeden* yorum yapma lüksüne sahip değilsin. Pembrook Hanesi adına konuşuyorsun ve her kelimen, hareketin ve nefesin, çıkar sağlamak isteyen kişiler tarafından çarpıtılma olasılığına sahip. Bunu konuşmuştuk, Henry."

Eskiden büyükannemin gözdesiydim. Özel bir ilişkimiz vardı. Hikâyelerim ve maceralarım karşısında çok eğlenirdi. Varisi seçildiğim gün, hepsi yanıp kül oldu. Artık benimle eğlenmiyordu; kahretsin, benden hoşlandığını bile sanmıyordum.

"Bu konu hakkındaki tutumumuzu okuma zahmetine girdin mi? Christopher'a haftalar önce sana göndermesini söylemiştim."

Christopher, Kraliçe'nin özel sekreteriydi –dalkavuğuydu. Boş zamanlarında, üzerinde büyükannemin res-

minin bulunduğu bir ağız tıkacıyla dolaştığından şüpheleniyordum.

"Vakit bulamadım."

"Vakit *ayırmadın.*"

Mazeretler bir işe yaramadığında yapılacak en iyi şey konuyu saptırmaktı. "*Puşt Bir ve Puşt İki* ile o aptal golf oyununa katılmam için ısrar eden sendin."

Kraliçe, bir makineli tüfeğin hızla ateş açması gibi konuşmaya başladı. "Çünkü senin, 'dostunu yakın tut, düşmanlarını ise daha yakın' sözünü bildiğini düşündüm. Ne kadar aptalım."

Burun deliklerim titreşti. "Bunların hiçbirini ben istemedim!"

Bu konuma getirilmek... Bu ağır sorumluluğun altına girmek... Krallığın anahtarlarını hiçbir zaman istememiştim. Lanet kapıdan girip çıkmaktan mutluydum.

Büyükannem doğrularak çenesini havaya kaldırdı. Sakin ve duygusuzdu. "Evet, sen de benim ilk tercihim değildin."

Off.

Yetmiş sekiz yaşındaki bir kadından gelen yumruk çok fazla zarar vermemeliydi. Ancak gerçekten hayran olduğum ve on yaşımdan beri bana bir anne kadar yakın olan bir kadından geldiğinde, gerçekten acıtıyordu.

Bu yüzden her zamanki gibi tepki verdim. Arkama yaslanıp ayağımı dizimin üstüne koydum ve kocaman sırıttım.

"Eh, görünüşe göre aynı gemideyiz büyükanne. Wessco Sarayı'na yeni bir ad vermeliyiz; Titanik'i mi, yoksa Hindenburg'u mu tercih edersin?"

Ne kımıldadı ne de göz kırptı ve kesinlikle gülümsemiyordu. Gri gözleri, bir giyotin kadar keskin ve parlaktı.

Ve aynı derecede ölümcüldü.

"Şaka yapıyorsun. Eğer bu yasa yürürlüğe girerse, düşük ücretli işçilerin koruması ortadan kalkacak. Hepsi haksız ve muhtemelen tehlikeli çalışma şartlarına maruz bırakılacak. O zaman da senin şakalarına güleceklerini düşünüyor musun, Henry?"

Kahretsin, gerçekten çok iyiydi. Annenin yarattığı suçluluk duygusu etkiliydi, ama kraliçeninki gerçekten başka bir seviyeydi.

Yüzümdeki sırıtış bir anda silindi.

"Sör Aloysius tarafından yanlış yönlendirildiğimi ve sözlerimin çarpıtıldığını söyleyen bir açıklama yapacağım."

Büyükannem başını iki yana salladı. "Bu yalnızca, tüm dünyaya kolayca kandırılabilen bir aptal olduğunu söylemeye yarar."

"O halde konu üzerinde biraz daha düşündüğümü ve fikrimi değiştirdiğimi belirten bir açıklama yaparım."

"Ki bu da sözlerine güvenilemeyeceğini, fikirlerinin tutarsız olduğunu ve söylediklerinde ciddi olmadığını gösterir."

Tanrım, Çinlilerin parmak kapanı oyunu gibiydi; ne kadar çabalarsan, seni o kadar güçlü tutuyordu. Sigara kullanmıyordum, ama şu anda bir sigaraya hayır demezdim. Veya bir kadeh viskiye.

Bir tabanca da işime yarardı.

"Öyleyse ne halt etmem gerekiyor?"

"Hiçbir şey," diye tısladı. "Bunu ben düzelteceğim. Sen, Guthrie Evi'ne git ve orada kal. Kimseyle konuşma; misafirlerle görüşme. Sadece... Oku, Henry. Kendini eğit; hepimizin hayrı için."

Ve bir kraliçe, bir prensi odasına işte böyle gönderirdi.

Arkasını dönüp pencereden dışarı baktı, buruşuk ellerini belinde sıkıca birleştirmişti.

Ayağa kalktım ve bir şey söylemeye niyetlenerek elimi ona doğru uzattım. Bir özür ya da her şeyi düzelteceğime dair bir söz. Ama bir süre sonra elim yana düştü. Çünkü bir önemi olmayacaktı; çoktan kovulmuştum.

Meşru varisin evi olan ve son bir yıldır ikamet ettiğim Guthrie Evi'nin kapısından içeri kararlı bir şekilde girdim. Yatak odama giden merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Bir amacımın, bir planımın olması iyi hissettiriyordu.

Ve planım, kahrolası adımı unutana kadar içmekti.

Odadan içeri rüzgâr gibi girdiğimde, duvarları kaplayan kâğıtlar bir kuşun kanatları gibi çırpıştı. Büyükannemin bana bir orman dolusu belge gönderdiğini söylerken şaka yapmıyordum. Giyinirken, uykuya dalarken ve yataktan kalkarken okuyabilmek için hepsini odanın her yerine yapıştırmıştım. Mastürbasyon yaparken gözlerimi kapalı tutmak zorundaydım; devlet ilkeleri tam bir ereksiyon katiliydi. Ayrıca gizliden gizliye, onlara yalnızca yakın olmakla tüm bilgileri yalayıp yutacağımı umuyordum. Şimdiye kadar işe yaramamıştı; osmosis* bir saçmalıktı.

Lacivert takım elbisemi çıkardım; kısıtlayıcı, rahatsız edici bir şeydi. Hakkını vererek giydiğim söylenebilirse de benim tarzım değildi. Her giydiğimde, sanki başka birinin bedenine bürünüyormuşum gibi hissediyordum.

Hatırlıyorum da beş ya da altı yaşındayken babamın takım elbiselerinden birini denemiştim. Annem şirinliğime gülerek onlarca fotoğraf çekmişti. O fotoğrafların tavan arasında mı, yoksa ben öldükten sonra Prens Henry'nin bir zamanlar gerçek bir erkek olduğunu kanıtlamak için

* Fikir ve bilgilerin, bilinçli bir çaba göstermeden özümsenme süreci. (ç.n.)

hepsini yayınlayacak olan kraliyet tarihçisinin elinde mi olduğunu merak ettim.

Babama tapardım. Bana her zaman çok uzun görünürdü... Kocamandı. Akıllı ve kendinden emindi, yapamayacağı bir iş yoktu; ama aynı zamanda eğlenceli bir yönü vardı. Biraz da asiydi. Güvenlik ekibini çileden çıkarmasına rağmen, Nicholas'la beni konserlere ve eğlence parklarına götürürdü. Birbirimizi itip kakarak ya da pislik içinde kalarak oynamamızı umursamazdı. Bir keresinde avludaki kartopu savaşımıza katılmak için Başbakan ile yaptığı toplantıdan çıkmıştı.

Bazı günler hâlâ babamın takım elbisesini giyiyormuş gibi hissediyordum. Ve ne kadar çaba göstersem de... Üzerime hiçbir zaman tam oturmayacaktı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu huysuz uşağım Fergus, bir yığın halinde yerde duran takım elbiseye bakarak.

Solmuş bir tişört alıp başımdan geçirdim ve en sevdiğim kot pantolonumun düğmelerini iliklediim. "Goat'a gidiyorum."

Tahmin edileceği gibi sinirden köpürdü. "Kraliçe, olduğumuz yerde kalmanızı söyledi."

Fergus'un her şeyi nasıl bildiğine dair iki teorim vardı: Ya tüm mekâna yerleştirdiği dinleme cihazları ve gizli kameralar sayesinde bir kontrol odasından her şeyi izliyordu ya da her şeyi bilen ve her şeyi gören 'tembel' göz sayesindeydi. Bir gün ona sorabilirdim; gerçi muhtemelen sorduğum için bana gerzek derdi.

Yıpranmış postallarımı ayağıma geçirdim. "Kesinlikle. Ve ikimizde biliyoruz ki bana söyleneni yapma konusunda berbatım. Arabamı getirin."

İkinci Bölüm

Henry

Eğer şehir bir üniversite kampüsü olsaydı, Horny Goat benim güvenli yerim olurdu. Koruyucu kozam. Ceplerinde içki şişeleriyle birlikte gelen polar battaniyem.

Akıtan damı, çatlak duvarları ve sürekli yapış yapış olan döşeme tahtalarıyla kentin en eski yapılarından biriydi, tarihi bir binaydı. Rivayete göre, eskiden bir genelevdi ki bu da oldukça şairaneydi. İçeride yaşanmış olan ahlaksızlıklar yüzünden değil, bu duvarların her zaman tutmuş olduğu ve tutmaya devam ettiği sırlar yüzünden. Abimle ya da benimle ilgili tek bir haber bile yıkık dökük kapısının altından dışarı sızmadı. İçkinin etkisiyle söylenmiş olan kelimelerin hiçbiri tekrarlanmadı.

Vegas'ta olan her zaman Vegas'ta kalmazdı; ama Goat'ta olanlar hiçbir zaman gün ışığı görmezdi.

Ortamdaki mahremiyetten sorumlu olan adam, mekânın sahibi Evan Macalister'dı; Goat, nesillerdir ailesine aitti. Bar taburesine oturduğumda önüme köpüklü

bir bira bırakan kareli gömlekli iri yarı adam oydu.

Avcumu havaya kaldırdım. "Kenara çekil Guinness; bu durum viski gerektiriyor."

Barın arkasından bir şişe alıp bana bir shot doldurdu. "Sarayda zor bir gün müydü, Majesteleri?"

"Son zamanlarda hep öyle." Shot bardağını dudaklarıma götürerek başımı geriye attım ve hepsini yuttum.

Çoğu insan duyuları köreltmek, unutmak için içer. Benim hoşuma gidense boğazımı yakan o acıydı. Canlı hissettiriyordu. Odaklanmamı sağlıyordu.

Bir tane daha doldurması için işaret ettim.

"Meg nerede?" diye sordum.

Meg, Macalister'in kızıydı ve abimin küçük Olive ile tanışmadan önceki gece onunla randevusu vardı. Kadınlar söz konusu olduğunda pek de seçici değildim ve Meg'in de herhangi bir kusuru yoktu; ama dünyanın sonu gelmiş olsa bile onu becermezdim. Karşı cins ile ilgili tek kuralım, penisimi abimin daha önce bulunmuş olduğu bir yere sokmamaktı.

Bu çok iğrençti.

Yine de Meg'in güzel yüzüne ve poposuna bakmayı tercih ederdim.

"Görüştüğü bir delikanlı ile birlikte dışarı çıktı. Tristan ya da Preston gibi bir adı vardı." Evan kendine de bir shot doldurarak, "İşe yaramaz bir piç," diye mırıldandı.

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Evan güldü. "Karımın bana hatırlatmayı en çok sevdiği şey de bu. Ona göre, onunla tanışmadan önce umutsuz bir vakaydım."

Kadehimi kaldırdım. "İyi kadınlara; bizi olduğumuz gibi görmekten ve olduğumuz kişiyi tasvip etmemekten asla vazgeçmesinler."

"Amen." Evan, shot kadehini benimkine vurdu ve ikimiz de içkiyi kafamıza diktik.

"İşte buna içilir."

Bu alaylı söz, yanımdaki tabureye yanaşan ufak tefek bir esmerden geldi.

İri yarı korumam James'in bizi kapının yakınlarında bir yerden izlediğini neredeyse hissedebiliyordum. Güvenlik detaylarına alışıktım, bu yeni bir şey değildi; ama geçen yıl bu durum biraz daha artmış ve sıkılaşmıştı; bir kement gibi.

"Ne alırsınız, Hanımefendi?" diye sordu Macalister.

"Prens Henry ne içiyorsa," diye cevap verdi gülümseyerek. Her ikimizin içkisini de karşılayacak miktarda para çıkartıp bar tezgâhının üstüne koydu.

Kadınlardan hoşlanırdım. Hayır, kadınları severdim. Hareket etme şekillerini, düşünme tarzlarını, seslerinin tonunu, tenlerinin kokusunu, sıcaklıklarını ve yumuşaklıklarını... Ama bu kadının yumuşak bir yanı yoktu. Belirgin elmacıkkemikleri, sıkı bir vücudu, sivri bir çenesi ve kulaklarının hemen altına kadar uzanan küt kesilmiş koyu renk saçları vardı. İtici biri değildi; ama bir ok gibi ince ve keskindi. Amerikalıya benziyor ve benim yaşımdaymış gibi görünüyordu; ama sadece orta yaşlı kadınlarda rastlamış olduğum yırtıcı bir havası vardı. Panterler. Panterlere bayılırım; tam olarak ne istediklerini bilecek kadar deneyimli ve bunu yüksek sesle dile getirecek kadar özgüvenli olan kadınlara...

Merakım uyanmıştı. Ve azmıştım. Nicholas'ın düğününden beri iyi bir sevişme yaşamamıştım. Tanrım, *aylar* olmuştu. Umutsuz durumda olmama şaşmamalıydı.

Macalister, Guinness'le doldurduğu shot kadehini kadının önüne bıraktı. Sonra benim kadehimi de doldurdu

ve kendini barın diğer ucunda bir şeylerle meşgul etmeye başladı.

Yana doğru dönerek kadehimi kaldırdım. "Şerefe."

Kadının gözleri buz mavisiydi. "Dibini bulalım."

Göz kırptım. "En sevdiğim aktivitelerden biridir."

Kadın alayla güldü ve sonra bir profesyonel gibi kadehi kafasına dikti. Dudaklarını yalayarak sol koluma baktı. "Güzel dövme."

Aslında iki dövmem vardı. Bileğimin hemen altında Kraliyet Arması yer alıyordu ve onun altında da Wessco'nun askeri arması vardı. İlkini on altı yaşımdayken, korumamı atlatarak yatılı okuldan kaçıp arkadaşlarımla birlikte şehre indiğimde yaptırmıştım. Uzun kollu kıyafetler giyebileceğimi ve böylece büyükannemin asla bilmeyeceğini düşünmüştüm. Ama bu hayal yalnızca bir gün sürmüştü; yani dövme salonundaki fotoğraflarımın basına sızması tam olarak bu kadar sürmüştü. İkincisini ise birkaç yıl önce, temel askerlik eğitimim sona erdikten hemen sonra birliğimdeki çocuklarla birlikte yaptırmıştım.

"Teşekkürler."

Kadın elini uzattı. "Ben, Vanessa Steele."

Kesinlikle Amerikalıydı. Wesscolu olsaydı, karşımda reverans yapardı. Elini sıktım; kuru ve pürüzsüzdü. "Henry. Ama bunu zaten biliyorsun."

"Biliyorum. Temas kurulması zor bir adamsın."

Biramı yudumladım. "Öyleyse içkimi bitirmeme izin ver, sonrasında istediğin kadar bana temas edebilirsin, tatlım."

Gülerken gözleri parladı. "Hayal ettiğimden bile daha iyisin." Kırmızı tırnağıyla ahşap tezgâha hafifçe vurdu. "Sana bir teklifim var."

"Uygunsuz tekliflere bayılırım. Senin evin mi, yoksa benimki mi?" Sonra bir anda hatırlayarak parmaklarımı

şaklattım. "Önce Saray'a uğramamız gerek. İmzalaman gereken bir gizlilik sözleşmesi var; sadece teknik bir ayrıntı. Sonra işin güzel kısmına geçebiliriz."

Vanessa dirseğini tezgâha yasladı. "O tarz bir teklif değil. Seninle yatmak istemiyorum, Henry."

"Kim yatmaktan bahsetti ki? Ben seksten bahsediyorum. İyi bir seksten. Bolca."

Bu, kadının yanaklarını kızarttı. "Seninle seks yapmak istemiyorum," dedi gülerek.

Eline hafifçe vurdum. "İşte şimdi saçmalıyorsun. Kedifare oyunu kışkırtıcı olabilir, ama gerekli değil." Sesim bir fısıltıya dönüştü. "Kolay lokmayımdır."

Gülüşü muzip ve özgüvenliydi. "Öyleymiş. Fakat bu bir iş teklifi ve ben işle eğlenceyi asla birbirine karıştırmam."

Ve merakım geldiği hızla yok oldu. Bu günlerde *iş* kelimesi soğuk duş etkisi bırakıyordu. "Çok yazık."

"Yazık olmak zorunda değil. Ben bir yapımcıyım. *Mükemmel Çift*, duymuş muydun?"

Hatırlayarak gözlerimi kıstım. "Televizyonda yayınlanan tanışma programlarından biri, değil mi? Kadın kavgalarıyla ve minik bikinilerle dolu bir *Survivor* gibi..."

"Doğru."

Macalister'in, kalın boyunlu, iri yarı fedailerimden birine doğru hareket ettiğini fark ettim.

Vanessa da fark etmiş olmalıydı, çünkü daha hızlı konuşmaya başladı.

"Özel bir program, kraliyet ailesine özel bir program hazırlıyorum ve yıldızının sen olmanı istiyorum. Biz her şeyle ilgileneceğiz, tüm hazırlıkları yapacağız. Asil soydan gelen yirmi güzeli bir kaleye koyacağız ve senin yapman gereken tek şey de sana ilgi göstermelerine izin vermek. Program bir ay sürecek. Ve sonunda, en önemli

görevini yerine getirmiş olacaksın: Kraliçeni seçmek."

Kolay, basit, dertsiz günleri hatırlayan ve uzun zamandır ihmal etmiş olduğum parçam bir anda harekete geçip gerinmeye başladı. En soğuk kış gecelerinde, tatlı yaz güneşine hasret kalmak gibi bir histi.

Fedai, Vanessa'nın arkasında durdu. "Gitme zamanı, hanımefendi."

Vanessa taburesinden kalktı. "Beni, Billy the Kid'in kadın versiyonu gibi düşün. Seni ünlü yapacağım."

"Ben zaten ünlüyüm."

"Ama artık bu durumdan keyif almıyorsun, öyle değil mi Henry? Senin için başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şey yapabilirim, ünlü olmayı yeniden keyifli bir hale getirebilirim." Kartvizitini barın üstüne koydu. "Bunu bir düşün, sonra da beni ara."

Arkasından bakarak kapıdan çıkıp gitmesini izledim. Ve her ne kadar bu ilginç teklifi kabul etmek gibi bir niyetim olmasa da kartını cebime attım. Her ihtimale karşı.

Seksenli yıllar, müzikal kompozisyon bakımından son derece hafife alınmıştı. Hak ettikleri değeri neredeyse hiç görmemişlerdi. Bu dünyadaki konumumu, fırsatını bulduğum her an seksenlerin şarkılarından söyleyerek bu adaletsizliğe dikkat çekmek için kullanıyordum. Tıpkı o an karaoke sahnesinde Moving Pictures'ın *What About Me* şarkısını söylerken yaptığım gibi.

Gözlerimi kapatmış bir halde şarkı sözlerini söylerken mikrofonun ardında sallanıyordum. Ama müzikle aynı anda hareket etmiyordum; çok sarhoştum, hâlâ ayakta durabildiğim için bile şanslıydım.

Normalde gitar da çalardım ama küçük kaslarım işlevini saatler önce yitirmişti. Harika bir müzisyendim; gerçi bunu kimsenin bildiğini sanmıyordum. Bu yetenek de, tıpkı başarılı iki yıldızın yetenekli çocuklarının soyadlarının ağırlığı altında hiçe sayılması gibi, unvanların gölgesinde kayboluyordu.

Müzik sevgisini bana annem vermişti; çeşitli enstrümanlar çalardı. Özel dersler almıştım. Önce piyano ve sonra da keman; ama beni asıl kendine çeken hep gitar olmuştu.

Goat'taki karaoke sahnesi, benim ikinci evim gibiydi ve son birkaç saattir sahne altına taşınmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım.

Eğer Harry Potter, Merdiven Altında Yaşayan Çocuk ise ben de Sahne Altında Yaşayan Prens olabilirdim. Neden olmasın?

İkinci kez nakarata geçtiğimde, zihnime bir fısıltı gibi bazı sesler nüfuz etti. Onları duyuyor, ama dinlemiyordum.

"Tanrım, ne kadar zamandır bu halde?"

Bu sesi sevmiştim. Huzur vericiydi. Derin ve rahatlatıcıydı. Bana abimin sesini hatırlatıyordu, ama o değildi. Çünkü Nicholas çok, ama çok uzak bir diyardaydı.

"Zor bir gün geçiriyor."

Ve bu da abimin en yakın arkadaşı Simon'ın sesine benziyordu. Zaman zaman beni kontrol ediyordu, çünkü o iyi bir adamdı.

"Son birkaç ay özellikle zor geçti," dedi Simon.

"Birkaç ay mı?" diye sordu yumuşak ses, yutkunarak.

"Gerçekten endişelenecek bir şey olmadığı sürece seni meraklandırmak istemedik."

Bu ses ise güzel bir kadına aitti. Neredeyse Simon'ın çarpıcı ve korkutucu derecede açık sözlü karısı Franny'e benziyordu. Franny'nin ikiz bir kız kardeşi olup olmadığını merak ettim.

Eğer varsa, kesinlikle peşine düşerdim.

"Eve dönmeyi reddettiğinde James beni aradı. Son iki gündür, sadece kötü olmaktan çıkıp..."

"Dibe vurdu," dedi Franny, Simon'ın cümlesini tamamlayarak. Çok şirinlerdi.

#mükemmel ilişki.

"Vay canına. Siz asilzadeler hiçbir şeyi yarım yamalak yapamazsınız, değil mi?" diye araya girdi sevimli bir ses belirgin bir Amerikan aksanıyla. "Krizleriniz bile efsane."

Şarkı sona erdi ve bir süre sonra gözlerimi açtım.

Öndeki masada tek başına oturan bir müşteri beni alkışlarken parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın külleri ağır çekimde yere dökülüyordu.

Sonra başımı kaldırdım. Ve gözlerim görkemli bir manzarayla buluştu.

Abim Nicholas, yüzünde endişe dolu ifadeyle barın önünde ayakta duruyordu. Bu bir hayal olabilirdi. Bir sanrı. Ama buna da razıydım.

Gülümseyerek ileri doğru yürümeye başladım, ama sahnede olduğumu unutmuştum. Ve attığım ilk adım kesinlikle dikkate değerdi. Çünkü bir süre sonra, tüm dünyam kararardı.

Gözlerimi açtığımda, yerde sırtüstü yatarak Horny Goat'un rutubetli tavanına bakıyordum. Ve... Sanırım tavanda sakız vardı. Ne tür bir deli piç tavana sakız yapış-

tırırdı ki? Sağlığa zararlı biri olmalıydı.

Abimin yüzü gözlerimin önüne gelerek diğer her şeyi engelledi. Ve içimi tatlı, huzurlu bir rahatlık kapladı. "Nicholas? Gerçekten burada mısın?"

"Evet, Henry," dedi kibarca. "Gerçekten buradayım." Kocaman elini başıma koydu. "Çok fena düştün; iyi misin?"

İyi miydim? Resmen uçuyordum.

"Saçma bir rüya gördüm." Parmağımla abimi işaret ettim. "Sen vardın." Yanındaki Simon'ı gösterdim. "Ve sen." Sonra da Franny'i; hepsi etrafıma toplanmıştı. "Ve sen de vardın. Sen... Tahttan vazgeçtin, Nicholas. Ve herkes beni kral olmaya zorladı." Dudaklarımın arasından manyakça bir kahkaha koptu... Ta ki sağ tarafıma dönüp de koyu mavi gözleri, güzel dudakları ve siyah dalgalı saçları görene kadar.

Sonra bir kız gibi çığlık attım. "Ahhhh!"

Bu Olivia'ydı. Abimin karısı. Abimin tam bir Amerikalı olan karısı.

Nicholas'a döndüm. "Tüm bunlar bir rüya değildi, öyle değil mi?"

"Hayır, Henry."

Tekrar yere uzandım. "Siktiiiiiir." Sonra biraz da olsa kendimi kötü hissettim. "Üzgünüm, Olive. Senin mükemmel olduğunu düşündüğümü biliyorsun."

Olivia nazikçe gülümsedi. "Sorun değil, Henry. Zor zamanlar geçirdiğin için üzgünüm."

Düzgünce düşünebilmek için elimle yüzümü ovuşturdum. "Sorun yok. Böylesi daha iyi, artık sahnenin altında yaşamak zorunda kalmayacağım."

"Sahnenin altında mı yaşayacaktın?" diye sordu Nicholas.

Elimi salladım. "Unut gitsin. Potter'ın saçma fikriydi.

Harika Çocuk Büyücüymüş, hadi oradan!"

Ve abim şimdi gerçekten endişeli görünüyordu.

"Ama şimdi buradasın. Amerika'ya giderken beni de yanında götürebilirsin."

"Henry..."

"*Bana özgürce nefes almaya özlem duyan; yorgun, zavallı, dağınık kitlelerinizi verin.*" Bu beni mükemmel bir şekilde tarif ediyor! Ben dağılmış durumdayım, Nicholas!"

Abim kolumu sıkarak salladı. "Henry. Amerika'ya taşınamazsın."

Gömleğine yapıştım. Sesim, ölüleri gördüğünü itiraf eden sekiz yaşındaki bir çocuğun sesine büründü. "Ama o çok acımasız, Nicholas. O. Çok. Acımasız."

Sırtıma vurdu. "Biliyorum." Simon ile birlikte beni tutarak ayağa kaldırdı. "Bir çaresine bakacağız," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Başımı iki yana salladım. "Aynı şeyi söyleyip duruyorsun. Ama senin de ne söylediğine dair bir halt bilmediğini düşünmeye başladım."

---

* Emma Lazarus'un Özgürlük Heykeli için yazmış olduğu şiirden bir alıntı. (ç.n.)

Üçüncü Bölüm

Henry

Sonrasında her şey bulanıktı. Gerçeklik, anlık görüntülere indirgenmişti. Saraya yaptığımız araba yolculuğu... Büyük-büyük-büyük teyzem Leydi Adaline'in sarayın dışına ekilmesini emrettiği güllerin üstüne kusmam... Olive, ona Russel Crowe'un *Akıl Oyunları* filmindeki kulübesini anımsattığını söyleyerek, duvara yapıştırmış olduğum kâğıtlar hakkında yorumlar yaparken Simon ve Nicholas'ın beni yatağa yatırması...

Sonra... Sadece hoş bir boşluk vardı.

Ancak kendimi bildim bileli çektiğim uykusuzluk hastalığı nedeniyle fazla uzun sürmedi. Kanımdaki alkol oranının en yüksek olduğu gecelerde bile sadece birkaç saat uyuyordum. Komodinin üzerindeki saat gece biri gösterdiğinde, duvardan destek alarak, titrek bacaklarımla mutfağa gittim. Aşçının yaptığı bisküvileri düşünürken karnım gurulduyordu.

Goat'ta bir şeyler yediğimi hatırlamıyordum. Orada ne kadar kalmıştım? Bir gün mü? Yoksa iki mi?.. Koltukaltı-

mı kokladım ve yüzümü buruşturdum. Kesinlikle iki gündü. *Lanet olsun.*

Biraz tıkınıp yanıma atıştıracak bir şeyler aldıktan sonra sarayın koridorları boyunca sendeleyerek yürüdüm. Geceleri yaptığım şey buydu. Bir odada, herhangi bir odada uzun süre kalamıyordum; duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Hiçbir yere gitmeyecek olsam bile hareket etmek iyi hissettiriyordu.

Sonunda kendimi Kraliçe'nin özel odalarının yakınındaki mavi misafir odasının önünde buldum. Kapı hafifçe aralıktı; açık olan ışığı görmeye, şöminede yanan odunların kokusunu almaya ve konuşma seslerini duymaya yetecek kadar.

Başımı kapıya dayayıp dinledim.

"İyi görünüyorsun, oğlum," dedi büyükannem. Sesinde son derece aşina olduğum, bir zamanlar sadece bana özel olan o şefkatli ton vardı.

Kıskanmış mıydım? Evet, biraz.

"Evlilik sana yaramış."

"*Olivia* ile evlilik bana yaradı," diye karşılık verdi abim.

"Mat."

Kristal karafın kapağı açılırken çıkan çınlama sesini ve dökülen sıvının şırıltısını duydum. Tahminimce sherry içiyorlardı.

"Olivia uyuyor mu?" diye sordu Kraliçe.

"Evet. Saatler önce uyuyakaldı. Saat farkı onu kötü etkiledi."

"Hamile olduğu için erkenden uyuyakalmış olmasını umuyordum."

Gülerken içkisi boğazına kaçan abim öksürdü. "Üç aydır evliyiz."

"Ben üç aylık evliyken, babana iki buçuk aylık hamileydim. Ne bekliyorsunuz?"

Abimin omuz silktiğini neredeyse duyabiliyordum. "Acelemiz yok. Biz... Birbirimizin keyfini çıkarıyoruz."

"Ama çocuk sahibi olmayı düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Elbette. Bir gün."

Parke zemine sürtünen sandalyenin sesini duydum ve şömine önünde sohbet etmeye hazırlanırlarken yan yana oturduklarını hayal ettim.

"Söyle bana, Nicholas, artık ortalık durulduğuna göre, herhangi bir pişmanlığın var mı?"

Nicholas'ın sesi yumuşak, ama bir demir gibi sertti. "Bir tane bile yok."

Büyükannemden çıkan mırıltı sesini duydum ve onu her şeyi yaparken olduğu gibi gece içkisini de zarif bir şekilde yudumlarken hayal ettim.

"Ama merak ediyorum," dedi Nicholas. "Sen olsaydın, büyükbabam ile taht konusunda seçim yapmak zorunda kalsaydın, ne yapardın?"

"Büyükbabanı tüm kalbimle sevdim –hâlâ da seviyorum– bunu biliyorsun. Ama ikisi arasında seçim yapmaya zorlansaydım, büyükbabanı seçmezdim. Çocuklarımın yanı sıra, hükümdarlığım da her zaman hayatımın aşkı olmuştur."

Ağır bir duraksama oldu. Sonra Nicholas, "Benim için hiçbir zaman öyle olmadı," dedi sessizce. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Şimdi anlıyorum, evet."

"Benden bekleneni her zaman biliyordum ve bunu en iyi şekilde yerine getirmeye kararlıydım. Ama bunu hiç sevmedim. Hiç bir zaman istemedim."

"Ama şimdi halinden hoşnutsun, değil mi? Restoranlarla, Olivia ve Bay Hammond ile birlikte yürüttüğün dernekle?"

Nicholas'ın cevaplaması biraz zaman aldı ve cevaplarken sesi arzu doluydu. "Hoşnut değilim; mutluyum. Delicesine mutluyum. Hayal bile edemeyeceğim kadar mutluyum. Her gün."

"Güzel," dedi büyükannem.

"Ama bir şey var," dedi Nicholas, "bu mutluluğu gölgeleyen minik bir çentik." Nicholas'ın sözleri, sanki uzun bir süredir boğazında bekliyormuş gibi yumuşak ve hırıltılıydı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Niyetim bu değildi, ama oldu işte. Ne seni uyardım ne de sana danıştım. Kraliçeme karşı geldim ve sen beni bundan daha iyi yetiştirmiştin. Çok özür dilerim. Gerçekten."

Kristalin ahşaba vuran sesi geldi, Kraliçe kadehini sehpaya bırakıyordu. "Beni dikkatle dinle Nicholas; çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadın."

"Ama..."

"Seni bir lider olarak yetiştirdim. Durumu değerlendirdin, seçeneklerini düşündün ve bir tercih yaptın. Tereddüt etmedin; izin almak için beklemedin. Harekete geçtin. Bu... Liderlerin yaptığı şeydir."

Nicholas'ın cevabında bir hafifleme, rahatlama vardı. "Tamam."

Bu kez huzurlu bir sessizlik oldu ve abimin içkisinden bir yudum aldığını, muhtemelen de kadehi boşalttığını hayal ettim. Çünkü sonrasında, "Lider yetiştirmekten bahsetmişken..." diyerek konuşmaya başladı.

"Evet," diyerek iç çekti Kraliçe. "Asıl sorunumuza geçebiliriz," diye cevabı yapıştırdı. "O... Amerika'da nasıl diyorlar? Darmaduman halde."

"Evet, öyle."

Sırtımı duvara yaslayarak aşağıya doğru kaydım ve

yere oturdum. İnsanların benim hakkımda konuşmasına alışkındım. Kahretsin! Eksilerim ve artılarım gözümün önünde açıkça tartışılırdı. Ama bu... Bu farklı, daha kötü olacaktı.

"Henry'nin okuldayken katıldığı yılbaşı gösterisini hatırlıyor musun? Annem ve babamla son Noel'imizdi; Henry başroldeydi; Scrooge," diyerek güldü Nicholas.

"Belli belirsiz. Gösteriye katılmadım."

"Evet, ben de öyle. Babam benimle konuşmuştu. Eğer gösteriyi izlemeye gidecek olursam, basın ve Henry'nin öğretmenleri ile arkadaşları benim başıma üşüşeceği için Henry'nin bu karmaşada silikleşeceğinden endişeleniyorlardı. Haklılardı." Abim kıpırdarken sandalye gıcırdadı. "Tüm hayatını benim gölgemde geçirdi. Ama şimdi spot ışıklarının altında, başrolde. Bir süre bocalaması çok normal. Buna alışması için ona zaman vermelisin."

"Zamanı yok."

"Yakın zamanda ölmeyi mi planlıyorsun," diye alay etti Nicholas.

"Elbette hayır. Ama beklenmedik şeyler olabileceğini ikimiz de biliyoruz. Hazır olmak zorunda. Anlamıyorsun, Nicholas."

"Çok iyi anlıyorum. Hatta bu dünyada bunu anlayacak tek kişi benim."

"Hayır, değilsin. Sen daha yürümeden önce, tahta geçmek üzere eğitilmeye başladın. Etrafında senin anlayamayacağın binlerce küçük şey oldu. İnsanların seninle konuşmaları, yaptığın sohbetler, sana öğretilen konular ve tüm bunların sana aktarılış şekli; hepsi eğitiminin bir parçasıydı. Henry'nin arayı kapatmak için yapması gereken çok şey var."

"Onu yaralamaya devam edersen bunu asla yapamaya-

cak," dedi Nicholas sertçe. "Onu asla yeterli olamayacağına, hiçbir şeyi doğru düzgün yapamayacağına inandıracak binlerce küçük şey yapmaya devam edersen, bunu asla başaramayacak."

Bir süre sessizlik oldu. Ta ki büyükannem," Yaşlanmanın en kötü kısmının ne olduğunu biliyor musun?" diye soruncaya kadar.

"Ereksiyon olamama mı?" diye karşılık verdi abim umursamaz bir alaycılıkla.

"Ah, bu konu hakkında endişelenmene gerek yok," diye cevapladı Kraliçe, onun sesi de bir o kadar soğuktu. "Genlerinde var; büyükbaban öldüğü güne kadar tam bir aygırdı."

Kahkahamı bastırdım. Çünkü Amerikalıların söylediği gibi, boğayla uğraşırsan...

"Tamam," diye araya girdi abim. "Sana daha fazla sherry yok."

"Yaşlanmanın en kötü yanı," diye devam etti büyükannem, "en çok sevdiğin kişileri, hayatlarına sensiz devam etmek üzere bırakıp gideceğini bilmektir. Eğer buna hazırlıksız yakalanırlarsa... Savunmasız olurlarsa... Bu korkunç bir ihtimal."

Sessizlikte sadece yanan ateşten gelen çıtırtı sesleri yankılandı.

Sonra Kraliçe tartışmasız bir dille devam etti. "Onu canlı canlı yiyecekler. Eğer bu şekilde devam ederse, Henry olağanüstü bir şekilde başarısız olacak."

Göğsüm o kadar daraldı ki sanki kemiklerim kırılacakmış gibi hissettim.

Çünkü haklıydı.

"Olmayacak."

"Bunu bilemezsin," diye karşılık verdi büyükannem.

"Elbette biliyorum! Aksini düşünsem tahttan vazgeçmezdim."

"Ne?"

"Beni yanlış anlama, Olivia'dan başka kimseyle evlenmezdim ve mecbur kalsaydım bir ömür beklerdim; yasalar değişinceye kadar. Ama bunu yapmadım, çünkü Henry'nin sadece iyi bir kral olmakla kalmayıp benim olabileceğimden çok daha iyi bir lider olacağını tüm kalbim ve ruhumla biliyordum."

Bir an için nefesim kesildi. Nefes alamadım. Abimin sözlerinin yarattığı şaşkınlık, ciğerlerimdeki tüm havanın boşalmasına neden oldu.

Fısıldamasına bakılacak olursa, büyükannem için de aynı şey geçerliydi.

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Kesinlikle. Ve açıkçası senin inanmamana üzüldüm."

"Bu durum için yetiştirilen kişi Henry değildi," diye belirtti büyükannem açıkça.

"Buna gerek yoktu," diye ısrar etti abim. "Ondan böyle bir şey istenmedi. Ta ki şimdiye kadar. Bu durum için yetiştirilmedi... Ama çok daha iyisini yapacak."

Kraliçenin sesi, sanki dua ediyormuş gibi bir fısıltıya dönüştü. "Buna inanmak istiyorum. Hem de çok. İnancından biraz da bana ver Nicholas. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Nicholas'ın duygu yüklü sesi sert ve gergindi. "Çünkü... O tıpkı annem gibi."

Kelimeler kulaklarıma ulaştığı anda gözlerim kapandı. Böylesine büyük bir iltifat almamıştım. Asla.

Ama Tanrım, şu halime bakın... Söylediği şey gerçeğe yakın bile değildi.

"Anneme çok benziyor. Bir insanın neye ihtiyaç duydu-

ğunu bilmesi –ister dayanma gücü ister yardım, nezaket, huzur ya da keyif– ve bunu ona vermesi. İnsanların onun çekimine kapılması... Partilerde, annem içeriye girdiği anda tüm salon kıpırdanmaya başlardı... Çünkü herkes ona yakın olmak isterdi. Annemde bir ışık, bir yetenek, bir armağan vardı; Henry de tüm bunlara sahip. Bunu kendisinde görmüyor, ama ben görüyorum. Her zaman gördüm."

Bir an için sessizlik oldu ve Nicholas'ın Kraliçe'ye yaklaştığını hayal ettim.

"İnsanlar beni ya da babamı seni izledikleriyle aynı sebeplerden izlerdi; çünkü biz güveniliriz, sağlamız. Bizim kararlarımıza güveniyorlar; onları asla hayal kırıklığına uğratmayacağımızı biliyorlar. Ama Henry'i, onu *sevdikleri* için takip edecekler. Onu kendi oğulları, kardeşleri, dostları gibi görecekler ve Henry her şeyi mahvetse bile yine de ona bağlı kalacaklar, çünkü onun başarılı olmasını isteyecekler. Bana saygı duyarlardı ve hayran olurlardı, ama büyükanne... Henry'e tapacaklar. Ve Olivia hayatıma girdiği günden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da mantıktan, sorumluluktan, şereften ve gelenekten çok daha güçlü bir şeyin olduğudur: Sevgi."

Bir süre için, şöminedeki çıtırtı sesinden ve kadehlerin çınlamasından başka bir şey duyulmadı. Kraliçe düşünüyordu. Akıllıca davranmadan önce ölçüp tartardı. Bunu hep yapardı.

Liderlerin yaptığı şey buydu.

Yıllar içinde bunu bilebilecek kadar çok gözlemlemiştim. Ve bu özelliğe asla sahip olmadığımı kabul edecek kadar da bilinçliydim.

Kraliçe derin bir nefes aldı. "Yaptığım hiçbir şey durumu düzeltmedi. Ne öneriyorsun, Nicholas?"

"Zamana ihtiyacı var... Alışmak için. Yeni durumunun

ve görevlerinin kapmasını anlayabilmek için gözlerden uzakta vakit geçirmeye ihtiyacı var."

"Zaman." Kraliçe parmağını masaya vurdu. "Pekâlâ. Gözlerden uzakta zaman geçirmeye ihtiyacı varsa, öyleyse buna sahip olacak."

Bundan hoşlanacağımdan hiç emin değildim.

İki hafta sonra, hoşlanmadığımı artık biliyordum.

Anthorp Kalesi.

Beni kahrolası Anthorp Kalesi'ne göndermişti.

Hiçliğin ortasında değildi, hiçliğin sonundaydı. Bir tarafında orman ve diğer tarafında sarp kayalıklarla buz gibi okyanus bulunan bir yerdi; bir kasabaya benzeyen en yakın şey arabayla bir saatlik mesafedeydi. Bu *zaman vermek* değildi; sürgündü.

*"Sürgün ha! İnsaf et, 'ölüm' desene şuna. Sürgünün bakışlarında daha çok dehşet var ölümünkinden."**

Romeo bir korkaktı, ama şu anda onu anlıyordum.

Dört direkli, devasa yatağın ortasına oturdum ve ay ışığıyla yıkanmış dalgaların kıyıya vurma seslerine eşlik ederek gitarımı tıngırdattım. Hava serindi, ama şömine-de yanan ateş bunu telafi ediyordu. Parmaklarım, Leonard Cohen'ın *Hallelujah* şarkısının tanıdık notalarını çaldı. Rahatlatıcı bir şarkıydı. İç karartıcı ve üzücüydü; ama basit tekrarları sayesinde rahatlatıcıydı.

Kendimden iğrenerek gitarımı bir kenara bıraktım ve kollarımı robdöşambrımın içine soktum. Sonra her koridorun sonunda nöbet tutan ürkütücü zırhlara selam vererek kalenin içinde biraz gezindim. Dinlenmeye ihtiyacım

* Romeo ve Juliet'ten bir alıntı. (ç.n.)

olsa da, uyumaya çalışmayı denemek bile istemiyordum.

Çünkü rüyalar geri dönmüştü. Kâbuslar.

Askerden döndüğüm ilk zamanlarda aralıksız her gece görüyordum –bir karakolu ziyaret edişimin hemen ardından gerçekleşen saldırı yüzünden ölen askerlerin hatırlatıcısı kâbuslar... Yaşananları Nicholas'a ve Olivia'ya itiraf ettikten sonra, bana şehit olan askerlerin ailelerine ulaşmamı önermişlerdi ve böylece biraz da olsa rahata ermiştim.

Fakat Anthorp Kalesi'ne adım attığım gece, intikam dolu bir şekilde geri dönmüşlerdi; hem de zalim bir yenilikle. Artık zeminde sıralanmış cesetlerin üzerinde sürünüp, kurtulan var mı diye bakarken karşılaştığım şey askerlerin cansız yüzü değildi. Nicholas'ın yüzüydü, Olivia'nın... Büyükannemin. Nefesim kesilerek, buz gibi terle sırılsıklam olmuş bir halde uyanıyodum.

Hiç eğlenceli değildi.

O nedenle bu gece dolaşıyordum.

Gezintimi birinci kattaki kütüphanede sonlandırdım. Masanın arkasındaki sandalyeye oturup belgelerin arasından bir kâğıt aldım ve veliaht prensin evliliğini düzenleyen yasaları okudum ki bu temel olarak gelinin taşıması gereken özellikleri sıralayan bir listeydi:

"Soyunda, kabul edilebilir bir evlilik bağıyla gelen, kanıtlanabilir bir asillik olmalıdır."

Buna rağmen daha aşağıda piçlerin kabul edilebilir olduğu yazıyordu. Ne kadar da açık fikirlilerdi.

"Wessco vatandaşlığı normal doğumla belgelendirilmelidir."

Yumurtadan yeni çıkmış yavruların ya da klonların aksine, sanırım.

"Kızlık zarının sağlam olduğunun doğrulanması için güvenilir bir dahiliye uzmanının iki parmağını vajinaya

sokmasıyla kanıtlanan bekaret."

Bunu düşünen kişi, hastalıklı orospu çocuğunun teki olmalıydı. Ve kesinlikle erkek olmalıydı. Kanun, Parlamento üyeleri için bir prostat muayenesi gerektirseydi bu kadar titiz olacaklarından şüpheliydim.

"Çay yapıyorum. İster misiniz?"

Fergus'un, üstünde robdöşambr ve terlikleri, yüzünde huysuz bir yüz ifadesiyle kapıda dikildiğini gördüm.

"Uyanık olduğunu bilmiyordum, Fergus."

"Siz azgın bir kedi gibi koridorlarda dolanırken kim uyuyabilir ki?"

"Affedersin."

"Çay istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Elimdeki kâğıdı diğer belgelerin arasına geri bıraktım.

"Hayır, teşekkür ederim."

Fergus arkasını döndü, sonra durakladı ve bana dönerek, "Kraliçede de aynıydı," diye ekledi."

"Ne aynıydı?"

"Uykusuzluk. Genç bir kızken, sadece üç saat uyuduktan sonra şu büyük davullu kemirgen gibi enerjik bir halde uyanırdı."

Energizer tavşanını kastediyordu.

"Büyükannem hakkında bunu bilmiyordum," dedim yumuşak bir şekilde.

Fergus topallayarak kitaplığa gitti ve parmaklarını ciltlerin üzerinde biraz gezdirdikten sonra kalın bir kitabı çekip aldı.

"Okumak yardımcı olurdu. Bu onun favorisiydi."

Ağır cilt pat diye masaya düştü.

Hamlet. İlginç.

"Hepsinin öldüğünün farkında mısın? Kral, Kraliçe ve tatlı Prens, hepsi de sonunda ölüyor."

Tatlı rüyalar görmemi sağlayacak türden bir şey değildi, özellikle de benim ailem için.

"Büyükannenin favorisi olduğunu söyledim, benim değil."

Fergus başka bir kelime etmeden odadan çıktı.

Sayfaları karıştırdım ve bunu yaparken kendi kendime konuştum.

"*Her şeyden önemlisi; kendine karşı dürüst ol.* Söylemesi yapmaktan daha kolay, Polonius."

Çünkü hayatımın böyle olmaması gerekiyordu. Bunların hiçbiri ben değildim. Unvan, sorumluluk, kendi kahrolası ayak seslerimin yankısı dışında bana eşlik edecek hiçbir şey bulunmayan bu soğuk, eski beton yaratığın içinde dolaşmak... Ve bir de *alışmam* gerekiyordu; ama böyle bir şey olduğu yoktu.

Çünkü Nicholas yanılıyordu. Ben onun kör noktasıydım; her zaman öyleydim. İşime yaradığı zamanlarda bunu kendi çıkarlarım için kullanırdım. Nicholas, iyi ve iyi niyetliydi... Ama yanılıyordu.

Ve hepimiz hapı yutmuştuk.

Sessizlik etrafı kuşatarak huzursuzlanmama neden oldu. Bana lanet bir mezarı hatırlattı. Ve sözcükler, fısıldayan bir hayalet gibi zihnimde yankılandı.

Kendine karşı dürüst ol, Henry.

Belki de sorun buydu. Ve çözüm.

Ayağa kalkarak volta atmaya başladım. Düşünüyordum; hareket ederken daha iyi düşünürdüm. İyi bir sevişmeden sonra çok daha iyi düşünürdüm, ama köpeklerin duası kabul olsaydı...

Mesele şu ki uzun zamandır kendim gibi hissetmiyordum. Kendime gelmem gerekiyordu. Eski halime dönmem gerekiyordu. Bir süreliğine kendim olmam gerekiyordu.

Ve sonra on kadını; belki de bir düzinesini becermem gerekiyordu.

Politika ve golf konusunda berbattım, bana söyleneni yapma ya da akıllıca kararlar verme konusunda berbattım; ama her zaman iyi olduğum bir şey vardı: Eğlenmek. Rol yapmak. İnsanları mutlu etmek. Ben, partinin kalbiydim ve mükemmel bir ev sahibiydim.

Bu fikri bir oyun hamuru gibi evirdim çevirdim ve bir süre sonra, şekillenmeye başladı. Bunu istememiştim, ama artık kabullenme zamanı gelmişti. Eğer olağanüstü bir şekilde başarısız olacaksam, bunu kendi tarzımla yapacaktım. Muhteşem bir şekilde sonlandıracaktım.

Bir parti. İlgimi kazanmak için birbirleriyle yarışacak yirmi güzel kadınla dolu bir kalede bir ay sürecek bir parti. *Mükemmel Çift: Kraliyet Ailesi* birdenbire muhteşem bir fikir gibi görünmeye başladı.

Ne ters gidebilirdi ki?

Ve sanki Tanrı benimle konuşuyormuş gibi üzerimden büyük bir yük kalktı. Sürekli lanet bir kalp krizi geçiriyormuş gibi hissetmeme neden olan göğsümdeki ağırlık hafifledi.

Ve kendimi... İyi hissettim. Güçlü.

Ayağa kalktım ve belgelerle saçma kanunları geride bırakarak kütüphaneden çıktım. Direkt odama gidip çalışma masasının üzerinden cüzdanımı aldım ve hâlâ içinde olan keskin kenarlı kartviziti çıkardım.

Sonra cep telefonumu elime alıp numarayı çevirdim.

Dördüncü Bölüm

Sarah

"Ah, siktir."

Cep telefonumdaki e-postaya baktım; patronum Bay Haverstrom beni çağırıyordu. Güneşli öğleden sonra havası serin olsa da birdenbire alnım terledi.

Annie bana doğru dönerken, at kuyruğu yaptığı saçları bir kamçı gibi savruldu. "Aman Tanrım, lütfen birinin sana penis fotosu gönderdiğini söyle!" Ellerini uzattı. "Bakayım, bakayım! Ne tür bir penisten bahsediyoruz? Büyük, garip?.."

"Schweddy* penisi mi?" diye ekledi Willard hiç de yardımcı olmayan bir şekilde, küçük yuvarlak masanın karşısındaki sandalyesinden.

Annie ellerini çırptı. *SNL* tekrarları Wessco'da büyük bir olaydı. "O skeci çok severim." Salatasından bir çatal alarak ağzına tıktı. "Size hiç Elliot'un penisinden bahsetmiş miydim?"

---

* Saturday Night Live programında Alec Baldwin'in canlandırdığı bir karakter. (ç.n.)

Manalı bir şekilde Willard'ın gözlerine baktım ve ardından saati kontrol ettim. Üç dakika, on yedi saniye.

Annie, eski sevgilisi Elliot Stapleworth'tan bahsetmeyeli tam olarak bu kadar zaman geçmişti. Adam iki hafta önce ondan ayrılmıştı, ama Annie hâlâ umutsuzca kafayı onunla bozmuş durumdaydı. Çok daha iyisini hak ediyordu. Adam sadece pisliğin teki değildi; aynı zamanda cinsel organının etrafındaki kıllarını tıraş etmekten de bihaberdi.

"Gördüğüm en kıllı canavardı. Hayaları iki bebek kirpi gibi bacaklarının arasına kıvrılmıştı, ama bu hiç de sevimli bir görüntü değildi. Kılları sürekli boğazıma takılırdı."

Zihnimde hiç de ihtiyaç duymadığım bir görüntü belirdi.

Willard kaşlarını çattı. "Ne kaba bir hıyar. Ruh halini bundan hızlı bir şekilde berbat eden başka hiçbir şey olamaz. Ben, benim çocukları bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz tutuyorum."

Ve işte bir görüntü daha.

Willard'ın suratına baktım. "Bunu bilmeden de ömrümü geçirebilirdim."

Bana göz kırptı.

Annie öne doğru eğildi. "Hazır konuya girmişken, söylesene Willard, erkeksi kısımların... Boyunla orantılı mı?"

Willard, yaklaşık bir buçuk metre boyunda, cücelik eşiğinin biraz üstünde olan bir adamdı. Ancak kişiliği yedi metre boyundaydı; zekice espriler yapan, cesur ve dürüst biriydi. Bana, *Game of Thrones* dizisindeki Tyrion Lannister'ı hatırlatıyordu; sadece onun daha kibar ve daha yakışıklı haliydi.

"Annie!" diye soludum kızararak.

Annie omzuma vurdu. "Bilmek istediğini biliyorum."

Hayır, istemiyordum. Ama Willard cevaplamak istiyordu.

"Kutsanmış bir biçimde orantısızım. Görme engelli bir adamın diğer duyularının daha çok gelişmiş olması gibi, Tanrı da o alandaki durumumu fazlasıyla telafi etti."

Annie başını salladı. "Clarice'i bu cumartesi seninle çıkmaya ikna ederken bundan bahsedeceğimden emin olabilirsin."

Annie çok kötü bir çöpçatandı. Bu kötü girişimlerden Willard da fazlasıyla nasibini almıştı ama hâlâ denemesine izin veriyordu.

Annie bana baktı. "Şimdi, şu gizemli penise geri dönelim, Sarah."

"Bay Haverstrom..."

Annie öğürdü. "Bay Haverstrom mu? İğrenç! Bir tarafları eminim fazla pişmiş yeşil sebze gibi kokuyordur. Bunu sürekli mutsuz olan yüz ifadesinden anlayabilirsin. Kesinlikle brokoli gibidir."

Lanet olsun. Brokoliyi gerçekten çok severdim.

"Sarah, Bay Haverstrom'un penisinden bahsetmiyordu, Annie," diye açıkladı Willard.

Annie ellerini çırptı. "Öyleyse neden konuyu buraya getirdi ki?"

Gözlüğümü çıkarıp cebimdeki bezle temizledim. "Bay Haverstrom bana bir e-posta gönderdi. Öğle yemeğinden sonra direkt ofisine gideceğim. Çok ciddi bir şey konuşacakmış gibi görünüyor."

Sadece bunu söylemek bile endişemi artırdı. Kalbim çarptı, başım döndü, damarlarım adrenalinle doldu; nabzımın boğazımda attığını hissedebiliyordum. Aptalca olduğunu, panik yapacak bir şey olmadığını bilsem de, belirsiz durumlarda ya da ilgi odağı olduğumda bedenim

korku filmlerindeki kurbanlar gibi tepki veriyordu. Bundan nefret ediyordum ama kaçınılmazdı.

"Yavaş ve düzenli nefes almayı unutma," dedi Willard. "Muhtemelen sana terfi verecektir. Buranın en iyisi sensin; bunu herkes biliyor."

Annie ve Willard sadece arkadaşım değildi; aynı zamanda Concordia Kütüphanesi'ndeki iş arkadaşlarımdı. Ben günlerimi *Edebiyat ve Kurgu* bölümünde geçirirken, Willard alt kattaki *Restorasyon ve Koruma* bölümünde, Annie de *Çocuk* bölümünde çalışıyordu. Herkes kütüphaneciliğin kitapları raflara dizmekten ve gecikme bildirimleri göndermekten ibaret olduğunu sanıyordu; ama çok daha fazlasıydı.

Toplumu ve bilgi teknolojilerini teşvik etmekle, başkalarının samanlıkta aradıkları iğneyi bulmalarına yardım etmekle ilgiliydi. Acil servis doktorlarının teşhisi ve tedaviyi en ince ayrıntısına kadar bilmek zorunda olduğu gibi, kütüphanecilerin de her türden konuya hâkim olması gerekiyordu.

"Elliot'tan çaldığım cep şişesi dolabımda," dedi Annie.

Süre: Üç dakika kırk iki saniye. Dokuz dakika yedi saniyelik rekor hâlâ kırılmamıştı.

"Gitmeden önce bir yudum almak ister misin?" diye önerdi tatlı bir şekilde.

Annie iyi bir arkadaştı; *Jane Eyre* kitabındaki Jane'in arkadaşı Helen gibi. Güzel olduğu kadar da nazikti.

Başımı iki yana salladım. Sonra çocukça davranmayı bırakıp cesaretimi topladım. "Nasıl geçtiğini size anlatırım."

Annie her iki elinin başparmaklarını kaldırarak her şey yolunda işareti yaptı ve başını sallayan Willard'ın kahverengi, dalgalı saçları aşk romanlarındaki çapkınlar gibi alnına döküldü. Her ikisine de son kez el salladım

ve her öğlen buluştuğumuz taş döşeli küçük verandadan ayrılıp içeri girdim.

Serin, gölgeli avluda gözlerimi kapattım ve kitapların, derinin, kâğıdın, mürekkebin tanıdık, rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Wessco bağımsızlığını ilan etmeden önce bu bina bir İskoç katedraliydi; Concordia Katedrali. Yüzyıllar boyunca binaya eklemeler yapılmıştı ama mucizevi bir şekilde orijinal yapı korunuyordu. Üç kat; kalın, büyük, mermer sütunlar; kemerli girişler ve karmaşık fresklerle süslenmiş yüksek tavanlar. Burada çalışmak bazen bir rahibe gibi hissetmeme neden oluyordu; güçlü ve kudretli bir rahibe. Özellikle de bulunması zor bir kitabı bulduğumda insanların yüzünde beliren gülümsemeyi gördüğümde. Ya da bir okuyucuya yeni bir yazarı ya da yeni bir seriyi tanıtırken. Bu işte çalışmak, insanlara ben olmasam karşılaşamayacakları karakterlerle, yerlerle ve duygularla dolu yepyeni bir dünya göstermek bir ayrıcalık ve gururdu. Büyüleyiciydi.

Mark Twain'in dediği gibi: "*Seveceğiniz bir iş bulun; böylece hayatınız boyunca bir gün bile çalışmak zorunda kalmazsınız.*"

Concordia Kütüphanesi'nde bir gün bile çalışmamıştım.

Arka taraftaki spiral merdivenlere doğru ilerlerken ayakkabımın topukları taş zeminde tıkırdadı. Kocası Melvin iki ay önce vefat ettiğinden beri gönüllü olarak haftada yirmi saat çalışan yaşlı Maud'a el sallayarak kitap ödünç verme masasının önünden geçtim. Sonra her zamanki masasında oturan George'u fark ettim; buranın müdavimiydi, emekliydi ve müzmin bekârdı. Yerel gazetelerden iki tanesini yığınların içinden aldım ve geçerken önüne bıraktım.

"İyi öğlenler, George."

"Şimdi gerçekten de öyle, tatlım," diye seslendi arkamdan.

Yan duvar boyunca askerler gibi sıralanmış bilgisayarlardan birinin klavyesine eğilmiş, hararetle tuşlara basan Timmy Frazier'in kızıl kafasını gördüm. Timmy on üç yaşındaydı ve iyi bir çocuktu. Beş tane kardeşi, liman işçisi olan bir babası ve tepedeki malikâneye yarı zamanlı temizliğe giden bir annesi vardı.

Annemin malikânesiydi.

Castlebrook, küçük ve güzel bir kasabaydı. Wessco'daki en küçük kasabalardan biriydi. Hiç gelişmemiş, ancak sakinlerinin daha yeşil çayırlar bulma amacıyla terk etmelerini engelleyecek kadar başarılı olan, eski bir balıkçı köyüydü. Başkente beş saatlik mesafedeydik ve sık sık, şehirden kaçıp deniz kenarında sakin bir hafta sonu geçirmek isteyen ziyaretçilerimiz olurdu.

Bölgedeki tüm çocukların gittiği St. Aldwyn sadece on dakikalık yürüme mesafesindeydi; ancak Timmy'nin bu mesafeyi beş dakikada kat ettiğine emindim.

"Okulda olmamanın bir nedeni var mı, Timmy Frazier?"

Muzip bir şekilde gülümsedi, fakat ne gözlerini ekrandan ayırdı ne de yazmaya ara verdi. "Geri döneceğim, ama altıncı derste teslim etmem gereken ödevi bitirmek için dördüncü ve beşinci dersi ekmek zorunda kaldım."

"Ödevini teslim tarihinden bir gün –ya da Tanrı korusun, birkaç gün– önce bitirmeyi hiç düşündün mü?"

Timmy omuz silkti. "Son ana kalması, hiç olmamasından iyidir, Sarah."

Kıkırdayarak ateş kızılı saçlarını karıştırdım ve üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanmaya devam ettim.

Tanıdığım insanların yanındayken rahattım; onlarla sohbet edebiliyor, hatta şakalaşabiliyordum. Beni endişelendiren şey, yeni ve öngörülemez durumlardı. Ve şu anda

onlardan biriyle karşı karşıya kalmak üzereydim.

Lanet olsun.

Bay Haverstrom'un kapısının önünde durup, buzlu camın üzerine yazılmış isminin siyah harflerine bakarak içerideki seslerin mırıltısını dinledim. Bay Haverstrom'un kötü bir patron olduğu söylenemezdi; birazcık *Uğultulu Tepeler* kitabındaki Bay Earnshaw'a benziyordu. Bay Earnshaw kitapta çok fazla yer almasa da varlığı güçlü ve önemliydi.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim ve kapıyı kararlı bir şekilde sertçe çaldım; tıpkı Elizabeth Bennet'ın yapacağı gibi. Çünkü o hiçbir şeyi umursamazdı. Bay Haverstrom kapıyı açtı. Gözleri kısıktı, saçları ve teni açık renkti, yüzü kırışık ve asıktı; ezilmiş bir marşmelova benziyordu.

Başımla selam verip ofisten içeri girdim; ancak içten içe korkmuş ve cesaretimi yitirmiştim.

Bay Haverstrom kapıyı arkamdan kapattı ve Patrick Nolan'ı Bay Haverstrom'un masasının karşısındaki sandalyede otururken görünce olduğum yerde kalakaldım. Pat, benimle birlikte *Edebiyat ve Kurgu* bölümü başkan yardımcısıydı. Tipik bir kütüphaneci gibi görünmüyordu; sıkı kasları, geniş omuzları ve gözlerindeki aç rekabet ile daha çok olimpik bir triatloncuya benziyordu.

Pat, Elliot kadar pislik değildi; ama ona çok yakındı.

Bay Haverstrom masanın arkasındaki yerini alırken ben de Pat'in yanındaki boş sandalyeye oturdum. "Leydi Sarah, tam da Pat'e bu toplantıya neden ikinizi birden çağırdığımı açıklıyordum."

Adımın önündeki "leydi" kelimesi bir saygı sembolü sayılmazdı. Bu sadece bir gelenekti, bir kontesin kızı için "bayan" kelimesi ile eşdeğerdi. Ardında gerçek bir güç yoktu.

Belki de paranoyakçaydı ama sanki midemi yerinde

tutan bir iplik varmış da, ansızın kopup hayati organımın yere düşmesine neden olacakmış gibi bir his vardı içimde.

Kendimi konuşmaya zorladım. "Evet?.."

"Bu yılki Kuzey Bölgesi Kütüphane Sempozyumu'na ev sahipliği yapmak için seçildik."

Bu sadece kötü değildi; çok, çok kötüydü.

"Ev sahibi olarak, her bölümün bir sunum yapması gerekiyor. *Edebiyat ve Kurgu* bölümümüzün boyutu ve kapsamı göz önüne alındığında, sen ve Patrick'in birbirinden ayrı ama birbirini tamamlayan iki sunum yapmamanız için hiçbir neden göremiyorum."

Ve böylece midem yere düşmüştü. Dalağım da. Karaciğerimin de oralarda bir yerde olduğundan emindim.

"Herhangi bir çakışma olmaması için, seçtiğiniz temalar ve taslaklarınız hafta sonuna kadar elimde olsun."

Dudaklarım tıpkı bir balığın ağzı gibi açılıp kapandı, ancak tek bir kelime bile çıkmadı. *Nefes al!* Konuşmak için nefes almaya ihtiyacım vardı. *Aptal*!

"Bay Haverstrom, ben emin değilim..."

"Toplum karşısında konuşmak konusunda rahat olmadığınızın farkındayım," dedi Bay Haverstrom sözümü keserek.

Bu olurdu. Hem de çok.

"Ama bu sorunun üstesinden gelmek zorunda kalacaksınız. Bu sizim için bir onur ve konumunuzun getirdiği bir zorunluluktur. Gerçekten geçerli sebepler olmadığı sürece hiçbir şey mazur görülmeyecektir. Eğer görevlerinizi yerine getiremeyecekseniz, maalesef yerinize başkasını getirmek zorunda kalacağım."

Kahretsin. Lanet olsun, lanet, lanet.

"Evet, efendim. Anlıyorum."

"Güzel." Bay Haverstrom başını salladı. "Öyleyse işinizin başına dönebilirsiniz."

Hepimiz ayağa kalktık ve Pat ile ben kapıya doğru yöneldik.

"Leydi Sarah," dedi Bay Haverstrom, "eğer bir yardımı olacaksa, taslağı tamamladıktan sonra sunumunuzu sizinle birlikte gözden geçirmekten mutluluk duyarım. Başarılı olmanızı istiyorum."

Gergince gülümsedim. "Teşekkür ederim, efendim."

Ardından Patrick ile tokalaştı. "Pat, bu cumartesi için duvar tenisi randevumuz hâlâ geçerli mi?"

"Kesinlikle, Douglas."

Sessizce iç çektim. Her şeyden çok kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım. Çünkü ben de duvar tenisi oynuyordum; hatta oldukça iyiydim. İçimde, *Şeytan Marka Giyer* filmindeki Miranda Priestly'den ufacık bir parça olsaydı, onlara bunu söylerdim; kendimi davet ettirir ve büyük çocuklara katılırdım.

Ama yoktu.

Bay Haverstrom kapıyı kapatarak Patrick ve beni koridorda yalnız bıraktı. Pat kurnazca gülerek üzerime doğru geldi. Sırtım duvara dayanıncaya kadar geriledim. Hareketi rahatsız ediciydi ama tehditkâr bir yanı yoktu. Bunun nedeni muhtemelen duvar tenisine ek olarak yıllarca aikido yapmış olmamdı. Yani Patrick saçma bir şey deneyecek olursa, fazlasıyla acı verici bir sürprizle karşılaşırdı.

"Dürüst olalım Sarah. İstediğin en son şeyin, yüzlerce insanın ve çalışma arkadaşlarının önünde sunum yapmak olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Yüreğim neredeyse ağzıma geldi.

"Peki, şuna ne dersin? Sen araştırma kısmını, slaytları ve yapmaya vakit bulamayacağım bunun gibi diğer şeyleri hallet, ben de sunum işini halledeyim. Sana da hakkını teslim edeceğim elbette."

Elbette. Bu şarkıyı daha önce de dinlemiştim; okuldaki *grup projelerinde* tüm işi ben –sessiz kız– yapardım; ama tüm övgüleri en düzgün ve yüksek sesle konuşan alırdı.

"Cumartesi günü Haverstrom'un bunu kabul etmesini sağlayacağım; onun için bir oğul gibiyim," diye açıkladı Pat, nefesindeki sarımsak kokusunu alabileceğim kadar yakınlaşarak. "Büyük Pat'in bu işi halletmesine izin ver. Ne diyorsun?"

Kendilerinden üçüncü şahısmış gibi bahseden insanlar için cehennemde özel bir yer olduğunu söylerdim. Ancak ben cevap veremeden, koridorda Willard'ın sert ve kararlı sesi yankılandı.

"Bence geri basmalısın, Nolan. Sarah sadece iyi bir iş çıkarmakla kalmayıp olağanüstü bir sunum yapacak."

Pat elini salladı. "Sessiz ol, minik sinek; yetişkinler konuşuyor." Ve adrenalin geri geldi, ama bu sefer kaynağı endişe değil, öfkeydi. Duvardan uzaklaştım. "Onunla böyle konuşma."

"O aldırış etmiyor ki."

"*Ben* ediyorum."

Pat yüzünde hayrete benzer bir ifadeyle bana baktı. Sonra dudak bükerek Willard'a döndü. "Senin yerine bir kadının savaşmasına her zaman izin mi verirsin?"

Öne doğru bir adım daha atıp onu gerilemeye zorladım. "Bir kadın olduğum için savaşamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, odada ikiden fazla insan varken üç kelimeyi bir araya getirmekte zorlanan bir kadın olduğun için savaşamayacağını düşünüyorum."

Bu yorum beni incitmedi. Çünkü doğru sayılırdı.

Ama bu kez değil.

Şeytani bir şekilde gülümsedim. Birdenbire Cathy

Linton'ın hayat bulmuş haline büründüm; dik başlı ve gururluydum. "Şu anda buradan ikiden fazla insan var. Ve sana söyleyeceğim üçten fazla kelime var: Siktir git, seni kibirli, kendini beğenmiş bataklık eşeği."

Pat'in yüzündeki ifade neredeyse komik sayılırdı. Sanki *siktir* kelimesini bildiğime mi, yoksa bunu ona yüksek sesle söylediğime mi daha fazla şaşırması gerektiğine karar veremiyormuş gibiydi.

Sonra yüzü sertleşti. "Sessiz kıçına yardım etmeye çalışmamın karşılığında aldığım şey bu mu? Kendini aptal yerine koymanın tadını çıkar."

Pat merdivenlerden aşağı inip ortadan kaybolana kadar gözümü bile kırpmadım.

Willard koridorda bana doğru yürürken yavaşça alkışladı. "Bataklık eşeği mi?"

Omuz silktim. "Birdenbire aklıma geldi."

"Etkileyici." Ardından eğilip elime bir öpücük kondurdu. "Muhteşemdin."

"Fena değildi, değil mi? Bu çok iyi hissettirdi."

"Ve bir kere bile kızarmadın."

İçten bir kahkaha atarak yüzüme düşen saçları bir kenara ittim. "Sanırım başka birini savunurken, gergin olduğumu tamamen unuttum."

Willard başını salladı. "Güzel. Bu arada bunu söylemek zorunda kalmaktan nefret etsem de hemen düşünmeye başlaman gereken başka bir şey daha var."

"Neymiş o?"

"Yüzlerce insanın önünde yapacağın sunum."

Ve ansızın o gergin, hastalıklı his tüm benliğimi bir kez daha sardı.

Demek ölüme mahkûm edilmek böyle hissettiriyordu.

Duvara yaslandım. "Ah, brokoli topları."

Beşinci Bölüm

Sarah

İşten çıktıktan sonra, yarım mil ötedeki daireme yürüdüm. Oturduğum bina sade, fakat bakımlıydı; çatı katında bahçesi ve oturma alanı vardı. Üst katımda yeni evli, bebekli bir çift oturuyordu: David, Jessica ve küçük Barnaby. Alt katımda ise kırk yıldır birlikte olan yaşlı bir çift vardı: Felix ve Belinda.

Anahtarlarımı her zamanki gibi kapının yanındaki kristal kâsenin içine bıraktım. Sonra paltomu ve ayakkabılarımı çıkarıp her ikisini de portmantoya koydum.

Bir ev arkadaşım ya da evcil hayvanım yoktu; bu yüzden bej rengi bir koltuktan, koyu turuncu kırlentlerden, uyumlu perdelerden, annemle kız kardeşimin fotoğraflarından ve en sevdiğim kitapların çerçevelenip duvara asılmış kapaklarından oluşan oturma odam sabah nasıl bıraktıysam öyle duruyordu. Düzgün ve temizdi.

Oturma odamın en gözde parçası, geniş ekran televizyonum ya da köşedeki şömine değildi. İki pencere arasına yerleştirilmiş olan kitaplıktı.

Altı raflı ahşap kitaplık tavana kadar uzanıyordu. Birkaç yıl önce bir Noel pazarında bulmuştum. O zamanlar eski püskü bir şeydi; tıpkı benim gibi sade ve sıkıcıydı. Ancak tahtaların sağlam bir malzemeden yapıldığını ve kırılıp dökülmeyeceğini biliyordum. Bu nedenle onu alıp eve getirdim, zımparaladım, cilaladım, üzerine en kıymetli ve en değerli eşyalarımı, ilk baskı klasik roman koleksiyonumu yerleştirdim. Jane Austen'ın tüm eserleri, Bronte kardeşler, Dickens... Hepsi buradaydı. Her kadın gibi çağdaş aşk romanlarını ve genç kız edebiyatını da severdim ama bunlar dönüp dolaşıp geri döndüğüm kitaplardı. Kaç defa okursam okuyayım her seferinde beni etkileyen hikâyelerdi.

Daire küçüktü, yatak odasının penceresinden görünen minik bir okyanus manzarası vardı, kirasını kendim ödüyordum.

İnsanın kendi parasını kazanması büyük bir tatmin veriyordu. Kimseye muhtaç olmama, ateş yakmak için ağaç dallarını birbirine sürtmeyi bilmek gibi bir hayatta kalma becerisiydi. Mecbur kalsam, vahşi doğada hayatta kalabilirdim.

Eh... Castlebrook bir vahşi doğa olsaydı tabii, her neyse.

Mesele şu ki başkalarına bağımlı olduğunuzda, mutluluğunuzun bir kısmını onların eline teslim etmiş olurdunuz; bu mutluluğu besleyebilir ya da yok edebilirlerdi. Kaderiniz size ait olmazdı. Bunların yaşandığını görmüştüm; hiç de hoş değildi. Hayatım küçük ve basit olabilirdi, ama tamamen bana aitti.

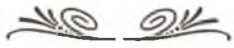
Mutfağa gittim ve çay yapmak için su doldurdum. Normalde yemek hazırlamaya başlardım ama bugün çarşambaydı; çarşamba ve pazar günleri, annem ve Penelope ile akşam yemeği günlerimizdi.

Evden çıkmama daha bir saat vardı. Bu yüzden biraz çay içip *Akıl ve Tutku* okuyacaktım. Mükemmel bir kitaptı. İlgi çekici olmasına yetecek kadar dram ve acı doluydu; fakat mutlu sonu ile hafif ve eğlenceliydi. Albay Brandon favorimdi; en iyi kitap kocasıydı. İyiliği ve dürüstlüğü sayesinde fazlasıyla seksi gösteriyordu. Bir gün onun gibi bir adamla –romantik, sadık ve güvenilir bir adamla– tanışacaktım ve bunun aptalca, çocukça ya da gerçek dışı olması umurumda bile değildi.

Çünkü bir teorim vardı.

Eğer kâbuslar gerçekleşebiliyorsa, en mutlu rüyalar da gerçek olabilirdi.

Nane çayım demlendikten sonra, yatak odamdaki okuma koltuğuna yerleşerek kadife battaniyeyi bacaklarıma örttüm ve kitabımı açıp tüm dünyayla bağlantımı kestim.

Bazı insanlar ailelerine bakar ve evlatlık olup olmadıklarını merak eder, bazıları da öyle olduklarını düşünür.

Ben ise hiç merak etmedim. Çünkü annem, kız kardeşimle benim karakterlerimizin bir birleşimiydi. Ya da biz onun kişiliğinin iki yarısıydık. Annem tam bir münzeviydi; şehirlerden nefret eder, partilerden uzak durur, malikâneden nadiren çıkar ve arkadaşlarıyla eğlenmezdi; en azından insan olanlarla. Seradaki çiçekleriyle ilgilenip onlarla konuştuğu anlar en mutlu olduğu zamanlardı. Ama orada, kendi derebeyliğinin sınırları içinde kontrol ondaydı. Canlı ve coşkuluydu; tıpkı Penelope gibi. Son birkaç yıldır Çin'de üretilen el yapımı, parlak, desenli ipek elbiseler giymeye ve saçlarını şafak kızılına boyamaya başlamıştı. *Akıl ve Tutku*'daki Bayan Dashwood ile Shir-

ley MacLaine'in gençliğinin bir karışımı haline gelmişti.

Sosyal çevremizdeki insanlardan bazıları ona eksantrik diyordu. Diğerleri ise Çılgın Kontes... Penny, *kafadan çatlak* tabirinden hoşlanıyordu. Fakat ben annemin deli olduğunu düşünmüyordum. Sadece hayatını başkalarının kurallarına göre yaşamayı denemiş ve başarısız olmuştu. O nedenle şimdi istediği gibi yaşıyordu... Ve herkesin cehenneme kadar yolu vardı.

"Merhaba, canım," diye karşıladı beni kısık bir sesle.

Annem her zaman tatlı dilli ve nazikti. Bu şekilde yetiştirilmişti. Ama sessizlik, zayıflıkla karıştırılmamalıydı. Bazen en sağlam kararlar sessizce söylenirdi.

Uşağımız Stanhope paltomu alıp, yeni yağmaya başlamış olan yağmur damlalarını silkti. Annem kolunu belime dolayarak beni yemek odasına doğru götürürken tanıdık zambak kokusu etrafımı sardı. "Söylesene, kütüphanede işler nasıl gidiyor?"

"Korkunç."

"Korkunç mu? Bu kulağa hiç de hoş gelmiyor. Ne oldu?"

Masada cep telefonuyla meşgul olan Penny'e katıldık ve başlangıç tabağı boyunca onlara çılgın hikâyemi anlattım. Haftalık akşam yemeklerimiz gayri resmi olsa da Penelope, açık renk tenini ve zarif bir topuz yaptığı sarı saçlarını öne çıkaran, kraliyet mavisi bir kokteyl elbisesi giymişti. Giyinip süslenme oyunlarına her zaman bayılmıştı; şimdi yirmi üç yaşındaydı ve süslenmek için türlü türlü bahane arardı.

Annem, bizimle aynı konumdaki diğer annelerin aksine, beni evlenmem ya da biriyle çıkmam için asla zorlamadı. Penelope her ikimize yetecek kadar kişiyle çıkıyordu zaten.

Sunumla ilgili durumu açıklamam bitince annem, "Za-

vallı kızım. Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Başka bir seçeneğim yok. Sempozyumda sunum yapmak zorunda kalacağım ve seyircilerin üzerine kusmamak ya da bayılmamak için dua edeceğim."

Hâlâ telefonuna bakmakta olan Penny sırıttı. "Belki de her ihtimale karşı ilk birkaç sırayı kordon altına almalısın. Onlara *sıçrama alanı koltukları* diyebilirsin."

"Çok yardımcı oldun, Penny, teşekkürler."

Sonunda başını telefonundan kaldırıp bana baktı. "Biliyor musun, bu senin için iyi olabilir; seni konfor alanından dışarı çıkmaya zorlayabilir."

"Aynı şey senin askerlik hizmetin için de söylenebilir, Penelope," diye yorumda bulundu annem.

Wessco'da kadın ya da erkek fark etmeksizin her vatandaşın orduda iki yıl hizmet vermesi gerekiyordu.

Penny dramatik bir şekilde arkasına yaslanarak kollarını çarmıha gerilmiş İsa gibi iki yana açtı. "Hiç de aynı şey değil! Berbat bir asker olurum; uygun adım yürümek, tırmanmak, terlemek... Bunlar hiç de bana göre değil." Işıltılı manikürünü kontrol etti. "Askerlik görevimi WHÖ'de yerine getirmeme izin vermeleri için onları ikna etmeye çalıştım."

WHÖ, Wessco Hizmet Örgütü idi; gösteriler yapıyorlar ve askerleri eğlendiriyorlardı. Penelope her zaman bir yıldız olmanın hayalini kurmuştu; manken olamayacak kadar kısaydı ama kesinlikle bir aktris olabilecek kadar dramatikti.

"Bu iş bana çok daha uygun. Parlak kıyafetler ve danslar. Ama bunun kurallara aykırı olduğunu söylediler."

"Evet," diyerek sırıttım. "Ordu, emirlerinin yerine getirilmesinden hoşlanır. Böyle de komikler işte."

Penny dilini çıkardı.

Hangi müstehcen mimikle karşılık vereceğime karar veremeden önce, dışarıda öyle bir gök gürültüsü yankılandı ki masanın üstündeki porselenler ve kristaller sallandı.

Yağmur sert darbelerle cama vurmaya başladı ve saniyeler sonra evin tepesinde bir güm sesi daha yankılanarak duvarları sarstı. Raflardaki dekoratif tabaklarla biblolar yere düşerek camdan yapılmış minik el bombaları gibi parçalara ayrıldı.

Gözlerimi kapattım ama bir işe yaramadı; her şey çoktan griye dönmüştü.

Soluk soluğa kendime geldim. Her zaman böyle olurdu; sanki boğulmanın eşiğine gelene kadar su altında kalmış gibiydim.

Penelope minik dairesel hareketlerle sırtımı yavaş yavaş okşarken, annem de "İşte geldi," diye mırıldandı diğer yanımdaki sandalyeden.

"Bu sefer uzun sürdü," dedi Penelope endişeyle. "On dakikadan fazla."

Ve tanıdık utanç hissi içimi kapladı. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Bırak şimdi özrü," diye azarladı annem, alnıma serin ve nemli bir bez bastırarak.

"Salona geçelim, anne," dedi Penelope. "Sarah koltukta daha rahat eder."

Yemeğin geri kalanıyla ilgilenmeden başımı salladım; sanırım hepimizin iştahı kaçmıştı. Kardeşim ayağa kalkmama yardım etti. Dizlerimin titremesine rağmen ona gülümsedim.

"Her şey yolunda. Şimdi daha iyiyim."

Koltuğa oturur oturmaz, alt kat hizmetçisi Jenny elime bir kadeh brendi tutuşturdu. Yavaş yavaş yudumladım.

"Yeni bir meditasyon uzmanı hakkında bir şeyler okuyordum, Sarah. Bence bir randevu almalısın," dedi annem. "Adam bir Budist ve işinde çok iyi olduğu söyleniyor."

Doktorlar, geçici dissosiyatif füg durumu diyordu. Çoğunlukla cam kırılma sesi olmak üzere, yüksek sesler yüzünden tetiklenen stres, endişe ve travmadan kaynaklanan bir tür amneziydi. Ama tutarsızdı. Sesi duyup hiç tepki vermediğim zamanlar oluyordu; bir de yalnızca yere düşen bir kadehin yankısı yüzünden kendimden geçtiğim zamanlar vardı.

Aslında benim durumum çok da kötü değildi. Bazılarının günlerce veya haftalarca sürebiliyordu; amaçsızca dolaşıp daha sonra hatırlayamayacakları şekilde hareket edenler vardı. Benim ataklarımın süresi birkaç saniye ile birkaç dakika arasında değişiyordu. Ataklar sırasında ne hareket eder ne de konuşurdum; sanki tamamen gitmiş gibi olurdum... Ölmüş, ama hâlâ nefes alıyormuş gibi. İlaç tedavisi denedim ama pek işe yaramadı ve yan etkileri de hiç hoş değildi. Hipnoz, terapi ve akupunktur denedim... Ama onlar da çoğunlukla etkisiz kaldı.

"Tamam, anne."

Birkaç dakika boyunca sessizce içkilerimizi yudumladık, sonra Stanhope odaya girdi.

"Bir ziyaretçiniz var, Kontes."

"Ziyaretçi mi?" Annem yağmurla ıslanmış pencerelere baktı. "Bu berbat havada kim dışarı çıkar ki? Arabaları mı bozulmuş?"

"Hayır, Leydim. Genç kadın isminin Nancy Herald olduğunu söyledi. Randevu almadığı için özürlerini iletti ve size kartını gönderdi. Bir iş teklifi varmış gibi görünüyor."

Annem elinin tersiyle, bir baştan savma hareketi yaptı. "İş teklifleri için ne ilgim ne de zamanım var. Onu başından defet, lütfen."

Stanhope masaya bir kartvizit bıraktı ve ardından reverans yapıp odadan dışarı çıktı.

Penny içkisini yudumlarken kartı eline alıp inceledi ve sonra ağzındaki brendiyi halının üstüne püskürttü.

"Penelope!" diye bağırdı annem.

Kız kardeşim, çikolata fabrikasına giden altın bileti kapmış Veruca Salt gibi, kartviziti başının üstünde sallayarak ayağa fırladı.

"Stanhope!" diye bağırdı. "Gitmesine izin verme! Kadın bir televizyon yapımcısı."

Penny bana döndü ve daha sessiz ama ısrarlı bir sesle, "Kadın bir yapımcı," dedi.

Sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi.

Sonra odadan dışarı fırladı. Ya da fırlamaya çalıştı. Çünkü kapının önüne geldiğinde, topuğu halıya takıldı ve bir "Off," sesiyle yüzüstü yere yapıştı.

"İyi misin, Pen?"

Ayağa kalkarak ellerini salladı. "Ben iyiyim! Ya da iyi olacağım, kadın gitmediği sürece!"

İkinci denemesinde daha başarılıydı. Dört santimlik topuklularının izin verdiği hızla koşarak odadan çıktı.

Annem, kız kardeşimin hareketi karşısında başını iki yana salladı. "Çok fazla şeker tüketiyor," diye söylendikten sonra içkisini kafasına dikti.

"Yapımcı büyük ihtimalle mülkte çekim yapmakla ilgileniyordur," diye ekledi. "Birkaç ayda bir aynı soruyla karşı karşıya kalıyorum."

Birkaç dakika sonra, Penelope'un hızlı, yüksek perdeden konuşması fuayede yankılandı ve kısa bir süre sonra

kardeşim salona geri döndü. Sırılsıklam olmuş trençkotu içindeki ufak tefek, koyu renk saçlı bir kadınla kol kolaydı. Stanhope kaşlarını çatmış bir gölge gibi arkalarından geliyordu.

Penelope, Stanhope'un öfkesini görmezden gelerek, sanki eski bir okul arkadaşıymış gibi kadını bizimle tanıştırdı.

"Anne, Sarah, bu Nancy Herald. Bir televizyon yapımcısı."

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Merhaba, Bayan Herald. Söyleyin bana, siz bir yapımcı mısınız? Emin olamadım da."

Kız kardeşime göz kırptım. Karşılığında küçümseyerek dudak büktü.

"Yardımcı yapımcıyım aslında," diye cevap verdi Nancy elimi sıkarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Stanhope, "Mantonuzu alabilir miyim, Bayan Herald? Ve size sıcak bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu dudak bükerek.

"Teşekkür ederim." Üzerinden sular damlayan kıyafeti uzattı. "Eğer varsa, kahve harika olur."

Annem ayağa kalkmadan oturması için işaret etti. "Sizi böylesine berbat bir havada dışarı çıkmaya iten şey nedir, Bayan Herald?"

Nancy gülümseyerek oturdu ve elindeki evrak çantasından bir klasör çıkardı. "Açıklamaya başlamadan önce, sizden bir gizlilik sözleşmesi imzalamanızı isteyeceğim. Bunun çok garip olduğunun farkındayım, ama sizin için özel bir teklifim var..." elindeki belgeleri kontrol etti, "Sarah ve Penelope Von Titebottum." Kız kardeşime ve sonra bana baktı. "Teklifim her ikiniz için, ancak bu bir ulusal güvenlik meselesi; dolayısıyla duyduklarınızın gizli kalacağına dair yazılı bir kanıta ihtiyacım var. Teklifimi kendinize saklamak dışında hiçbir zorunluluğunuz yok."

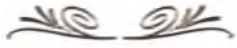
Penelope gözleriyle... Ve ağzıyla yalvardı.

"Lütfen, anneciğim! Sarah, lütfen, lütfen, lütfen!"

Annem oflayarak gözlerini devirdi. "Pekâlâ, verin bakalım."

Her birimiz tek bir paragraftan oluşan bir belgeyi imzaladık. Stanhope, Bayan Herald için masaya bir fincan kahve bıraktı. Nancy, belgeleri kaldırıp dumanı tüten kahveden bir yudum aldı ve uşağımız odadan çıktıktan sonra arkasından kapıyı kapattı.

"*Mükemmel Çift* programını duydunuz mu?"

"Söz konusu bile olamaz." diye karşı çıktı annem. Bayan Herald bize kraliyet ailesi temalı televizyon programını anlatmayı bitirdiği an.

"Hayır!" diye bağırdı Penny. "Kesinlikle olabilir."

"Benim için olamaz." diyerek kafamı salladım. "Teklifiniz için teşekkürler, Bayan Herald. Ama fotoğrafımın çekilmesinden bile hoşlanmam. Televizyon programına çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Peki ya kraliçe olmakla ilgilenir misiniz?" diye ısrar etti Nancy.

"Hayır, ilgilenmiyorum."

Penny elini kaldırdı. "Ama ben ilgileniyorum! Hâlâ katılabilirim, değil mi? Sarah olmasa bile?"

"Kesinlikle."

"Kesinlikle hayır." dedi annem sertçe.

Penelope bozuldu. "Anne, bana hiç güvenmiyormuş gibi davranıyorsun."

Annem, "Güvenmiyorum." diyerek omuz silkti. "Geçerli sebeplerim var. Aldığın kötü kararlara dair bolca örnek

var, canım. Bir bakalım... Dövme sanatçısı vardı."

"Geçici bir şeydi."

"Sirk sanatçısı."

"İlginç bir adamdı."

"Mahkûm."

Penny rahatsızca kıpırdandı. "Kanun kaçağı olmak düşündüğüm kadar romantik değildi." Annemin koltuğunun yanında diz çöktü. "Ama bu farklı. Bu bir çocukla ilgili değil..."

"Değil mi?"

Penny gözlerini devirdi. "Henry çok eğlenceli ve çok yakışıklı ama o bir playboy; bunu herkes biliyor. Evlendiğinde sadece tek bir metresi olmayacak; aynı zamanda koca bir haremi olacak. İlişkimiz asla yürümez."

Sonra yalvarmaya geri döndü. "Ama rol yapmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Bu benim için başka kapılar açabilir, anne. Bu sektörde gerçek bir kariyer şansı elde edebilirim."

Annem gözlerini kapattı. "Buna pişman olacağım... Ama tamam."

Penny çığlık atmaya başladı; ancak annem bir parmağını havaya kaldırıp ültimatomunu verdi.

"*Eğer* Sarah da sana göz kulak olmak, mantığının sesi olmak için seninle birlikte gelirse katılabilirsin. Çünkü sen mantıktan yoksun bir şekilde doğmuşsun gibi görünüyor."

Penelope annemin üstüne atlayarak ona sarıldı. "Teşekkürler, anneciğim!"

Sonra bana döndü. O kadar umutlu görünüyordu ki kalbim kırıldı.

"Sarah?.."

"Penny... Yapamam. Bir dairem, bir işim var. Onları bırakıp gidemem..."

"Altı hafta sürecek," diye araya girdi yapımcı.

"Onları altı hafta boyunca bırakıp gidemem. Üzgünüm, Pen."

Dizleri üstünde sürünerek yanıma geldi; bu hareketi yaparken muhtemelen halı tenini yakmıştı.

"*Lütfen*, Sarah. Bu her şeyi değiştirebilir. "

İşte, korktuğum şey buydu.

"Çok eğlenceli olacak. Muhteşem bir macera olacak."

Yüreğim sızladı. Çünkü bunu onun için istiyordum –onun için yapabilmek istiyordum– ama bilinmezlik beni korkutuyordu.

"Yapabileceğimi sanmıyorum, Pen," diye fısıldadım.

Ellerimi tuttu. "Birlikte yapacağız. Ben senin arkanı kollayacağım, sen de benim."

Ağzımı açtım... Ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Annem, "Penelope'un gelecek ay orduya katılması gerekiyor," diye araya girdi.

"Onu bundan kurtarabiliriz," dedi Bayan Herald. "Prens Henry, Saray'la ilgili *gizli* bir iş için tüm yarışmacıları işten, okuldan ya da diğer sorumluluklardan muaf tutan bir bildiri imzaladı. Bu resmi bir Kraliyet kararı."

Kadının kelimeleri afallamama neden oldu. "Biraz önce ne dediniz?"

"Kraliyet kararı. Hükümdardan gelen bir bildiri, bir buyruk gibi..."

"Ya da tanrıdan gelen bir emir," diye fısıldadım.

"Evet, kesinlikle."

Ve beynimdeki çarklar dönmeye başladı. "Ben de bir tane alabilir miyim? Eğer Penny ile birlikte... Onun asistanı olarak gidersem, ben de işverenime vermek için bir mektup alabilir miyim?"

"Elbette. Katılımcıların çoğu kendi çalışanlarını –aş-

çılarını, kuaförlerini, yoga eğitmenlerini, köpek gezdiricilerini– yanında getiriyor; bu çok ilginç olacak."

"Ama mektup alabilirim, değil mi?" diye bastırdım. "Altı hafta boyunca işten muaf olmak için..."

"Tabii."

Gözlerim Penelope'un gözleriyle buluştu ve kardeşimin kaşları havaya kalktı. Çünkü tam olarak ne düşündüğümü biliyordu.

"Bu her şeyi değiştirir, değil mi?"

Kesinlikle değiştirirdi.

Ve yapacağım tercih belliydi.

Hiçbir zaman ponpon kız olmamıştım, ama şu anda ponponlarım olsa onları ellerim kopana kadar sallardım. *Yaşasın televizyon programı!*

"Nereyi imzalamamız gerektiğini gösterin. Biz varız."

Altıncı Bölüm

Henry

Etkilenmiştim. Vanessa Steele'i aradıktan iki hafta sonra, kale neredeyse tanınmayacak haldeydi. İnsanlar vızır vızır çalışıyordu; set ekibi çatı kirişlerinden sarkarak ışıkları ve kameraları yerleştiriyordu –elbette, tarihsel bütünlüğe zarar vermeden. Fergus bu konuda aşırı telaşlıydı, ama onu sakinleştirmiştim.

Bu muhteşemdi.

Set tasarımcıları oraya buraya dekor ve çiçek yerleştiriyor; antika tablolara, zırhlara ve Nicholas ile benim *Fantastik Ölüm Duvarı* olarak adlandırdığımız, yerden tavana kadar atalarımızın kullandığı silahlarla kaplı duvara şaşkınlıkla bakıyorlardı. Yazar ve yönetmenler arazide dolaşarak senaryo taslağı hazırlıyor ve çekim mekânları için bir liste yapıyordu.

AD'ler ve PA'lar havada uçuşuyordu ve bu sık kullanılan baş harflerin arasına DP'leri de ekleyebileceğimizi umuyordum.*

* Yardımcı yönetmen (AD) ve kişisel asistan (PA) terimleri için kullanılan kısaltmalardan bahsediyor. DP ise aynı anda hem anal hem de vajinal yoldan cinsel ilişki anlamına gelen Double Penetration'ı temsil ediyor. (ç.n.)

Ama sonra Vanessa, bu azgın umutlarımı Sindirella'nın at arabasının minik bir balkabağına dönüşmesi kadar büyük bir hızla yok etti.

"Seks yok."

Kontratımı gözden geçiriyorduk. Bu projeye dâhil olan diğer insanlar gibi elli milyon dolarlık gizlilik sözleşmesini imzalamak zorunda değildim, ama kurallarım vardı.

Kahrolası kurallar. Baktığım her yerde *yapılacaklar, yapılmayacaklar, yapılması gerekenler* ve *lanet olası aslalar* görüyordum.

Artık nasıl eğlenileceğini bilen kimse yok muydu?

"Seks yok da ne demek? Programını gördüm; bütün mesele seks. Tüm iyi kısımları kesilmiş olsa da piknik seksi, mum ışığı seksi, ormanda yürüyüş sonrası seksi vardı. Bu kısmı gerçekten dört gözle bekliyordum."

Vanessa başını iki yana salladı. "Hayal kırıklığına hazırlıklı ol. Bu kraliyet ailesi özel yayını. Özel kurallar var."

"Ben özel olmak istemiyorum. Programdaki diğer normal herifler gibi olmak istiyorum. Sabahları bir yarışmacıyla öpüşmek, akşamları başka bir tanesiyle seks yapmak... Ve hiç kimsenin sinirlenmemesini istiyorum. İnsan davranışları üzerine muhteşem bir çalışma." Ellerimi çırptım. "Bravo, tatlım."

Vanessa kafasını sallamaya devam ediyordu. *Kahretsin.*

"Bu programla fantezi satıyoruz. Bir peri masalı. Seçtiğin kadın kraliçen olacak. Bu fanteziyi devam ettirmek için istediğin kadar eğlenebilirsin, ama seks yapamazsın."

"Bana gerçekten de yirmi tane soylu bakire bulduğunu mu söylüyorsun?"

Çünkü eğer durum buysa, düşündüğüm kadar eğlenceli olmayacaktı.

"Sana söyledim, seyirci öyle olduklarına inandığı sürece bakire olup olmamaları önemli değil." Vanessa parmağını masaya vurarak pencereden dışarı baktı. "Demek istediğim, sadece iyi zaman geçirmek istiyorsun, değil mi? O kızlardan biriyle gerçekten evlenmeyi planlamıyorsun herhalde."

"Uzun bir süre daha evlenmeyi planlamıyorum, tatlım. Görevlerimden biri kendimden sonra gelecek bir mirasçı yaratmak olsa da erkekler ellili yaşlarında da çocuk yapabilir; bu yüzden pratik yapmak için bolca vaktim olacak." Viski kadehimi elime alarak Tanrı'ya kadeh kaldırdım. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Vanessa başıyla onayladı. "Mükemmel. Öyleyse ikimiz de tam olarak aradığımız şeyi elde edeceğiz, Henry."

Kontratın geri kalanını gözden geçirdim.

"Avukatına da göstermelisin," dedi Vanessa.

"Gerek yok." Kalemi alarak başımı kaldırdım. "Oral seks için herhangi bir yasak yok, değil mi?"

Vanessa güldü. "Hayır. Sadece dikkatli ol."

Göz kırptım. "Dikkat benim göbek adımdır." *Alaycı* kelimesinden hemen sonra.

Son sayfayı John Hancock'un kıskanacağı kadar gösterişli bir hareketle imzaladım.

Vanessa kontratı alıp deri bir klasörün içine koydu. "Tebrikler, artık bir ay boyunca sürecek eğlenceye sahipsin."

Büyük bir mutlulukla arkama yaslanıp kollarımı başımın arkasında birleştirdim.

"Ah, bir şey daha var," diye ekledi Vanessa. "Çalışanlarınla ilgili."

On dakika sonra, hepsi kütüphanede toplandı. Aşçı, Fergus, James ve güvenlik ekibi bir daire oluşturarak etrafımda durdular; sanki onları bir zafer kazanmaları için futbol sahasına göndermek üzereydim.

"Bayan Steele'e özel personelimin gizlilik sözleşmesi imzalamasına gerek olmadığını söyledim. Çünkü hepinizin dâhil olduğu Pembrook Hanesi onurlu ve gururludur." Her birinin gözlerinin içine baktım, sıra Fergus'a geldiğinde özellikle gözlerimi kıstım. "Değil mi?"

Nasıl manipülasyon yapılacağını bilen tek kişi büyükannem değildi.

"Bu da tek bir kuralımız olduğu anlamına geliyor: Kraliçe'ye bir şey söylenmeyecek."

Yavaşça dönerek her birine bakmaya devam ettim. Fergus gözlerinden ateş saçıyor, aşçı gülümsüyor, James ve adamları kusacakmış gibi görünüyordu.

Avucum yere dönük bir şekilde elimi öne doğru uzattım ve üstüne ellerini koymaları için onları davet ettim. "Ne diyorsunuz?"

"Annenizle babanız mezarlarında ters dönecekler; huzur içinde yatsınlar," dedi Fergus haç işareti yaparak.

Sözleri karşısında irkildim. Ama bunu belli etmedim. Omuz silkerek, "İlk defa olmayacak, yaşlı adam," dedim.

Bu kez irkilme sırası Fergus'taydı. Mahcup bir halde başını öne eğdi.

"Hadi ama," diye takıldım, "içimi karartmayın. Artık bu işler böyle. Papa tweet atıyor, politikacılar insanları trollüyor ve tahtın varisi mükemmel eşini bir televizyon programında buluyor."

"Bu tatsız ve adi bir şey," diye karşı çıktı.

"Bunca zamandır neredeydin? Artık tüm dünya tatsız ve adi."

Sonra sesim değişti, yumuşadı; neredeyse kendi sözlerime ben bile inanacaktım. "Ama o oralarda bir yerde olabilir Fergus, onu bulmamı bekliyor olabilir. Sevmem gereken kadın, çocuklarımın annesi olacak kadın, Wessco'nun kraliçesi olacak kadın yarışmacıların arasında olabilir. Bundan mükemmel bir hikâye çıkmaz mıydı?"

Fergus bir an için bana baktı ve yüzündeki ifade hiç yumuşamadı. Ama sonra başını salladı. Öne çıkarak elini benimkinin üzerine koydu. "Baban çok eğlenirdi. Çılgınca şeyler yapmaktan keyif alırdı."

Gülerek sırtına vurdum. Sonra aşçıya baktım. Tombul yanaklarıyla kocaman gülümseyerek pekmez kadar yoğun aksanıyla konuştu. "Papa gibi tweet atmıyorum, ama..." Elini benimkinin ve Fergus'unkinin üstüne koydu.

James diğer çocuklara bir şeyler fısıldadı, ardından bana dönerek grup adına konuştu. "Bu vatana ihanet sayılabilir, Efendim."

"Hayır. Kimse devlet sırlarına ihanet etmekten ya da monarşiyi devirmekten bahsetmiyor. Bu sadece... Bilmediği şey onu incitmez gibi bir durum."

Altına yapmak üzereymiş gibi görünen Zavallı James ensesini ovuşturdu. "Kraliçeye yalan söyleyemem, Prens Henry."

Başımı iki yana salladım. "Ve ben de senden bunu asla istemem. Ama... Sana direkt sormazsa, o zaman bu yalan söylemek sayılmaz."

"Winston'a günlük rapor gönderiyorum. Ona bundan bahsetmediğimi öğrenirse beni mahveder."

Evet, işin bu kısmı biraz zordu. Winston, Saray'daki Siyah Takımlıların başıydı.

"Öyleyse öğrenmediğinden emin olmalıyız. Rapor göndermeye devam et... Sadece... Üstü kapalı yaz. Genel şey-

lerden bahset. 'Anthorp Kalesi'nde hepimiz iyiyiz, sizden ne haber?' gibi."

James hâlâ zincirdeki zayıf halka gibi görünüyordu.

Bu yüzden bütün kartlarımı masaya yatırdım.

"Bak, James, Pembrook Prensi artık benim. Nicholas olmadığımın farkındayım; asla da olmayacağım. Ama bu iş kötü biterse, senin ya da diğer çocukların enselenmesine izin vermeyeceğim. Yani iş güvenmeye kalıyor. Bana inanırsınız ya da inanmazsınız."

Ve bana inanacak birine gerçekten ihtiyacım vardı. Kısacık bir süre için bile olsa.

James'in mavi gözleri, sanki beynime dalmaya çalışıyormuş gibi benimkileri okudu. Uzun bir süre sonra, elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Siktir et... Sizinleyiz, Prens Henry."

Arkasındaki çocuklar da başlarıyla onayladı ve gülümsememe engel olamadım.

"Sizler iyi adamlarsınız. Sizden her zaman çok hoşlanmıştım. İleride çok başarılı olacaksınız, bunu görebiliyorum."

James ve güvenlik ekibinin geri kalanı ellerini bizimkilerin üstüne koydu. Tam bir ezik gibi görünmek istemediğim için ne sevinçle bağırdım ne de çığlık attım. Sadece her birine başımla selam verip ellerimize vurdum. "Hepinizle gurur duyuyorum. Ve her birinize minnettarım. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Haydi, bastır takım!"

Yedinci Bölüm

Sarah

Bay Haverstrom, önümüzdeki altı hafta boyunca işten muaf olmamı sağlayacak resmi Kraliyet mektubumu gösterdiğimde hiç de mutlu olmadı. Ancak kabul etmek zorundaydı, beni kovamazdı. Kütüphaneyi, sürekli gelen okuyucuları, Annie ve Willard ile geçirdiğim öğle yemeklerini özleyecek olsam da sonunda buna değerdi. *Mükemmel Çift* programının bilinmezliği, yüzlerce insanın karşısına çıkma korkusu ile karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Bayan Herald'ın ön kapımızda belirmesinden on gün sonra, Penelope ile beni Anthorp Kalesi'ne götürmek için bir araba geldi. Kale, Castlebrook'a arabayla sadece bir saatten biraz daha fazla bir mesafedeydi. Kraliyet ailesinin özel mülkü olarak korunan bu kalenin tarihi hakkında birkaç kitap okumuş ve fotoğraflarını görmüştüm, ama halka kapalı olduğu için hiç ziyaret etmemiştim.

Uzun ve dolambaçlı araç yoluna giren araba ahşap ve demir kaplı devasa kapıların önünde durduğunda, ilk kez bir kitabın gerçekle kıyas bile edilemeyeceğine karar

verdim. Havada tuz ve deniz kokusu vardı; sudan gelen rüzgâr saçlarımı savuruyordu. Hava güneşli ve serindi. Büyük gri taş kale kuleleri, bayrakları, çiçekleri, asma köprüsü ve hendeğiyle *Sindirella* ya da *Küçük Deniz Kızı* benzeri bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu.

Evet, uçurumun aşağısındaki kayalara çarpan dalgalar düşünüldüğünde *Küçük Deniz Kızı* mükemmel bir benzetmeydi. Ve bu, en sevdiğim Disney filmiydi.

Programın set ekibinden birkaç kişi çantalarımızı toplayıp içeri taşıdı. Özel tasarım kıyafetleri ve büyük güneş gözlükleriyle diğer arabalardan çıkan birkaç kadın daha dikkatimi çekti. Bazıları tanıdık geldi –Perth Düşesi Laura Benningson ve Leydi Cordelia Ominsmitch– ama geri kalanını tanımıyordum; gerçi Penny'nin tanıdığından emindim. Bayan Herald bizi ana fuayede karşıladı ve hızlı bir tur yaptık. Penelope odasını neredeyse hemen seçti; ikinci kattaki ana merdivene ve olaylara yakın olan büyük, pembe bir odaydı.

"Eğer mümkünse kaleyi kendi başıma keşfetmek istiyorum," dedim Bayan Herald'a. "Gezdikten sonra bir oda seçerim."

"Sorun değil," diye cevap verdi. "Set ekibi, tasarımcılar ve makyözler batı kanadının tamamını kullanıyor; ama diğer odalar kapılmak için sizleri bekliyor."

Penelope'a o günkü programını verdi. Çekimler, ilk bölümün açılış sahneleri için bugün öğleden sonra geç saatlerde, Prens Henry de dâhil olmak üzere tüm oyuncu kadrosu ile birlikte kalenin önünde gerçekleşecekti. Ondan önce, Penny'nin röportajı, kıyafet seçimi ve kaledeki diğer hanımefendilerle tanışma kokteyli vardı.

Bayan Herald onu götürmeden önce kız kardeşime sarıldım.

"İyi eğlenceler, Pen."

Yumuşak kahverengi gözleri ışıltıyla baktı. "Sana da. Bu eski yerde hayalet görecek olursan fotoğrafını çekmeye çalış!"

Onlar uzaklaşırken, yavaşça kaleden içeri girdim. Tavanlara, duvarlara ve ikisi arasındaki her şeye bakarak gördüklerimi sindirmeye çalıştım. Şu anda bulunduğum yerde durmuş olan, ayak izlerini takip ettiğim tüm o insanları –lordları ve leydileri, güçlü askerleri ve savaşçıları, ulu kralları ve etkili kraliçeleri– düşündüm.

Bu aynı zamanda hem gurur verici hem de heyecanlıydı. Sanki enerjileri ve ruhları taş duvarlara işlemişti; benimle konuşuyor, bana yol gösteriyorlardı. Ne olduğunun farkına bile varmadan, kendimi üçüncü katın doğu kanadında buldum. Burası sessizdi, ana çekim alanının karmaşasından biraz uzaktı. Gıcırdayan kapıyı açtım, yatak odasından içeri girdim.

Ve nefesim kesildi.

Ah! Lanet olsun! Evet. Odamı bulmuştum. Çünkü benim için bu oda mükemmeldi; kesinlikle mükemmeldi.

Daha sonra, günbatımına birkaç saat kala güneş gitgide alçalırken, tüm kadınlar ve set ekibi kalenin önünde toplandı. Başyapımcı Vanessa Steele, tüm asistanların ve oyuncu olmayanların içeride ya da set dışında kalması gerektiğini açıkladı. Dış mekân çekimi yapılacağı için hiçbirimizin yanlışlıkla kameraya yakalanmasını istemiyordu.

Çekimleri izlemek için mükemmel bir yer buldum; kalenin ormanlık tarafındaki bir tepenin üzerinde, bir ağacın yanında. Kale girişinin muhteşem bir manzarasına

sahiptim ve aynı zamanda bana eşlik edecek bir kitabım vardı. Ağaca yaslanarak memnuniyetle iç çektim. Bu çok hoş olacaktı. Sonra kitabımı açtım... Ve arkamdan gelen öksürük sesini duyduğumda resmen ödüm patladı.

Buraya gelirken kimseyi görmemiştim.

Kitabımı kapatarak, dikkatle ağacın arka tarafına baktım. Majesteleri Prens Henry'nin kimseyle karıştırılamayacak görüntüsü birkaç adım ötede duruyordu.

Derin bir solukla ağacın ardına saklandım.

Kraliyet ailesinin haberlerini okuyarak ve yakışıklı prenslerimizin posterlerini yatak odamın duvarlarına asarak büyümüştüm; Wessco'daki her kız bunu yapmıştır. Nicholas ciddi, ağırbaşlı, hoşsohbet ve saygın olandı; tıpkı Bay Darcy gibi. Henry ise daha çok *Lanetli Batının Kötü Cadısı* kitabındaki Fiyero Tigelaar'a benziyordu; yalnızca bir sonraki partiye ve kendi zevklerine odaklanan, eğlenceli, tutkulu ve düşüncesiz biriydi.

Ayağa kalkıp ağacın arkasına bir kez daha göz attım.

Kalbim dörtnala atmaya, başım dönmeye ve boğazım tıkanmaya başladı. Çünkü –yüce İsa– bu tarafa doğru geliyordu! Uzun, kararlı adımları bana doğru yönelmişti. Ki bu da buraya geldiğinde onunla konuşmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Onunla geçen sene bir barda, abisi ve şimdi Fairstone Düşesi olan Olivia Hammond'la birliktelerken karşılaşmış olmama ve Prens Henry John Edgar Thomas'ın hayatının detaylarını fazlasıyla bilmeme rağmen, benim için hâlâ yakışıklı bir yabancıydı. Ve ben yabancılarla pek de anlaşamazdım.

Gözlerim kaçacak bir yer arayışıyla etrafta dolandı. Kabuğundaki bir salyangoz gibi ağacın arkasına kıvrılmak artık bir seçenek değildi, çünkü belli ki beni çoktan görmüştü. *Lanet olsun.* Ağacın dallarına baktım; mükem-

mel bir tırmanıcıydım, ama en alttaki dal bile ancak zıplama mesafesindeydi. Çifte lanet olsun.

Neredeyse gelmek üzereydi. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*!

Sanırım soluğum kesiliyordu. Her an bayılabilirdim. Bu bütün sorunlarımı çözerdi ama daha da utanç verici olurdu; tecrübeyle sabitti.

Zihnimi toplamaya çalıştım. Sadece söyleyecek bir şey düşünmem gerekiyordu.

Ve aklıma gelen tek şey, *söyleyecek bir* şey *düşün, söyleyecek bir* şey *düşün, söyleyecek bir* şey *düşün* oldu.

Ellerim terleyip uyuştu.

Annesini sorabilirdim; bu her zaman güvenli bir konuydu. Tabii... Annesinin ölmüş olması dışında.

Lanet olsun.

Ve... Gelmişti.

Gözlerim açıldı ve en parlak farlara yakalanan bir geyik gibi donup kaldım. Siyah bir ayna gibi karanlık ve parlak olan botlarına baktım. Bakışlarımı yukarı yöneltmeye zorlayarak siyah, polyester pantolonla kaplı uzun bacaklarının üzerinden geçtim. Kalçası ve beli, geniş omuzlarının her birinde parlak düğmeler, mor işlemeler ve altın ipekli püsküller bulunan beyaz bir ceketle kaplıydı.

Saçma bir kıyafetti; ucuz bir *Yakışıklı Prens* kostümü gibiydi ama yine de harika görünmeyi başarıyordu.

Boynunda iliklenmiş olan üst düğmesi, seksi ve erkeksi adem elmasını vurguluyordu. Sivri bir çenesi; kirli sakalla kaplı güçlü elmacıkkemikleri, müthiş bir şekilde dolgun dudakları; düz, şahane bir burnu; gür, koyu sarı vahşi saçları; nefesinizi, kelimelerinizi ve düşüncelerinizi kesecek kadar güzel gözleri vardı. Gözleri fırtınalı yeşil tonlarındaydı ama güneşte ısınmış zümrüt gibi sıcaktı.

İlk tanıştığımızda, gördüğüm resimlerin hiçbirinin gözlerine adil davranmadığını düşündüğümü hatırlıyordum. Ve o anda bu düşüncemi bir kez daha destekliyordum.

Eğer doğuştan nutku tutulmuş biri olmasaydım, kesinlikle o anda olurdum.

Bana neredeyse hoşnutsuz bir şekilde bakan Prens Henry'nin kaşları çatıldı. "Biri mi öldü?"

Bu öyle saçma bir soruydu ki paniklemeyi unuttum. "Ne?"

"Yoksa sen bir cadı mısın?" Başını sallayarak dilini şaklattı. "Üzgünüm; Vikan mısın? Pagan mı? Karanlık sanatlara mı tapıyorsun? Bu günlerde bu tür şeyler için kullanılan terim nedir?"

Bu gerçekten oluyor muydu?

"Ah... Vikan, sanırım, bu kabul edilebilir."

Başıyla onayladı. "Tamam. Öyleyse, sen bir Vikan mısın?"

"Hayır. Katolik'im. Dindar olduğum söylenemez, ama..."

"Hımm." Parmağını sallayarak ellerimi işaret etti. "Ne okuyorsun?"

"Ah... *Uğultulu Tepeler.*"

Bir kez daha başını salladı. "Heathcliff, değil mi?"

"Evet."

"Yani şişman, turuncu bir kediyle mi ilgili?"

Neden bahsettiğini anlamaya çalışırken aklım karıştı. Çizgi roman! Çizgi romandaki Heathcliff ile ilgili olduğunu sanıyordu.

"Aslında, hayır, genç bir kadın ve bir erkekle ilgili..."

Dudaklarında bir gülümseme belirirken gözlerinin kenarları kırıştı.

Yanaklarım birdenbire pembeleşti. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz, Majesteleri?"

"Evet," diyerek güldü. "Hem de fena halde. Ve lütfen, bana Henry de."

Adını söylemeyi denerken sesim canlı ama tereddütlüydü. "Henry."

Gülümsemesi bir kez daha yüzüne yerleşti, ama bu seferki daha yumuşaktı; sanki ismini dudaklarımdan duymak hoşuna gitmiş gibiydi. Sonra kendime geldim ve en başından yapmam gereken şeyi hatırlayarak reverans yaptım. "Ah! Ve ben..."

"Sen, Leydi Sarah Von Titebottum'sun."

Mideme bir sıcaklık yayıldı.

"Hatırladın."

"Güzel bir yüzü asla unutmam."

Yanaklarım pembeden parlak bir kırmızıya büründü. Bir bukalemundan çok daha sık renk değiştirirdim. Bu bir lanetti.

"Genellikle isimlerle aram iyi değildir." Gözleri kalçalarıma doğru kayarak arka tarafımı görmeye çalıştı. "Ama Titebottum akılda kalıyor."

Gergin olduğumda genellikle sessizleşirdim. Neyse ki şu an istisnai bir durum yaşanıyordu.

Şansıma.

"Öyle sanırsın, ama üniversitedeki profesörlerimin çoğu telaffuz konusunda fazlasıyla sorun yaşadı. Bakalım; *Teet-bottom, Tight-butt-um* ve bir de *Titty-bottom** olması gerektiğinde ısrar edenler vardı. Seçkin bir profesörün ağzından *meme ucu* kelimesinin çıktığını her gün duymazsın. Bu, sınıfı haftalarca eğlendirdi."

Henry başını geriye atarak güldü. "Bu harika."

Yüzüm artık morarmaya yaklaşıyordu. Derin bir nefes aldım. "Şey... Neden biri mi öldü diye sordun?"

---

* Titty kelimesi İngilizcede meme ucu anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Kıyafetlerimi işaret etti. "Seni her gördüğümde siyah giyiyorsun. Bunun olayı ne?"

"Ah." Uzun kollu, beyaz yakalı, diz hizamdaki siyah elbiseme ve siyah botlarıma baktım. "Eh, siyah kolaydır; her şeye uyar. Ve parlak renkler pek de bana göre değil; göze çarpmaktan hoşlanmam. Biraz... Utangaç olduğumu söyleyebiliriz."

Ve *yılın her şeyi olduğundan önemsiz gösterme* ödülünün sahibi...

"Ne kadar da yazık. Mücevher tonları içinde muhteşem görünürdün. Zümrüt, ametist." Gözleri üzerimde dolaştı ve önce bacaklarımda, sonra da göğüslerimde durakladı. "Dar, yakut rengi bir elbiseyle erkekleri dizleri üstüne çökertirsin."

Yere baktım. "Benimle yine dalga geçiyorsun."

"Hayır." Sesi sert, neredeyse şiddetliydi. "Hayır, geçmiyorum."

Bakışlarım birden yukarı kalktı ve onunkilere kilitlendi.

Kitaplarda öne çıkan, hikâyenin gidişatını değiştiren buluşmalar olurdu karakterler arasında; bir ruhun diğerine "İşte buradasın; ben de seni arıyordum," dediği karşılaşmalar...

Elbette hayat bir roman değildi; dolayısıyla içimdeki, bir şeylerin yerli yerine oturduğu hissini muhtemelen hayal ediyordum. Ve sanırım zihnim bana oyunlar oynuyordu; Prens Henry'nin gözlerinde aydınlanan şeyin ilgi olmasını hayal ediyordu.

Nefesim kesildi ve öksürerek anın büyüsünü bozdum.

Sonra ceketini işaret ettim. "Moda tavsiyesi verecek durumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Henry, ensesini ovuşturarak güldü. "Tam bir aptal gibi göründüğümü düşünüyordum; şimdi bundan eminim."

"Kıyafeti yapımcılar mı seçti?"

"Evet. Kaleye at sırtında girmem gerekiyor. Etkili bir giriş yapmalıymışım." Uzun parmakları ceketinin düğmelerini hızlıca çözdü. Ceketi çıkarıp yere bıraktı ve rahat, beyaz tişörtüyle kaslı, mükemmel kollarını açığa çıkardı

"Daha iyi mi?"

"Evet," diye ciyakladım.

Alaycı sırıtışı bir kez daha yüzüne yerleşti, sonra tişörtünü ensesinden tutarak çekip çıkardı. Ilık teninin, kahverengi meme uçlarının ve bedenini süsleyen kasların görüntüsü karşısında ağzım açık kaldı.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bu düşündüğümden de kötüydü.

Henry Pembrook bir Fiyero değildi, bir Willoughby'di: *Akıl ve Tutku* kitabındaki John Willoughby; heyecan verici, büyüleyici, sağı solu belli olmayan ve baştan çıkarıcı. Marianne Dashwood, bir gönül avcısı ile oynaştığında, kalbinin bin parçaya bölünmesine şaşırmaması gerektiğini zor yoldan öğrenmişti.

Soğukkanlı ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak omuz silktim. "Bu halinle *ata binmiş Putin* gibi görünebilirsin."

Henry başını sallayıp tişörtünü tekrar giydi ve midemde rahatlama ile hayal kırıklığının tuhaf bir karışımı belirdi.

"Neden diğer kızlarla birlikte aşağıda değilsin?"

"Ben mi? Ah, ben programın bir parçası değilim. Hayal bile edemiyorum..."

"Öyleyse neden buradasın?"

"Penelope. Annem, göz kulak olmak için peşine takılmazsam ona izin vermeyecekti."

"Her ailede vahşi bir çocuk vardır. Sizdeki de Penny mi?"

Kişi kendinden bilir işi.

"Evet, kesinlikle."

Henry başını eğdi ve güneş ışığı gözlerini daha derin bir yeşile dönüştürdü. "Peki, ya sen? Senin vahşi bir yanın var mı, Teet-bottom?"

Yanaklarım alev alev yandı. "Biraz bile yok. Ben sıkıcı olanım. İyi olanım."

Henry'nin dişleri alt dudağına sürttü ve bu... Çok seksi göründü.

"İyi olanları yozlaştırmak en sevdiğim hobidir."

Ah, evet, kesinlikle bir Willoughby'di.

Kitabımı göğsüme bastırdım. "Ben yozlaşabilecek biri değilim."

Henry'nin gülümsemesi genişledi. "İyi. Meydan okumaları severim."

Peşinden beyaz bir at sürükleyen bir set çalışanı ansızın yanımızda belirdi. "Sizi bekliyorlar, Prens Henry."

Henry, gözlerini üzerimden ayırmadan bir ayağını üzengiye yerleştirdi ve kolay bir şekilde eyerin üstüne oturdu. Deri dizginleri eline alırken bana göz kırptı.

"Sonra görüşürüz, Titty-bottom."

Yüzümü kapatarak inledim.

"Bunu sana asla söylememeliydim."

"Beni suçlayamazsın. Çok güzel renklere bürünmene neden oluyor. Kızaran sadece yanakların mı?" Sanki kıyafetlerimin altını görebiliyormuş gibi bakışları bedenimde gezindi. "Yoksa her yerde oluyor mu?"

Kollarımı kavuşturarak soruyu görmezden geldim. "Bir zorba olabileceğini düşünüyorum, Prens Henry."

"İlkokuldayken kızların örgülerini çekmekten hoşlanırdım. Ama bu günlerde kadınların saçını sadece çok özel bir durumda çekiyorum." Sesi alçaldı. "Bir uygulama gösterisi istersen haberim olsun."

Sözleri, zihnime, terden kayganlaşmış ve iç içe geçmiş bedenler, soluk soluğa kalmış iniltiler doldurdu. Ve o anda sanki planlamışçasına, bedenimin her yeri ateşten yanarak kıpkırmızı kesildi.

Henry kahkaha attı, sesi derin ve erkeksiydi. Sonra beni lanet bir Noel ağacı gibi parlar bir halde bırakarak atıyla dörtnala uzaklaştı. *Uğultulu Tepeler* kitabımı açtım ve sayfaları yüzüme bastırdım.

Uzun bir ay olacaktı.

Sekizinci Bölüm

Henry

Daha önce bilmediğim bir şey vardı: Televizyon programları aslında gerçek değildi. Yani eninde sonunda bilinçlenecek ve hepimizi öldürecek yapay zekâlı insan benzeri robotların aksine, yalnızca konuşan ve hareket eden gerçek insanlardan ibaretti.

Gecenin köründe kalenin içinde yürümek yerine, Terminatör serisini izlemeyi tercih ederdim. İlki hâlâ en iyisiydi.

Demek istediğim, *Mükemmel Çift* ve onun gibi programlar samimi değildi. Sahneler önceden ayarlanır, çekimler planlanır ve defalarca tekrarlanırdı. İzlenen birkaç dakikanın çekimleri aslında birkaç saat sürebilirdi.

Bu, *at üstünde kaleye gitme* sahnemin dördüncü çekimiydi ve daha kalenin önüne gelememiştik bile. Işıklandırma ve gölgelerle ilgili bir sıkıntı vardı. At huysuzlanmaya ve ben de sıkılmaya başlamıştım.

Yönetmen, Vanessa ve kameraman bir sonraki sahneyi incelerken, ağacın altındaki yüzü kızaran komik kadını düşünerek tepeye doğru baktım. Ağacın arkasından gizlice

bakması, sonra onu sanki ahlaksızca bir şey yaparken yakalamışım gibi saklanmaya çalışması gözümün önüne geldi.

Ona ahlaksızlığın ne olduğunu gösterebilirdim.

Aklımdan geçen bu düşünceyi duysa yanaklarının alacağı sevimli pembe rengi hayal etmek gülmeme neden oldu. Güzel bir şaplaktan sonra poposunun da aynı tatlı renge dönüp dönmeyeceğini merak ettim.

Eminim dönerdi.

Zihnimdeki görüntü karşısında sertleşerek eyerin üstünde kıpırdandım.

Leydi Sarah Von Titebottom, üzerine çok iyi oturan ama sıkıcı olan siyah elbisesine bakarak söyleyebileceğim kadarıyla, kendisine çok uyan bir isme sahip, sevimli, garip bir piliçti. Yüzü de çok güzeldi; ciddi gözlüğünün ardında pırıl pırıl parlayan gözleri ve inlemek için yaratılmış dolgun bir ağzı vardı.

Daha önce de onun gibi kızlar tanımıştım. Soylular aslında çok küçük bir gruptu ve ailelerin bazıları yavrularını, özellikle de kız çocuklarını dünyanın geri kalanından korumak konusunda hemfikirdi. Sadece kendi türleriyle iletişim kurdukları özel kız okullarında saklanırlardı. Bu da çekingen, zeki, sade ve sıkıcı derecede terbiyeli genç kızlar yetişmesine neden olurdu.

Sarah da sessiz bir tip olmasına rağmen bana kafa tutmuştu. Zekiydi ve cazibeli bir çekingenliği vardı; farklıydı. İnsanlar, öylesine hayal kırıklığı yaratacak kadar tahmin edilebilirdi ki, bir kızın utangaç cevaplarına şaşırmak neredeyse... Kışkırtıcıydı.

"Aynen böyle, Prens Henry," diye seslendi yönetmen. "Yüzünüzdeki o gülümseme; aradığımız şey buydu. Yüzünüzdeki bu ifadeye ne sebep olduysa, onu düşünmeye devam edin."

Eh, bu zor olmayacaktı.

Programın kendisinin aksine, *Mükemmel Çift*'in sunucusu gerçek bir efsaneydi. Tam bir çatlaktı. Zırdeliydi.

Eskiden Broadway'in Kraliçesi diye tanınan Amerikalı oyuncu Emily Rasputin'di. Kokain bağımlılığı, vur kaç skandalı ve doksanlı yıllardaki aşağılayıcı boşanma olayı yüzünden tahtından olmuştu. Fakat birkaç yıl önce, televizyonun en yeni ve en ateşli programının sunucusu olarak yeniden ortaya çıkmıştı. Merak uyandıran sunuculuk yeteneği ve yarışmacılara sorduğu cesur sorular, programın kendisi kadar büyük bir ilgi görüyordu.

Ve geri dönüş hikâyelerine herkes bayılırdı. Bunu çok iyi biliyordum.

Ama tam anlamıyla çatlaktı; metot oyuncusuydu. Her sahne için yalnızca tek çekim yapmakta ısrar ediyor ve yayınlanmadığı sürece kimse ile iletişimde bulunmak istemiyordu. Vanessa'ya göre, gerçek duygu ve tepkiler yakalanması en zor olanlardı ve Bayan Rasputin bunu başarıyordu.

Sonunda yirmi kadının beklediği kahrolası kalenin önüne vardığımda, kameralar çekime devam etti. Her açıyı ve her etkileşimi yakalayabilmek adına dört... Hayır, beş kameraman vardı. Duvarların içinden geçen hayaletler gibi akıcı bir şekilde hareket ediyor, ilginç bir şey yakalamak için durup kamerayı yakınlaştırıyorlardı.

Kameraları görmezden geldim ve etrafımda gülümseyen güzel kadınların yüzlerindeki ifadelere odaklandım. Bir zamanlar çok tanıdık olan, ama birkaç aydır eksikliğini çektiğim özgüven duygusu göğsümde tekrar belirdi. Alışık olduğum hayat buydu. Ve bu programa katılmak, şimdiye kadar vermiş olduğum en iyi karar olabilirdi.

Neredeyse altın rengi sarı saçlarıyla aynı renkte uzun bir pardösü giyen ve bir bileğe sığabilecek kadar büyük halka küpeler takan Emily, "Beni dinleyin, beni dinleyin," diye seslendi mikrofona. "Wessco Leydileri, size, Majesteleri Prens Henry'i takdim ediyorum! Gerçek aşk arayışıyla buraya geldi ve bu gerçek aşkı kalbinin ve ülkesinin kraliçesi yapmak istiyor."

Emily, her birinden kolye uçları sallanan bir grup zincir tuttuğu elini havaya kaldırdı. "Bu gecenin sonunda, Prens Henry, Anthorp Kalesi'nde kalmasına karar verdiği her yarışmacının yastığına cam ayakkabı şeklindeki bu kolye uçlarını bırakacak. Aranızdan sadece on kişi seçilecek. Majesteleri, kraliyet gelini olacak kişiye elmas tacı verene kadar, her gece aranızdan bir kişi ayrılacak." Doğruca kameraya baktı. "Ekran başındaki izleyicilerimiz ve siz bayanlar, *Mükemmel Çift - Kraliyet Ailesi* programına hoş geldiniz!"

Ding!

Programın ilk etkinliği hızlı görüşmeydi. Kameralar çekime tekrar başlamadan önce, Vanessa bize *kendimiz olmamız* gerektiğini, kendimizi tutmamamızı, programda işe yaramayacak ya da televizyona uymayan her şeyin daha sonra kurgu odasında düzeltilebileceğini söyledi. Tam ortasından siyah perde ile ayrılmış bir masada oturuyordum. Perde kalktığında, Emily'nin tabiriyle *ani bir bağ* kurup kuramayacağımızı görmek için her yarışmacıyla iki dakikam olacaktı. Kızlardan bazılarını zaten tanıyordum; bir ya da ikisiyle çoktan yatmıştım, tekrarın benim için sakıncası yoktu. Ama şimdilik, viskimi yudumluyor ve tüm

kaleyi canlandıran eğlence ve heyecan sayesinde damarlarımda harekete geçen elektriğin tadını çıkarıyordum.

Ding!

Ve ilk hanımefendi gelmişti... Perth Düşesi Laura Benningson. Laura'yı yıllardır tanıyordum; açık kahverengi gür saçları ve ışıltılı açık mavi gözleriyle çok güzeldi.

Profesyonel bir araba yarışçısı ve iyi bir adam olan Mario Vitrolli ile nişanlıydı; ta ki geçen yıl Mario pistte geçirdiği trajik bir kaza sonucunda hayatını kaybedene kadar. Laura o sırada hamileydi ve Mario'nun ölümünden birkaç hafta sonra bebeğini kaybetti; ama neyse ki bu kısım gazetelerden uzak tutuldu.

Masanın üzerine eğildim ve yanağından öptüm. "Nasılsın, güvercinim?"

Bana hâlâ hüzünle dolu bir gülümseme verdi. "İyiyim. Ama bu biraz çılgınca, değil mi? Bakire olmadığım gerçeğini nasıl ele almayı planladıklarını bilmiyorum. Tanıdığımız herkes düşük yaptığımı biliyor."

"Yapımcıya göre, televizyonun büyüsü bu. Biraz yaratıcı düzenleme ile istedikleri her şeyi gerçek yapabilirler. Seni daha iyi hissettirecekse, ben de bakire değilim. Onlara söylediğimde şok oldular. Sadece şok oldular."

Laura güldü ve birinin gerçekten gülmesini sağlamak iyi hissettirdi.

"Her neyse, rahatlayabilirsin Henry, taht için rekabet etmeyeceğim; sanırım korkunç bir kraliçe olurum. Çok tembelim ve bencilim."

"Ve çok dürüstsün."

"Kesinlikle." Laura içini çekti. "Ama bana teklifle geldiklerinde, artık zamanın geldiğini hissettim. Bilirsin, ilerlemeyi denemek için. Belki biraz eğlenmeye çalışmak için. Garip bir yol, ama denemeye karar verdim."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Buna memnun oldum."

Elimi sıkarak karşılık verdi. "Ben de öyle."

Laura bir evetti.

Ding!

Leydi Cordelia Ominsmitch. Bir kontun kızıydı ve çevremde ciddi bir parti canavarı olarak bilinirken, dış dünyada mükemmel bir üne sahipti. Çok güzeldi. İri mavi gözleri, dalgalı saçları ve dolgun göğüsleri vardı. Tam benim tipimdi.

Perde kalkar kalkmaz konuya girdi.

"Daha önce hiç tanışmadık, Majesteleri. Ama birlikte iyi olabiliriz. Çok ateşli olabiliriz. Bir eş ve bir kraliçede ihtiyacın olan her şeye sahibim. Görünüşüm, eğitimim, soylu bir kökenim ve iyi bir mizacım var. Ayrıca bakireyim." Göz kırptı. "Bir davul kadar gerginim. Evlenene kadar sadece anal seks yapacağıma dair kendime ve Tanrı'ya söz verdim."

İçkim boğazıma kaçtı.

Kesinlikle evetti.

Ding!

Jane Plutorch. Galiba bir dükün kuzeni ve siğil kremine dayanan bir servetin mirasçısıydı; sanırım kremin adı Wart Away'di. Aynı zamanda ciddi bir şekilde gotikti. Siyah ruj, siyah saçlar, fildişi bir ten, piercingler ve kollarını kaplayan dövmeler...

"Ailemden nefret ediyorum," dedi. "Ve onlar da benden nefret ediyor. Beni buraya gelmeye zorladılar, çünkü beni görmek istemiyorlar. Buraya gelmeyi kabul ettim; çünkü bir şatoda yaşamanın güzel olacağını düşündüm. Bir vampir gibi."

"Buna saygı duyarım," dedim. "Ve dövme zevkine bayıldım."

Jane kollarına baktı ve sanki sadece nefes almaya devam etmek bile tüm enerjisini tüketmiş gibiydi. "Teşekkürler."

Jane de bir evetti.

Ding!

Leydi Elizabeth Figgles. Babası bir vikont ve bir Parlamento üyesiydi; ayrıca eski bir okul arkadaşım ve en sevdiğim dostlarımdan biri olan Sam Berkinshire'ın kız arkadaşıydı.

"Elizabeth? Burada ne halt ediyorsun? Sam nerede?"

"Sam'in cehenneme kadar yolu var." Kameraya baktı. "Anladın mı? Cehenneme kadar yolun var, Sam! Umarım penisini ağaç öğütücüsüne kaptırırsın, seni namussuz pislik!"

"Sam seni aldattı mı? Sam?.."

Sam harika bir adamdı. İyi adamların bile onun gibi olmak istediği bir adamdı. Abraham Lincoln'ü bile yalancı bir pislik gibi gösterirdi.

"Şu an yüzündeki ifade var ya, işte ben de öğrendiğimde aynı bu şekilde görünüyordum ama çok daha öfkeliydim. Bana ait olmayan çamaşırlar buldum. Fişler ve prezervatifler... Sadakatsiz, değersiz orospu çocuğu!"

Masaya vurdu; tırnakları bir pençeyle karıştırılacak kadar uzundu.

"Şimdi ben de Sam'in aynı şekilde hissetmesini istiyorum. Bu yüzden seni becereceğim. Hem de defalarca. Umarım ki canlı yayında. Dinlensen iyi olur, Henry. Yanımda kayganlaştırıcı getirdim; hem de bir kova dolusu."

Vay canına.

Ding!

Penelope Von Titebottum. Annesi münzevi bir kontesti, ama Penny keyifli, eğlenceli, çekiciydi. Ve kız kardeşi... İlginçti.

"Merhaba Henry, nasılsın?"

"İyiyim, Penelope. Güzel görünüyorsun."

Koltuğunda kıpırdanarak saçını düzeltti. "Teşekkür ederim! Burada olduğum için çok heyecanlıyım. Çok eğleneceğiz."

"Plan bu."

"Televizyonda olacağımıza inanamıyorum! Bütün dünyada. Bu muhteşem."

"Erken saatlerde Sarah'yı gördüm. Selamlaştık."

"Oh, iyi. İlk başta gelmek istemedi, ama geldiği için mutluyum. Onu kabuğundan çıkarmamız gerekiyor. Fazla değil; iyi vakit geçirmesini sağlamaya yetecek kadar. değil mi?"

Başımla onayladım. "Ben varım."

Penelope kalıyordu.

Bu, Sarah'nın da kaldığı anlamına geliyordu.

Ding!

Prenses Alpacca, önce Fransa'nın güneyindeki küçük bir ulus olan Alieya Adası tahtının ilk sıradaki varisiydi. Kraliçe, geçen seneki bir darbe girişimi yüzünden ailesinin sürgüne gönderilmesinin ardından onu Wessco'ya davet etmişti. İngilizce bilmiyordu ve ben de onların dilini bilmiyordum. Bu bir meydan okuma olacaktı.

Tercümanı Guermo, bana, insan formundaki bir vebaymışım gibi nefret, iğrenme ve korkuyla bakıyordu.

Prenses bana bakarak konuşmaya başladı.

Ve Guermo çevirdi. "Senin çok çirkin olduğunu düşündüğünü söylüyor."

Prenses Alpacca şiddetle başını salladı.

Sevimli bir güzelliği vardı. Vahşi kıvırcık saçlara, yuvarlak ela gözlere, minik bir buruna ve dolgun yanaklara sahipti.

"Senden ya da aptal ülkenden hiç hoşlanmadığını söylüyor," diye devam etti Guermo.

Prenses bir kez daha başını salladı; yüzünde boş ama hevesli bir gülümseme vardı.

"Senin kraliçen olmaktansa kendisini kayalıklardan aşağıya atıp ölmeyi ve balıklara yem olmayı tercih edeceğini söylüyor."

Guermo'nun yüzüne baktım. "Hemen hemen hiçbir şey söylemedi."

Adam omuz silkti. "Gözleriyle konuşuyor. Bu tür şeyleri bilirim. O kadar aptal olmasaydın sen de bilirdin."

Kız başını sallamaya devam etti.

"Harika."

Guermo'ya bir şey söyledi; sonra Guermo sert ve onaylamayan bir şekilde karşılık verdi. Ve şimdi de tartışıyorlardı.

Ama kalabilirlerdi.

Guermo belli ki Alpacca'ya âşıktı ve kızın kesinlikle hiçbir şeyden haberi yoktu. Varlığım, adamı duygularını kabullenmeye zorlayacaktı... Fakat kız bu duygulara karşılık verecek miydi? Dramatik, tutkulu ve abartılı bir Brezilya dizisini canlı canlı yaşamak gibi olacaktı. Nasıl biteceğini görmeliydim.

Ding!

Leydi Libadocious Loutenhiemer. Atletizm dalında bir olimpiyat sporcusuydu. Altın madalya kazanan şimdiye kadarki en genç Wesscoluydu; ayrıca bir markinin kuzeniydi.

"Bana Libby diyebilirsin. Veya Libs. Lulu. Veya LL. Neredeyse her şeye cevap veririm."

Muhteşem bir vücudu vardı; sıkı ve formdaydı, ama aynı zamanda kadınsıydı. Dalgalı sarı saçları, çıkık el-

macıkkemiklerine ve harika gözlere sahip çekici bir yüzü çerçeveliyordu.

"Boş zamanlarımda bisiklete binmeyi, yüzmeyi, koşmayı, sevişmeyi severim..."

Sırıttım. "Ne tesadüf, tüm bunlar benim de favori hobilerim."

Oh, evet.

Ding!

Ve böyle devam etti. Bazıları keyifli ve eğlenceli, bazıları daha hırslı ve dramatikti; onlarla tanışmaktan ve konuşmaktan hoşlanmıştım. Elemek zor olacaktı ama gösteri devam etmeliydi. Hızlı görüşmenin ardından, Vanessa bana kızların kaldığı odaları gösteren bir harita verdi.

Üzerime düşeni yaptım ve seçtiğim kızların yastıklarına cam ayakkabı şeklindeki kolye uçlarını bıraktım. Sonra, kameralar verilecek tepkileri yakalamak için çekmeye devam ederken kadrajdan çıktım. Sevinç ve hayal kırıklığı çığlıkları taş kalenin koridorlarında yankılandı. Ve geriye on kişi kaldı.

Dokuzuncu Bölüm

Henry

Drrrrrrrrrrrrr.

"Dur."

Drrrrrrrrrrrrr.

"Git başımdan."

Drrrr. Drrrr. Drrrr. Drrrr.

"Lanet olsun."

DRRRRRRRRR.

"Kapa çeneni!"

Odamın köşelerine monte edilmiş olan kameralarla konuşuyordum. Kontrata göre kameraların takılmasına izin vermek zorundaydım ve bir hafta önce kurulmuş olmalarına rağmen, bu gece ilk defa çalışıyorlardı. Tanrım, hem ne nasıl çalışıyorlardı.

Drr. Drr. Drr. Drr. Drr. Drr.

Çin işkencesinin sesli hali gibiydi. Yavaş yavaş beni delirtecekti. Ne zaman gözümü kırpsam, nefes alsam, yuvarlansam, burnumu ya da hayalarımı kaşısam, lanet şeyler hareket ediyordu. Ve bunu yaparken hiç de sessiz değillerdi.

DRRRRRRR. DRRRRRRR. DRRRRRRR.

En aktif görünen sol taraftaki kameraya yastığımı fırlattım. Ama uçuş kısa sürdü. Şimdi bir de yastıksız kalmıştım. Tavana bakarak öylece uzandım.

Ölmeden önce duyacağım son sesi dinliyordum.

Drrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrr drrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrrdrr...

Son üç saattir uyumaya çalışıyordum ve artık saat sabahın iki buçuğunu geçmişti; altı buçukta giyinip çekimler için alt kata inmek zorundaydım. Benim gibi deneyimli bir uykusuzluk hastası için bile, bu zor olacaktı. En azından birkaç saate ihtiyacım vardı. Şu noktada, birkaç dakikaya bile razıydım.

DRRRRRRRRRRRRRRRRRR.

Bu kahrolası ses yüzünden gitarımı bile çalamıyordum.

Tak, tak.

Bu yeniydi. Bu garip sesin kimden geldiğini görmek için kameralara bakarak oturdum.

Tak, tak.

Ama ses kapıdan geliyordu. Yataktan fırladım ve kameralara şov yapmamak için altıma pijama geçirerek çıplak popomu örttüm. Sonra gidip kapıyı açtım.

Leydi Elizabeth kapının diğer tarafında duruyordu; vahşi kırmızı dudakları şehvetli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Merhaba, aşkım. Sevişme zamanı!"

Siyah deri bir büstiyer ve minicik, siyah bir külot ile çok... Muhteşem görünüyordu. Elizabeth bir striptizcinin vücuduna sahipti; dik göğüsleri, ince bir beli ve upuzun bacakları vardı. Bir elinde yapay bir penis ve diğerinde de bir çift kelepçe sallayarak odadan içeri girdi.

Kameraları fark etti ve "Ne kadar da mükemmel!" diye çığlık attı. "Bizi her açıdan çekebilirler!"

"Elizabeth..." diyerek iç çektim.

Ancak Elizabeth yatağın kenarına uzanıp kameralar için poposuna şaplak attığında, tüm kelimeler boğazıma dizildi. "Cehenneme git, Sammy."

Kafam ve kalbim hiç ilgilenmiyordu... Fakat penisim kesinlikle ilgiliydi. Partiye hazırdı. Çünkü tam bir puşttu.

Yine de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu olmayacak, Elizabeth. Sam iyi bir arkadaş; sahip olduğum az sayıdaki arkadaştan biri."

Elizabeth uzun, sahte kirpiklerini kırpıştırarak saçlarını savurdu. "Kesinlikle olacak."

Kollarını boynuma dolamaya çalıştığında, ellerini tutup geri çekildim.

Elizabeth suratını astı. "Öyleyse neden bana bir ayakkabı tılsımı verdin? Neden hâlâ buradayım, Henry?"

"İntikam almak için dışarı çıkıp başkalarını becerme diye. En azından Sam ile aranızdaki yanlış anlaşılmayı düzeltene kadar."

Elizabeth ayağını yere vurarak elimden kurtuldu ve yatağın ortasına uzandı. "Becer beni, Henry. İstersen yalvarırım."

Penisim onayladı. Hastalıklı piç.

Gözlerimi ovuşturdum. "Gitmen gerek."

Cilveli bir şekilde gülümsedi. "Gitmemi sağlayın, Prensim."

Tamam.

Kapıyı açıp merdivenlerin tepesinde dikilen koruma görevlilerinin yanına gittim ve başparmağımla odamı işaret ettim. "Gitmesini sağlayın."

Bazen ben olmak o kadar da kötü değildi.

Mesela dakikalar sonra Elizabeth'i nazikçe dışarı çıkartırlarken olduğu gibi... Böylece bunu yapmak zorunda kalmıyordum.

"Tamam," diye seslendi omzunun üzerinden. "Yarın o zaman!"

Kapıyı arkalarından çarpıp kapattım.

Bu hiç de düşündüğüm gibi değildi. Kameralar benimle alay ediyordu.

Drrr. Drrr. Drrr. Drrr.

Tanrım, çok yorgundum. Uyumaya ihtiyacım vardı. Huzura ihtiyacım vardı. Hayalarımın morarmamasına ihtiyacım vardı. Sarah Von Titebottum'un...

Bu beklenmedik düşünce ve ona eşlik eden görüntü –gözlüğü, kitapları ve sıkı bir poposu olan garip, utangaç kız– karşısında beynim aniden durdu.

Sarah bir yarışmacı değildi, bu yüzden odasında bir kamera olmadığına dair bahse girerdim. Ve bunu düşündüğüme bile inanamıyordum ama, işin güzeli Elizabeth dâhil diğer kızlardan hiçbiri beni nerede bulacağını bilemeyecekti.

Kameraların beni tuvalete kadar izlemesine izin verdim; ama sonra Gizli İstihbarat Servisi'nin seçkin bir ajanı gibi, kameraların menzili dışındaki duvara yaslandım ve kapıdan dışarıya sıvıştım.

Beş dakikadan daha kısa bir süre sonra pijama altım, beyaz tişörtüm ve elimde gitarımla, yalınayak bir halde Sarah'nın yatak odasının kapısını çalıyordum. Vanessa'nın bana daha önce verdiği haritayı kontrol etmiştim. Sarah'nın üçüncü kattaki odası, kalenin ana bölümünden çıkarılmış olan doğu kanadının bir ucundaydı. Kapı hafifçe aralandı ve koyu kahverengi gözler bana baktı.

"Sığınak," diye yalvardım.

Sarah'nın alnı kırıştı ve kapı biraz daha aralandı. "Anlamadım..."

"Neredeyse kırk sekiz saattir uyumadım. En iyi arka-

daşımın kız arkadaşı beni becermeye çalıştı ve durmadan beni izleyen odamdaki kameraların sesi tam anlamıyla deli ediyor. Beni içeri almanı istiyorum."

Ve Sarah kızardı. *Harika.*

"Burada mı uyumak istiyorsun? Benimle birlikte!"

"Hayır, seninle *birlikte* değil; sadece senin odanda sevgilim."

Kelimelerin ne kadar duygusuz –ne kadar küçümseyici– olduğunu ağzımdan çıkana kadar fark etmemiştim. Bundan daha aşağılık olabilir miydim?

Neyse ki Sarah rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Neden burada?" diye sordu.

"Eskiden dini kurallar isteyen herkese sığınak verilmesini emrederdi. Ve sen de bir rahibe gibi giyindiğine göre, mantıklı bir seçim gibi göründü."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Sorunumun ne olduğunu da. Keşke birisi beni vurup işimi bitirseydi.

Sarah'nın dudakları gerildi, başı öne eğildi ve gözlerine tehlikeli bir parıltı yerleşti.

"Bunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum; yardımıma mı ihtiyacın var?"

"Doğru."

"Sadece benim sağlayabileceğim bir sığınağa ve korumaya ihtiyacın var yani..."

"Evet."

"Ve kıyafetlerimle alay etmenin akıllıca bir strateji olduğunu düşünüyorsun?!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Akıllı biri olduğumu asla söylemedim. Yorgun, savunmasız ve çaresizim." Dudaklarımı büzdüm... Ama erkeksi bir şekilde. "Acı bana."

Sarah'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ve işte o zaman kabul edeceğini anladım. Bir iç çekişin ardından

kapıyı genişçe açtı. "Eh, burası *senin* kalen. İçeri gir."

Hah. Haklıydı; burası benim kalemdi. Bunu hatırlamaya gerçekten ihtiyacım vardı.

İçeri girip etrafa bakarken biraz daha dikleştim. Küçük odalardan biriydi, ikinci kattakiler kadar süslü de değildi; kale tamamen doluyken hizmetçiler tarafından kullanılıyordu. Ama yatak büyüktü ve küçük bir kanepe ile şöminenin yanındaki bir sehpadan ibaret olan odanın büyük bir kısmını kaplıyordu.

"Neden buraya tıkılıp kaldın?" diye sordum. "Başka oda yok muydu?"

"Vardı ama ben bunu seçtim."

"Neden?"

Sarah'nın gözleri kocaman açıldı. "Çünkü harika bir özelliği var." Araba tanıtımı yapan bir yarışma programı hostesi gibi, sağ kolunu uzatıp camın önündeki minderli sediri işaret etti.

"Camın önündeki sedirden mi bahsediyorsun?"

Bana acırmış gibi başını iki yana salladı ve bir anda hatırladım; geçen sene o küçük barda ilk karşılaştığımız zaman da aynı şeyi yapmıştı.

"Bu sadece bir cam önü sediri değil; bir köşe."

Kaşlarım havaya kalktı. "Köşe mi?"

"Kitap okuma köşesi!"

Ancak o zaman pencerenin üzerindeki kavisli kemeri fark ettim. Camın köşesinde yıpranmış deri bir çanta duruyordu ve birkaç eski kitap dikkatli bir şekilde sedirin kenarına istiflenmişti; hepsi Sarah'ya ait olmalıydı.

"Okuma köşesi büyülü bir şeydir," diye açıkladı Sarah, solgun yanakları heyecanla kızarırken. Ona yakışıyordu. "Her gerçek okuyucu, sadece okumak için hazırlanmış rahat ve sessiz bir yer ister."

Başımla onayladım. "Bir köşe. Anladım."

Gitarımı komodine dayadım. Sonra yatağa doğru dönüp kendimi yüzüstü bıraktım. Yatak, yumuşak ama sağlamdı; bir bulutun içine sarılmış çelik gibiydi. Yüksek sesle inleyerek yuvarlandım.

"Oh, bu iyi. Gerçekten, ama gerçekten çok iyi. Ne kadar da büyük bir yatak!"

Sarah boğazını temizledi. "İyi. Öyleyse muhtemelen uyumalıyız. Yarın büyük bir gün."

Yastık şeker gibi tatlı kokuyordu. Bunun sebebinin Sarah olduğunu hayal edebiliyordum. Acaba burnumu boynuna bastırsam, teni de bu kadar nefis kokar mıydı?

Sarah'nın kaskatı bir şekilde, yatağın diğer tarafındaki yastıkla battaniyeyi alıp kitap köşesine sürüklemesini izlerken bu düşünceyi aklımdan çıkardım.

"Ne yapıyorsun?"

Sarah başını kaldırdı. "Yatmaya hazırlanıyorum."

"Orada mı uyuyacaksın?"

"Elbette. Kanepe hiç rahat değil."

"Neden yatağı paylaşmıyoruz?"

Sarah boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ben... Seninle birlikte uyuyamam. Seni tanımıyorum bile."

Kollarımı genişçe açtım. "Ne bilmek istiyorsun? İstediğini sor; ben açık bir kitap gibiyim."

"Kastettiğim bu değildi."

"Saçmalıyorsun! Bu kocaman bir yatak. Gaz çıkarsan bile duymam."

Ve kızarıklık geri döndü. Hem de büyük bir şiddetle.

"Ben... Yapmam..."

"Osurmaz mısın?" diyerek alayla güldüm. "Gerçekten mi? Sen insan değil misin?"

Sarah sessizce küfretti ama yüksek sesle söylemesini

çok isterdim. Bahse girerim çekingen olmayan bir Sarah Von Titebottum muhteşem bir manzara olurdu. Ve de çok eğlenceli.

Gözlerini üzerime dikerek başını iki yana salladı. "Senin bir sorunun var."

"Hayır," diye açıkladım sakince. "Ben sadece özgürüm. Kendime ve başkalarına karşı dürüstüm. Sen de bir ara denemelisin."

Öfkeyle titreyen kollarını kavuşturdu. Çok şirindi. "Ben okuma köşesinde uyuyacağım, Majesteleri. İşte o kadar."

Bakışlarına karşılık vererek oturdum. "Henry."

"Ne?"

"Benim adım Majesteleri değil; kahrolası adım Henry ve onu kullanmanı tercih ederim."

Ve Sarah sonunda kendini kaybetti. "İyi! Kahrolası Henry; mutlu musun?"

Gülümsedim. "Evet. Evet, öyleyim." Muhteşem yatağa tekrar uzandım. "İyi uykular, Titebottum."

Sanırım bana hırladı, ama yatak örtülerinin ve yastıkların hışırtısı yüzünden net bir şekilde duyamadım. Sonra... Sadece sessizlik vardı. Güzel, huzurlu bir sessizlik.

Rahat bir pozisyon almaya çalışarak kıpırdandım.

Yan tarafa dönüp yastığımı kabarttım.

Gözlerimi sıkıca kapattım... Ama hiç umut yoktu.

"Lanet olsun!" diyerek oturdum.

Sarah bir anda ayağa fırladı. "Ne? Ne oldu?"

Bu, suçluluk duygusuydu. Bu zavallı kızın odasına girip yatağına el koymuş ve onu duvardaki bir oyukta uyumaya zorlamıştım. Babam gibi bir adam ya da abim gibi bir beyefendi olmayabilirdim, ama o kadar da hıyar değildim.

Ayağa kalkıp tişörtümü çıkardım ve camın önündeki sedire doğru yürüdüm. Sarah'nın gözlerinin çıplak göğsümde, kollarımda ve karnımda gezindiğini hissedebiliyordum, ama mesafesini koruyordu.

"Kahrolası yatağı sen al," dedim ona. "Lanet köşede ben uyurum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Evet, zorundayım." Ardından Hugh Grant'in klasik soylu rollerinden birine bürünerek omuzlarımı dikleştirdim. "Lütfen, Leydi Sarah."

Sarah, küçük dudaklarını büzerek gözlerini kırpıştırdı. "Tamam."

Sonra yatağa yatıp örtülerin arasına girdi. Ve ben de dizlerimi büküp dirseğimi buz gibi soğuk pencereye dayayarak camın önündeki sedire kıvrıldım; boynum öyle garip bir açıyla bükülmüştü ki yarın etkisini kesinlikle hissedecektim.

Odanın içindeki ışık hafif bir loşluğa dönüştü ve birkaç dakika boyunca duyduğum tek şey Sarah'nın yumuşak solukları oldu.

Ama sonra karanlığın içinden gelen narin iç çekiş sesini duydum. "Pekâlâ, yatakta birlikte uyuyabiliriz."

Kulaklarıma müzik gibi geldi. Bir daha tekrarlamasına izin bile vermedim; kibarlık kotam bu akşam için dolmuştu. Sedirin üzerinden zar zor kalkıp kendimi yatağa attım.

Bu çok daha iyiydi.

Sarah'nın yanındaki komodinin üzerinde duran ışık yandı. "Uykum kaçtı. Eğer seni rahatsız etmezse biraz kitap okuyacağım."

"*Uğultulu Tepeler* mi?" diye sordum esneyerek.

"Evet. İyi uykular, Henry."

Bu kez adımı söyleme şeklindeki bir şey; sesindeki tatlılık gülümsememe neden oldu. Ta ki...

"*Hmm, hmmm, hmmm, hmmm, hmmmm, hmm, hmm...*"

Ve bir kez daha tavana bakıyordum. "Bu ses de ne?"

"Ne? Ah, benden geliyor; çok özür dilerim. Okurken mırıldanırım." Sarah omuz silkerken yatak sallandı. "Alışkanlık."

"Tanrı aşkına, yapma."

Bir pislik gibi davranmıştım. Birkaç saniye boyunca cevap gelmeyince, onu üzdüğüm için endişelenmeye başladım. Yorgun ve azmış olmam Sarah'nın suçu değildi. Azarlanmayı hak etmiyordu.

Fakat ben özür dilemeden önce, "Ben de senin iyi bir mırıltıdan hoşlanacak biri olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Bir an için hayrete düştüm. Sonra ona doğru dönerek kahkaha atmaya başladım. "Bu bir şaka mıydı, Sarah Titty-teet-butt-um?"

"Öyle olması gerekiyordu, evet."

"Hem de edepsiz bir şakaydı. Etkilendim. Senin hakkındaki izlenimlerimi yeninden değerlendirmem gerekecek."

Güzel ağzını elleriyle kapattı. "Arada böyle kaçıyorlar ama genellikle Penny ya da Willard ve Annie ile birlikteyken."

Artık kendimi hiç de yorgun hissetmiyordum.

"Willard ve Annie mi?"

"En iyi arkadaşlarım. Benimle birlikte kütüphaneden çalışıyorlar."

"Sen bir kütüphaneci misin?"

Başıyla onayladı. "Hıhı. Concordia Kütüphanesi'nde."

Ellerimi başımın arkasına yerleştirdim. Hayal gücü-

mün vahşice koşmasına izin verdim. "Her zaman rafların arasında sevişmek istemişimdir. Hiç denedin mi?"

Yüzüne bakmadan, kızardığını hissedebiliyordum.

"Hayır."

Ona bakıp vücudunu tepeden tırnağa inceledim. "Hayal edebiliyorum. Uzun, koyu renk saçlar; gözlükler; dar bir kalem etek ve üstten iki düğmesi..." etkileyici göğüslerine baktım, "...üç düğmesi açık olan rahat bir gömlek. Seksi kütüphaneci teriminin hayat bulmuş halisin."

Sanki aptalca bir şey söylemişim gibi kıkırdadı.

"Ne?"

"Hayatımda bir gün bile seksi olduğum söylenmedi."

"Öyleyse çok geç kalınmış."

Sarah kitabını kapatıp komodinin üstüne koydu ve göğsümde bir zafer hissi belirdi. Sanki bir şey başarmışım gibi.

"Burada uyuyabileceğini zaten söylemiştim. Beni yağlamak zorunda değilsin."

Sırıtarak gözlerinin içine baktım. "Eğer herhangi bir yerini yağlayacak olsaydım, bunu fark ederdin." Kızarmasına fırsat vermeden, "Gerçek hayatta seksi bir kütüphaneci isen önümüzdeki bir ay boyunca burada ne işin var?" diye sordum. "Penelope yüzünden olduğunu söyleme. Onunla tanıştım; çok akıllı biri. Buraya seninle ya da sensiz gelmenin bir yolunu bulurdu. Başka bir sebebi olmalı."

Sarah kollarını kavuşturup başıyla onayladı. "Sezgileri çok kuvvetli birisin, biliyor musun?"

"Teşekkür ederim. Ama konuyu saptırıyorsun."

Sarah, doğrudan penisime giden yüksek bir inilti sesiyle kendini yastığın üzerine bıraktı. Başı içeri gömülerek yüzünün bir kısmını gizledi. "Bir sempozyumda sunum yapmam gerekiyordu. Yüzlerce, *yüzlerce* insanın önünde!"

"Ah... Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve toplum önünde konuşma yapmanın en sevdiğin şey olmadığını söyleyeceğim."

Yan tarafına dönerek ellerini masum bir tavırla yanağının altına sıkıştırdı. "Çok korkutucu. Edgar Allan Poe hayranı değilim, ama toplum önünde konuşma yapmak benim kişisel *Prematüre Mezarım*."

Ben de hiçbir zaman bir Poe hayranı olmamıştım ama ne demek istediğini anlıyordum.

Ve bunun için mükemmel bir çözümüm vardı.

"Beni çıplak hayal etmelisin." Pijamamın belini çekiştirdim. "İstersen bunu çıkarabilirim. Canlı görüntü seni rahatsız eden her şeyi iyileştirir, tatlım."

Başını iki yana salladı. "Geleneksel stratejinin, izleyiciyi iç çamaşırıyla hayal etmek olduğuna inanıyorum."

"Ama beni çıplak hayal etmek çok daha eğlenceli."

Bu doğru olmasına rağmen ikimiz de güldük.

Sarah yatağa oturdu ve gitarımın tellerine dokundu. Onun tarafındaki komodine dayamıştım. "Eee... Bu şeyin nasıl çalınacağını gerçekten biliyor musun?"

"Evet."

Yan yatarak başını koluna yasladı ve merakla bana baktı. "Yani, *Daha Dün Annemizin* ve *ABC* şarkılarından mı bahsediyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Her ikisinin de aynı şarkı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bunu düşünürken burnu kırıştı ve şarkıların melodilerini sessizce mırıldanırken dudakları kıpırdadı. Çok sevimliydi. Sonra yüzünü kapatıp kahkaha attı.

"Aman Tanrım, ben bir embesilim!"

"Kendine bu kadar yüklenmemelisin, ama sen öyle diyorsan..."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Zorba." Sonra dilini çıkardı.

Büyük hata.

Çünkü fazlasıyla yumuşak, pembe ve ıslaktı... Onu emmek istememe neden oldu. Ve sonra nefis kokulu bedenindeki diğer pembe, yumuşak ve ıslak yerleri düşünmeme neden oldu... Ve sonra sertleştim.

Acı verecek kadar sertleştim.

Neyse ki yatak örtüsü kalındı. Eğer bu masum, utangaç kuş yatağında sıcak, sert ve azgın bir penis olduğunu fark etseydi, tüm kan yanaklarına sıçrayacağı için ya bayılırdı ya da şaşkınlıktan tavana fırlardı.

"Eh, her gün yeni bir şeyler öğreniyorsun," diyerek kıkırdadı. "Ama gitar çalmayı gerçekten biliyor musun?"

"Şüpheli görünüyorsun."

Omuz silkti. "Senin hakkında çok şey yazıldı, ama bir kere bile bir enstrüman çaldığını duymadım."

Yanına yaklaşıp fısıldadım. "Çünkü bu bir sır. Kimsenin bilmediği birçok şey konusunda iyiyimdir."

Bir kez daha gözlerini devirdi. "Dur, tahmin edeyim; yatakta harikasın... Ama bunu herkes biliyor." Sonra bateri çalıyormuş gibi bir hareket yaptı ve önemli anlarda çalınan zil sesini taklit etti. "*Ta ta ta ta*, çıısss."

Kahkahama engel olamadım. "Utangaç, zeki, edepsiz bir mizah anlayışına sahip ve tam bir kaçık. Bu çok garip bir karışım, Titebottum."

"Beni tanıyana kadar bekle; türümün tek örneğiyimdir."

İşin garibi, bunun kesinlikle doğru olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ellerimi ovuşturdum, sonra gitarı işaret ettim. "Neyse, ver bakalım. Ve bir müzisyen ismi söyle. Herhangi birini."

"Eeee... Ed Sheeran."

Kafamı salladım. "Bütün kızlar Ed Sheeran'ı sever."

"Harika bir şarkıcı. Ayrıca kızıl saçlıların cazibesine de sahip," diye alay etti. "Eğer kızıl saçlarla doğmuş bir prens olsaydın... Tüm kadınlar sana tapardı."

"Tüm kadınlar bana zaten tapıyor."

"Kızıl bir prens olsaydın daha fazlası taparlardı."

"Tamam, sus bakalım, ukala-bottum. Ve dinle."

Sonra *Thinking Out Loud* şarkısını çaldım. Yarıya geldiğimde Sarah'ya baktım. Yüzünde çok güzel bir gülümseme vardı ve hayatımın yirmi beş yılı boyunca düşünmediğim bir şey düşündüm: Ed Sheeran olmak, demek böyle hissettiriyordu.

Şarkıyı bitirdiğimde Sarah alt dudağını ısırdı. Ve alkışladı. Sesi daha kısık, daha pürüzlü ve daha uykuluydu. "Çok güzel çalıyorsun, Henry."

Parmağımı salladım. "Söylemiştim. Benden asla şüphe etme."

Ağzını kocaman açarak esnedi. "Bir kez daha çal."

Yorgunluğum had safhaya ulaşmış olmasına rağmen hayır demek istemiyordum. Biraz düşündüm. "İşte en sevdiklerimden biri."

Hallelujah'yı çaldım.

"Bu şarkıyı ben de çok severim," dedi Sarah içtenlikle gülümseyerek. Ben çalarken şarkıya mırıldanarak eşlik etti.

Sonrasında esnememi bastıramadım. Gitarımı yere bırakırken, Sarah'ya "Mükemmel bir sesin var. Şarkı söylüyor musun?" diye sordum.

Dolgun göğüslerini koyu mavi pijamasında belirginleştirecek şekilde gerindi ve ağzım kupkuru kesildi.

"Sadece duşta."

İkinci büyük hata.

İnledim.

Sarah gözlüğünü komodinin üstüne koyarken kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Olacağım. Bir gün. Sadece gerçekten çok yorgunum."

"Affedersin. Sen buraya dinlenmeye geldin, bense seni lafa tuttum."

Yastığa uzanırken sırıttım. "Sorun değil."

Devasa yatağın diğer ucunda olmasına rağmen burada bu şekilde yatmak... Güzeldi ve huzurlu hissettiriyordu.

"İyi geceler, Henry."

"Tatlı rüyalar, Sarah."

Onuncu Bölüm

Henry

Sabah uyandığımda Sarah görünürlerde yoktu. Bir gecelik ilişkinin ardından baştan savılmış gibi hissettim ama sonra bu hissi bir kenara ittim.

Çünkü bugün, eğlencenin tam anlamıyla başladığı gündü. Libby Loutenhiemer ile plajda egzersiz randevum vardı ki bu, terleyip nefes nefese kalmak ve onu daracık spor taytının içinde görmek anlamına geliyordu. Belki de egzersizden sonra birer kokteyl içerdik... Ve umarım bu da bizi kamera arkasında eşit derecede terletecek farklı türde bir egzersize sürüklerdi.

Sabah ereksiyonum oldukça ısrarlıydı; muhtemelen uykuya dalarken burun deliklerime dolan ve hâlâ üzerimde olan nefis koku yüzündendi. Ama mastürbasyon yapacak vaktim yoktu; bu nedenle odama gidip hızlıca spor kıyafetlerimi giydim ve plaja koştum.

Bir saat sonra, tüm bunların hiç de hayal ettiğim gibi olmadığını bir daha keşfettim.

Ve düşündüğüm kadar formda da değildim.

Çünkü Libby tam bir hayvandı ve bunu köpek stiline

dayanarak söylemiyordum. Kadın bir olimpiyat sporcusuydu, ama yine de...

Üç kilometrelik bir koşu, ip atlama, mekik, şınav ve yüzlerce dağcı tırmanışından sonra sanırım kalp krizi geçiriyor olabilirdim.

Bu da eğer büyükannem nalları dikerse, tahtın aptal Kuzen Marcus'a –bu pozisyona benden daha az uygun olan tek kişiye– kalacağı anlamına geliyordu. Bu nedenle kararlı bir şekilde devam ettim, ama kolay olmadı. Libby'e elmas tacı vermeyebilirdim, ama onu kişisel antrenörüm pozisyonuna getirmeyi ciddi ciddi düşünüyordum.

Sonunda soluklanmak için ara verdik. Sahildeydik, her ikimiz de ellerimizi dizlerimize koyup eğilmiş durumdaydık; soğuk deniz, ısınmış bedenlerimize çarpıyordu.

"Bu çok eğlenceliydi!" diye cıvıldadı Libby. "Bana ayak uydurabilen ilk adam sensin."

Elimi kaldırarak zafer işareti yaptım. Mümkün olan tek şey buydu, çünkü kaslarım ve hayati organlarım yatıp ölmek istiyordu.

Yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Büyük, terli aletini emmek istiyorum, Henry."

Biraz önce söylediğimi unutun; *her* organım ölmeye hazır değildi.

"Yıllardır duyduğum en iyi şey bu olabilir."

Libby kıkırdayarak elimden tuttu ve arkamızı dönüp... Doğruca Vanessa Steele ile burun buruna geldik.

Hayır.

"Bu harikaydı, siz ikiniz umarım iyi vakit geçirmişsinizdir. Libby, randevu sonrası sıcağı sıcağına bölümü için saç ve makyaj alanında sana ihtiyacımız var."

Kahretsin, hayır.

"Ve Henry, öğleden sonraki randevun için duş alıp gi-

yinmen gerekiyor." Saatine vurdu. "Programa uymak zorundayız."

Libby de benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Tişörtümün yakasıyla oynadı. "Daha sonra, tamam mı?"

Başımla onayladım ve Libby yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

O sırada uzakta duran biri dikkatimi çekti. Gözlerimi kısarak dikkatle baktım. Yalnızdı, kocaman bir tişört ve siyah tayt içinde dövüş sporu yapıyor gibi görünüyordu ve bunu çok iyi yaptığı belliydi. Tam da onu çözdüğümü düşünmeye başlamışken...

Libby nereye baktığımı fark etti ve arkasını döndü. "Sarah, aikido biliyor," dedi. "Oldukça iyi."

Vanessa, Libby'i hızla uzaklaştırırken; ben bir süre daha orada kaldım.

Seyrettim.

Öğleden sonra, Cordelia Ominsmitch ile piknik randevum vardı.

Kalenin avlusunda buluştuk. Kameraların arkasındaki diğer kadınlara ve set ekibine sırtımı dönersem, her şey son derece normal hissettiriyordu. Cordelia, öfkeli siyah gözlere sahip beyaz bir kanişle birlikte, gülümseyerek bana doğru yürüyordu.

Rahat mavi bir kot pantolon, kahverengi deriden yüksek çizmeler ve açık yakalı, çiçek desenli bir bluz giymişti. Hoş görünüyordu. Dimdik durarak bir kolumu arkama attım ve başımla selam verdim.

"Merhaba, Henry.

"Nasılsın, Cordelia?"

"Şimdi çok daha iyiyim." Cilveli bir şekilde kirpiklerini kırpıştırdı. "Ama düşünüyordum da ilk öpücüğümüzü biran önce aradan çıkartmalıyız. O zaman bunu düşünerek gerilip durmam; hem zaten birlikte ne kadar fevkalade olacağımızı biliyorum."

Kameralara oynuyordu, bunun nasıl yapıldığını daha önce görmüştüm. Ama umurumda değildi.

"Sen varsan, ben de varım."

Öne doğru eğildim ve o da yukarı doğru uzandı, sonra kolları arasındaki sevimsiz kırma hırlayıp yüzümü ısırmaya çalıştı. Neyse ki tam zamanında geri çekildim.

"Ah! Walter, hayır!" Cordelia özür dileyerek gülümsedi. "Bu Walter."

El salladım. "Tanıştığımıza sevindim, Walter."

Köpek hırlayarak karşılık verdi.

Cordelia dudağını ısırdı. "Üzgünüm. Bana karşı çok koruyucudur." Başını eğip kucağındaki köpeğe baktı ve Walter çenesini yalamaya başladı. "Öylesin, değil mi, kıymetlim? Anneciği seviyorsun. Anneciğe öpücük vermek ister misin? Tamam, hadi anneye bir öpücük ver."

Ve sonra Walter, Cordelia'ya bir öpücük kondurdu –diliyle. Ve o da izin verdi. Walter, çenesiyle dudaklarını yaladı. Cordelia kahkaha atarken dişleri ve dili de bu derinlemesine temizlikten nasibini almış gibi görünüyordu.

Daha sonra köpeği yere bırakıp gülümseyerek bana döndü. "Şimdi... Şu öpücüğe ne dersin?"

Önce Cordelia'nın dolgun, mükemmel ağzına baktım ve sonra... Kendi kıç deliğini yalamakta olan yerdeki tombul köpeğe. Ve yüzümü ekşittim.

"Belki sonra."

Ya da... Hiçbir zaman.

"Kes!" diye bağırdı yönetmen.

Vanessa elindeki klipsli sekreterlik ile birlikte yanıma geldi. "Bu harikaydı. Daha fazlasının da geleceğini vadeden bir cinsel gerilimle doluydu. Bayıldım. Makyajınızı tazeleyelim; montaj ve seslendirme kısmı için üstü açık arabada Henry ve Cordelia'nın birkaç sahnesini çekeceğiz. Sonra piknik alanına geçeceğiz; hazırlıklar tamamlanmak üzere."

Ama sonra, biri kamera arkasındaki aydınlatma direğine çarptı. Işık yere düşerek şiddetli bir patlama sesiyle paramparça oldu. Bir dakika sonra, bir kargaşa yaşandı ve kadınlar bir araya toplandı. Laura Benningson, fısıltılar ve endişeli bakışlar arasında birisinin hemen doktor çağırması gerektiğini söyledi.

Penelope'un "Hayır," diye cevap verdiğini duydum. "Hayır, birkaç dakika içinde kendine gelir."

Kalabalığın arasından geçerek Sarah'nın hiç de doğal olmayan bir şekilde kaskatı durduğu yere vardım. Teni bembeyaz olmuştu; yüzü dehşet içinde donmuştu ve gözleri bomboş bakıyordu. Mideme yumruk yemiş gibi hissettim, çünkü bunu hatırlıyordum; geçen sene barda karşılaştığımız, onunla ilk defa konuştuğum zamandan. Birisi kadehlerle dolu bir tepsiyi yere düşürmüştü ve Sarah korkudan donup kalmıştı.

Penny, Sarah'nın beline sarılıp ona duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Sarah'nın hareketsiz ve korkmuş görüntüsü karşısında sanki kalbim duracak gibiydi. Yanına yak-

laşmak için harekete geçtim ama o sırada kendine geldi. Soluğu kesilmiş bir halde uyanarak kız kardeşine uzandı.

Bu da neydi böyle?

Penny bakışlarımı yakaladı ve sessizce, daha fazla yaklaşmamamı, her şey yolundaymış gibi davranmamı söyleyerek başını iki yana salladı.

Sonunda herkes işine döndü. Set ekibi bir sonraki çekim için hazırlıklara başladı ve kadınlar sohbet edip şampanya içti.

Ama Sarah kenarda kaldı. Bir şekilde daha da küçülmüş gibi görünüyordu, sanki katlanıp kaybolmak istermiş gibiydi. Bundan hoşlanmadım. Sarah öyle güzeldi ki herkesin görebileceği kadar dik durmalıydı. Ve çok... İyiydi. İster inanın ister inanmayın, benim çevremde böyle insanlar nadir bulunurdu. Dün gece bana yardım etmişti. Bu durum onu rahatsız etmesine rağmen, yine de yapmıştı.

Ve şimdi ben de onun için bir şey yapmak istiyordum.

Sarah Titebottum'un gülümsemesini görmek istiyordum. Arsız, cesur ve içten bir şekilde... Ama bundan da öte, onu gülümsetmek isteyen küçük, bencil parçam, onun gülümseyeceği kişi olmak istiyordu.

Etrafa göz gezdirdim; herkes harıl harıl çalışıyordu. Cordelia bir makyöz tarafından pudralanıyor; Vanessa kameramanlardan biriyle konuşuyor ve biraz sonra kullanmam gereken üstü açık araba orada öylece duruyordu... Yapayalnız.

Şuna bakın ki birisi anahtarları da kontağın üstünde bırakmıştı.

Çaktırmadan Sarah'nın yanına sokuldum. "Daha önce hiç üstü açık bir arabaya bindin mi?"

Yaklaştığımı görmemiş gibi hızla başını kaldırdı. "Elbette, bindim."

Ellerimi ceplerime sokup ağırlığımı topuklarımın üzerine verdim. "Bir prens tarafından kullanılan üstü açık bir arabaya bindin mi?"

Gözleri güneşte daha açık renk görünüyordu. Gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. "Hayır."

Başımı salladım. "Mükemmel. Üç dediğimde gidiyoruz."

Şimdi gergin görünüyordu. "Nereye?"

Yolun karşısında durup kalabalığı tarayan James'i gördüm; zamanında yanımıza gelemeyecek kadar uzaktaydı.

"Üç..."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"İki..."

"Henry..."

"Bir..."

"Ben..."

"Koş, koş, koş!"

"Nereye?" diye sordu Sarah, dikkat çekecek kadar yüksek bir sesle.

Bu yüzden kolumu beline sarıp ayaklarını yerden kestim ve onu arabaya kadar taşıyıp koltuğa oturttum. Sonra kendim de sürücü koltuğuna atladım.

"Kahretsin!" diye bağırdı James. Ama o anda motor kükreyerek çalıştı. Geriye doğru giderek birkaç yemek masasını devirdim ve lastiklere çığlık attırarak arabayı döndürüp ormana doğru ilerledim.

"Yol bu tarafta!" diye bağırdı Sarah. Rüzgâr, koyu renkli uzun saçlarını savurup onlara dans ettiriyordu.

"Bir kestirme biliyorum. Kemerini tak."

Yerlerdeki yaprakları savuşturarak ormana doğru hızla yol aldık. Araba sarsılıp zıplıyordu. Sarah'nın can havliyle tutunan elini kolumda hissedebiliyordum. Bu iyi hissettiriyordu.

"Eğil."

"Ne?"

Bir çam ağacının alçak dalına çarpmamak için onun başını eğdim ve kendim de öne doğru eğildim.

Ağacı geçtikten sonra, Sarah doğrulup arkasına baktı ve sonra tekrar bana döndü.

Sırıttım. "Eğer başını aşağı itmemi isteseydin aşkım, sadece söylemen yeterdi."

"Sen delisin!"

Bir kütüğün etrafından geçmek için son anda direksiyonu kırarak gaza bastım. "Ne? Edepsiz şakalar yapma hakkına sahip olan tek kişi sen misin?" Önümüzde keskin bir viraj vardı. Kolumu Sarah'nın önüne doğru uzattım. "Tutun."

Ve hızlı bir şekilde ağaçların arasından geçip dik bir yokuşu aşarak otobana çıktık. Dikiz aynasını kontrol ettim; görünürde kimseler yoktu.

Sarah gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Gözlüğü yamulmuştu; uzanıp düzelttim.

"Bunu daha önce yapmışsın gibi hissediyorum."

Güneşin ve esintinin tadını çıkararak başımı yana doğru eğdim. "Güvenlik görevlilerini ekmek hayatta en keyif aldığım şeylerden biridir."

Sarah şaşkına dönmüş bir halde başını salladı. "Neden?"

"Yapmamam gerektiği için."

Ve Sarah gülümsedi. Tıpkı istediğim gibi. Kocaman ve utanmazca. Gülüşü karşısında yüreğim ısındı ve kalbim hızla atmaya başladı.

Radyoyu açtım, hoparlörden Pink ve şu country sanatçısı çocuğun şarkısı *Setting the World on Fire* yükseldi.

"Bu iyi bir şarkı," dedi Sarah.

"Öyleyse sesini aç," dedim.

Müziğin sesini açtı ve sonra rüzgârı yakalamaya çalışarak ellerini havaya kaldırdı.

İkimiz de aç olduğumuza karar verdik. Sarah'nın memleketi Castlebrook, kaleye en yakın kasaba olmasına rağmen orada Mega Burger yoktu. Bu yüzden tam tersi istikamete gittik; çünkü Mega Burger ekstra kırk beş dakikalık sürüş mesafesine değerdi.

Sipariş penceresinin önünde durduğumda, sivri bir kâğıt şapka takmış olan delikanlı zıplayarak ayağa kalktı. "Lanet olsun!"

Sarah'ya baktım. "Bunu çokça duyuyorum."

"Kahretsin, adamım... Sen, Prens Henry'sin."

Başımla onayladım.

"Tanıştığıma memnun oldum."

"Hey, bir fotoğraf çekebilir miyim?"

"Neden olmasın."

Arabadan dışarı doğru eğildim ve çocuk da pencereden dışarı sarkıp bir selfie çekti.

"Bana bir iyilik yap," dedim, "sosyal medyada paylaşma. Şu anda çalışıyor olmam gerekiyordu ve eğer Kraliçe işten kaytardığımı öğrenirse çok kızar. Onu kızgınken görmek inan ki hiç hoşuna gitmezdi."

Çocuk gülerek başını salladı.

Siparişlerimizi aldıktan sonra ödeme yaptım ve çocuğun eline fazladan bir tomar para tutuşturdum. "Benden sonra gelen arabaların siparişlerini de buradan al. Eğer üstü kalırsa senindir."

Çocuk başıyla onayladı. "Müthiş. Her zaman havalı olduğunu düşünmüşümdür."

"Deniyorum." Yumruklarımızı tokuşturduk ve ardından tekrar yola çıktım.

Sarah'nın beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Bu çok hoştu."

"Bu çok kolaydı," diyerek omuz silktim. "Annem, iyiliğin bulaşıcı olduğunu söylerdi. Salgını başlatmak için bir kişi yeterlidir."

Sahile yakın, terk edilmiş bir arazide durup motoru kapattım. Sarah ile birlikte arabanın kaputuna tüneyip patates kızartmasıyla hamburger yedik.

Tereddütle biraz önceki atağını sordum. "Şu anda kendini iyi hissediyor musun?"

Gülüşü minik ve mahcuptu. "Evet."

"Olan şey... Çok sık olur mu?"

Başını yana doğru eğdi. "Çok sık değil."

Şu anda yabancı bir bölgedeydim. Sarah'nın rahatsız olmasını istemiyordum ama aynı zamanda atakları hakkında, onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

"Bak Sarah, bana siktir olup gitmemi söylemekten çekinme ama bu... Tıbbi bir rahatsızlık mı?"

"Yüksek seslerden kaynaklı geçici füg. Birkaç tedavi denedim ama birlikte yaşamayı öğrendiğim bir şey. Eğer bir kırılma sesi olursa, bazen ben sadece... Şoka giriyorum."

"Çok korkmuş görünüyordun. O anlarda nereye gidiyorsun?" diye sordum oldukça nazik bir şekilde.

Sarah yere bakarak yutkundu. "Hiçbir yere. Sadece, her şey gri oluyor. Zemin yok, tavan yok, duvar yok, ses yok. Sanki... Grilerin içinde boğuluyormuş gibiyim."

Minik, sıcak elini tuttum. "Üzgünüm. Neden olduğunu biliyor musun? Bunun başlamasına sebep olan şey ne?"

Sarah'nın gülüşü gergindi. "Herkesin tuhaflıkları vardır." Sonra derin bir nefes aldı ve ustaca konuyu değiş-

tirdi. "Programda yer almaktan hoşlanıyor musun?" diye sordu. "Kraliçe adayın için seçeneklerin azalıyor?"

Başımla onayladım. "Şimdiye kadar favorim Guermo."

Sarah kıkırdadı.

"Peki, program hakkında sen ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Abartılmış bir güzellik yarışması olduğunu düşünüyorum," diye homurdandı.

"Onaylamıyor musun?"

Sarah omuz silkti. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. En azından yalnızca bir prensin evlenebilmesi için gerekli olan özellikleri taşıyanlarla yetinmemişler, her türden kadını dâhil etmişler."

"Bakire misin?" diye sordum.

"Şey... Evet."

"Öyleyse neden şikâyet ediyorsun? Sen de o özelliklerden birini taşıyorsun."

Gözleri öfkeyle parlayan Sarah neredeyse hırladı. "Çünkü ben kızlık zarımdan çok daha fazlasıyım, Henry! Başarılı, zeki ve tutkulu bir kadının değerini zayıf bir et parçasına dayandırmak aşağılayıcıdır. Değeriniz sünnet derinize bağlanmış olsa nasıl hissedersiniz?"

Bunu biraz düşündüm. Sonra sırıtarak cevap verdim. "Aslında benim için sorun olmazdı. Mükemmel bir deri olduğunu duymuştum; bütün hemşireler ona bayılmıştı. Muhtemelen şu anda bir müzede sergileniyordur."

Sarah bir süre bana baktı, sonra yüksek sesle gülmeye başladı; gırtlaktan gelen, zengin, şehvetli bir sesti.

"Sen berbat bir insansın."

"Biliyorum."

"Ve çok da kötü bir feministsin."

"Katılıyorum. Bu konu üzerinde çalışmam gerek. Bana

yardım edersin, değil mi? Mümkün olduğunca birlikte zaman geçirmeliyiz; gündüz ve gecenin her dakikasında. Senin huylarının bana da bulaşmasını umuyorum."

Sarah omzumu itti. "Hah! Sen sadece sana bulaşmamı umuyorsun."

Şimdi gülme sırası bendeydi. Çünkü hiç de yanılmıyordu. "Gerçekten hiç kimse olmadı mı?"

Sarah omuz silkti. "Penny ve ben evde eğitim gördük... Ama onuncu sınıftayken bir çocuk vardı."

Ellerimi birbirine sürttüm. "İşte başlıyoruz; bana her şeyi anlat. Tüm detayları istiyorum. Bir futbolcu muydu? İri yarı ve güçlü, takım kaptanı, okuldaki en popüler çocuk?"

Hayal edebiliyordum. Her genç adam Sarah'nın narin, uzun, kıvrak, zarif ve güzel bedenine sahip olmak için can atardı.

"Satranç takımının kaptanıydı."

Elimle gözlerimi kapattım.

"Adı Davey'di. Sevimli tüvit ceketler giyer ve papyon takardı; sarı saçlıydı ve astımı olduğu için biraz soluk tenliydi. Gözlüğü benimkiyle aynıydı ve yılın her günü için farklı baklava desenli çoraplara sahipti.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Sarah başını iki yana salladı.

"Baklava desenli çorap mı, Sarah? Şu anda beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattın."

"İyi biriydi," diye çıkıştı. "Davey'imi rahat bırak."

Sonra tekrar güldü; keyifli ve özgürce. Penisim sert ve hızlı bir şekilde tepki verdi.

"Peki, bu Davey'e ne oldu?"

"Bir gün kütüphanede yalnızdım, yanıma geldi ve bana bahar partisi ile ilgili bir şeyler sormaya başladı. Çok he-

yecanlı ve gergindim, zar zor nefes alabiliyordum."

O zamanlar nasıl göründüğünü hayal edebiliyordum. Ama zihnimin gözlerinde şu anda olduğundan pek de farklı değildi. Masum, tatlı ve öyle gerçekti ki, hayatı buna bağlı olsa bile birini kandıramazdı.

"Ve sonra o daha sorusunu bitiremeden, ben..."

O konuşmayı kesene kadar üzerine eğildiğimi fark etmemiştim ve neredeyse yere düşüyordum. "Sen... Ne?"

Sarah ellerinin arkasına saklandı. "Üzerine kustum."

Gülmemeye çalıştım. Yemin ederim bunu denedim... Ama sonuçta ben de bir insanım. Bu yüzden öyle bir kahkaha atım ki araba sarsıldı ve birkaç dakika boyunca konuşamadım. "Yüce İsa."

"Öğle yemeğinde balık ve patates kızartması yemiştim." Sarah da kahkahalarla gülüyordu. "Korkunçtu."

"Ah, seni zavallı şey." Kıkırdayarak başımı salladım. "Ve zavallı Davey."

"Evet." Sarah gözlerindeki yaşları sildi. "Zavallı Davey. Ondan sonra bir daha hiç yanıma gelmedi."

"Korkak. Seni hak etmiyormuş. Senin gibi bir kızı partiye götürmek için büyük bir kusmuk gölünü yüzerek aşardım."

Sarah öyle parlak bir şekilde gülümsedi ki yanakları iki elma gibi kıpkırmızı oldu. "Sanırım bu bana birinin söylediği en güzel şey."

Kaşlarımı oynattım. "İltifat etmek benim işim."

Sarah başını iki yana salladı. "Her neyse. Olaylar duyulduktan sonra kimse yanıma yaklaşmak istemedi. Şimdi, yirmi beş yaşında ve muhtemelen Bakire Meryem'den çok daha bakire bir şekilde buradayım."

"Ama tecrüben var, değil mi?" Parmaklarımı anlamlı bir şekilde öne doğru kaydırdım. "Kendi başına bile yap-

madın mı? Mastürbasyon yapmak ruh için iyidir."

Sarah'nın tepkisi beşinci seviye bir kızarıklıktı...

"Bu özel," diye mırıldandı.

"Bu bir evet."

Kutsal cehennem, aklıma gelen o görüntüler... Penisim inledi; Sarah Von Titebottum'un kendisine zevk vermesini izleyebilmek için hayalarından birini vermeye razıydı.

"Odanda kaldığıma göre bir sistem geliştirmeliyiz. Kapı koluna çorap ya da onun gibi bir şey takabiliriz. Seni bu zevkten mahrum etmek istemem. Ya da... Seyretmeme izin verebilirsin; harika bir izleyiciyimdir."

Yanakları kızaran Sarah öfkeyle baktı. "Artık senden hoşlanmıyorum."

Burnuna vurdum. "Yalancı."

Kaleye geri döndüğümüzde James avluda bizi bekliyordu. Ve hiç de mutlu görünmüyordu. Aslında sarışın bir Hulk'a benziyordu... Bir şeyleri ezmeden hemen önceki haline. Sarah da fark etmişti.

"Çok sinirlenmiş."

"Evet."

Arabadan indiğimizde Sarah öyle hızlı döndü ki ardında bir esinti bıraktı. "Penny'i bulmalıyım. Hoşça kal."

Arkasından seslendim. "Korkak tavuk!"

Sadece elini sallayarak karşılık verdi.

Amazon ormanlarının derinliklerinde, dış dünyayı daha önce hiç görmemiş olan bir kabile ile ilk defa temasa geçen bir kâşif gibi yavaşça James'e yaklaştım. Ve barış teklifimi öne doğru uzattım.

Peynirli bir Mega Pounder.

"Sana burger getirdim."

James öfkeyle elimden kaptı ama bir yerlere fırlatmadı.

Arkasındaki adamlardan birine döndü. "Mick, buraya getir."

İri yarı bir adam olan Mick, James'e kahverengi bir karton poşet getirdi. Ve James'in soğuk mavi gözleri bana döndü.

"Eski güvenlik ekibinizle konuştuktan sonra, Kraliçeden, bu da dâhil olmak üzere gereken her yolla güvenliğinizi sağlamak için izin istedim."

Poşetin içine uzandı ve bir çocuk tasması çıkardı; lunaparklardaki çocukların sırtında görebileceğiniz maymun şeklinde bir tasmaydı.

Ve James gülümsedi. "Kraliçe Lenora izin verdi."

Büyükannemin artık benden hoşlanmadığını düşünüyordum ama o an iyice emin olmuştum.

"Eğer zorunda kalırsam," diye uyardı James, "bunun bir ucunu size ve diğer ucunu da yaşlı Mick'e bağlarım."

Mick de bu olasılık karşısında benden daha mutlu görünmüyordu.

"Bunu yapmak istemiyorum, ama..." James omuz silkti, daha fazla açıklamaya gerek yoktu. "Yani bir dahaki sefere bizi ekmek isterseniz... Maymunu hatırlayın, Majesteleri."

İğrenç şeyi poşetin içine geri koydu.

"Anlaştık mı, Majesteleri?" diye sordu James.

İşi için elinden gelen her şeyi yapan bir adama saygı duyardım. Maymundan hoşlanmamıştım... Ama saygı duyuyordum.

Parmaklarımla tamam işareti yaptım. "Kesinlikle."

On Birinci Bölüm

Sarah

Mükemmel Çift set ekibi, talim çavuşları gibi kapılara vurarak bizi şafaktan önce uyandırdı. Soylu kadınların en çok önem verdiği şey güzellik uykusuydu. Geçmişte bu nedenle kovulan, hatta öldürülen birçok personel olmuştu.

Sanırım yapımcı kasıtlı olarak kadınların gergin, huysuz ve sinirli olmalarını; birbirlerine saldırmaya hazır bir hale gelmelerini istiyordu.

Drama da seks kadar iyi satardı.

Bize çabucak bir seyahat çantası hazırlamamızı söylediler. Kişi başına sadece bir çantaya izin veriliyordu ki bu da söz konusu grup için çok zor bir işti. Bize gideceğimiz yeri söylemediler, sadece bir havuz partisine uygun kıyafetler götürmemizi söylediler. Danimarka çörekleri ve çaydan oluşan kahvaltı yemek masasının üzerine serilmişti, ancak hemen bir şeyler kapıp havaalanına gitmek zorundaydık.

Oraya vardığımızda, gözlerden uzak, kocaman bir

bekleme salonuna götürüldük. Bir duvarda boydan boya pencereler vardı ve özel uçakların durduğu bir piste bakıyordu. Beyaz bir gömlekle bej rengi bir pantolon giymiş olan Henry, elini cama yaslamış halde pencereden dışarıyı seyrediyordu. Dalmış gibiydi.

Neye baktığını görmek için yanına gidip kolunun altından dışarı baktım.

Ve kalbim durdu.

Çünkü bu bir askeri uçaktı. Üniformalı dört asker, altın ve mor renkli Wessco bayrağına sarınmış bir tabutu uçaktan indirerek gümüş tekerlekli bir masanın üzerine bıraktı.

Aynı anda yürümeleri ve hareket etmeleri karşısında büyülendim. Askerlerden biri şu anda işgal ettiğimiz bekleme salonunun kapısından içeri girerken üç asker geride kaldı.

O anda kafamı çevirdim ve yanındaki küçük çocuğun elini tutan siyah saçlı, orta yaşlı bir kadın gördüm. Çocuk on yaşındaymış gibi görünüyordu. Asker, kadına bir klasör uzatırken kafasını eğerek yumuşak bir sesle bir şeyler söyledi.

Henry bir süre izledi ve sonra onlara doğru yürümeye başladı. Ben de onun peşine takıldım.

Henry'i gördüğü anda gözleri parlayan asker paniğe kapılarak hemen selam verdi. Henry de birkaç adım ötede durarak ona aynı şekilde karşılık verdi. Sonra asker öne eğilip Henry'i yeniden selamladı ve ardından doğrularak kadına son sözlerini söyleyip, hazır oluncaya kadar onu arabada bekleyeceklerini hatırlattı.

Kadın burnunu silerek askerin uzaklaşmasını seyretti. Ve işte o zaman Henry'i fark etti; onun kim olduğunun farkına vardı.

"Ah, Majesteleri." Kadın reverans yaptı ve yanındaki çocuk da onun hareketini taklit etti. "Merhaba. Burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Beklenmedik bir yolculuktu, Bayan..."

"Campbell. Margery Campbell." Çocuğun başını okşadı. "Ve bu da Louis."

"Bayan Campbell. Merhaba, Louis."

"Merhaba, Prens Henry," dedi çocuk gülümsemeden.

"Kaybınız için başsağlığı dilemek istiyorum."

Bayan Campbell mendiliyle gözlerini sildi. "Teşekkür ederim." Pencerenin ardındaki tabuta doğru sevgiyle baktı. "O en büyük oğlum, Charlie."

"Charlie Campbell," dedi Henry, sanki ismi hafızasına kazımak istiyormuş gibiydi.

"Charlie'nin yüzbaşısı, onu bizden alanın bir pusu olduğunu; Charlie'nin çok cesur davrandığını söyledi. Diğer çocukların bir yere sığınabilmesi için ateşi kendi üzerine çekmiş."

"O çocukların asla unutmayacağından emin olduğum kahramanca bir hareket," dedi Henry.

Bayan Campbell başıyla onayladı. "Her zaman iyi bir delikanlıydı. Koruyucuydu. Ve şimdi babasıyla birlikte cennette hepimize göz kulak oluyor."

Louis'e doğru eğildim. "Eminim Charlie senin gibi bir kardeşe sahip olduğu için çok mutluydu."

Çocuk burnunu çekerek başını salladı. "Bana sinek balıkçılığını öğretti. Sürekli alıştırma yapıyorum ve artık bu işte gerçekten iyiyim."

Gözyaşlarıma zar zor hâkim olarak başımı salladım. "Ne zaman balık tutmaya çıkarsan, onu düşüneceksin ve o da hep senin yanında olacak."

Louis bir kez daha başını salladı.

Henry cebinden cüzdanını çıkarıp Bayan Campbell'a kartını verdi. "Sizin için yapabileceğim bir şey varsa –ne olursa olsun– ofisimi aramanızı istiyorum. Lütfen."

Kadın ıslak gözlerle gülümseyerek kartı aldı. "Arayacağım, teşekkür ederim." Sonra dalgın bir şekilde Henry'e baktı. "Çok iyi bir genç adama dönüştünüz, Prens Henry. Prenses Calista çok gurur duyardı."

Henry yere baktı. "Umarım öyledir," dedi yumuşak ve pürüzlü bir sesle.

"Ah, bundan eminim. Biz anneler bu tür şeyleri biliriz. Sizinle gurur duyardı, aynı benim de..." Üzeri bayrakla örtülü tabuta bakarken sesi kesildi. Ve yüzü buruştu. "Ah, oğlum... Benim zavallı, tatlı Charlie'm."

Elleriyle yüzünü kapatarak hıçkırdı ve gözyaşları parmaklarının arasından sızdı.

Henry, hiç tereddüt etmeden kadını kollarına alarak başını göğsüne yasladı.

Bu protokolün çiğnenmesiydi; sıradan vatandaşların kraliyet ailesine mensup kişilere sarılmaması gerekiyordu, ancak Henry umursamıyormuş gibi görünüyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, kadının saçlarını okşayarak. "Çok, ama çok üzgünüm."

Küçük Louis'in yüzünün buruştuğunu görünce ona sarıldım ve ona huzur vermesini umduğum yumuşak kelimelerle onu yatıştırmaya çalıştım.

Bir süre böyle kaldık; ta ki gözyaşları dinene ve derin nefesler alınana kadar. Henry, Bayan Campbell'ın elini sıkarak ve bir şeye ihtiyacı olursa ofisi aramasını söyleyerek anne oğulun yanından ayrıldı. Sonra birlikte, bizi bekleyen grubun yanına geri döndük.

"Bu görüntüler televizyonda çok iş yapar!" Vanessa Steele, sivri topuklu ayakkabılarının içinde resmen zıplı-

yordu. "Bu görüntü yayınlandığında –yakışıklı prens, yas tutan anneyi yatıştırıyor– dünyanın gördüğü en ilgi çekici şey olacak."

Henry önce midesi bulanıyormuş gibi ve sonra... Kızmış gibi görünüyordu.

"Bunu çektin mi?"

"Elbette, çektik. Söyledim ya, her şey malzemedir ve bu olağanüstüydü. Gerçek duygular... Böyle bir şey rol olamaz."

Henry'nin parmağı ileri doğru çıkarak uzaklaşan cenaze arabasını gösterdi. "O çocuk ülkesi için öldü. *Benim* ülkem için öldü. Ayaklarının altındaki toprakları korumak için canını verdi."

Vanessa dikleşerek Henry'e kafa tuttu. "Ve onunla işim bittiğinde, herkes adını bilecek. Hikâyesini ve fedakârlığını öğrenecek."

Saçmalık. Saftım ama *o kadar* da değildim. Yapımcıyı harekete geçiren şeyin ölüyü onurlandırmakla falan ilgisi yoktu.

Henry dudaklarını birbirine sürterek başını salladı. Sonra kameramanı işaret etti. "Görebilir miyim?"

Kameraman, küçük cihazı Henry'e verdi. Henry, kamerayı elinde evirip çevirdi.

Sonra yere atıp botlarının altında parçalara ayırdı; hafıza kartını un ufak etmeye özellikle dikkat etti.

"Henry!" diye bağırdı Vanessa. "Lanet olsun!"

"Bu, hayatlarının en kötü günlerinden biri," diye karşılık verdi Henry. "Bu durumu eğlenceye çevirmeyeceksin."

Yapımcı öfkeden kudurdu. "O aletin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

Henry, "Bana fatura edersin," diye alay etti. Sonra yapımcının yanından uzaklaştı.

Uçağın merdivenlerinden çıkmak için sıraya girdiğimizde Henry en arkadaydı. Geriye birkaç adım atıp arkasına geçtim. Hâlâ çok öfkeliydi; yüzü gerilmiş, omuzları kasılmış ve yumrukları sıkılmıştı.

"Bu harikaydı," dedim usulca. "Yaptığın şey harikaydı."

Buruk bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır. Yapılması gereken buydu." Yeşil gözleri alev saçıyordu. "Beklentilerin bu kadar düşük olmamalı."

"Senden beklentilerim mi?"

"Herkesten." Henry'nin sesi keskin ve sertti. "Çıtanı yüksek tut Sarah."

Sonra arkasını dönerek beni başından savdı ve uçağa bindi.

Wessco'nun en kuzeyindeki, zengin ve ünlüler için lüks bir yer olan Hampton Hills'e iniş yaptık. Siyah camlı bir karavan, bizi *Mükemmel Çift* programının özel partisi için kiralanan kapalı havuzun bulunduğu Reginald Hotel'e götürdü. Henry otele girdikten sonra soyunarak şortuyla kaldı ve doğrudan bara geçti. Her iki elinde birer viskiyle şezlonglara doğru ilerlerken kamera da onu takip ediyordu.

Bedenlerini zar zor kapatan renkli bikiniler içindeki kadınların havuzda gülüp oynamasını seyretmesi göğsümü sıkıştırdı. Nemli ve buharlı odanın içinde kendimi rahatsız hissederek siyah gömleğimin kollarını sıyırdım. Ta ki Vanessa Steele iğrenç megafonunu eline alıp tüm asistanlara ve programa dahil olmayanlara bölgeyi terk etmelerini emredene kadar.

"Gelip benimle oynasana, Henry!" diye seslendi Leydi Cordelia, başının üstünde tuttuğu plaj topuyla, havuzun

kenarında duran kameramana iyice yaklaşarak.

Henry sırıtarak içkisini yudumladı. "Bunu bitirir bitirmez sana katılacağım, tatlım."

Başımı çevirdim ve tramplenin yanına, Laura Benningson ile manikürlerini karşılaştıran Penelope'a doğru ilerledim. "Ben odaya gidiyorum, Pen. Doğru dur, tamam mı?" dedim.

Kız kardeşim başını eğerek el salladı.

Cordelia ile *oynamaya* gidip gitmediğini görmek için Henry'nin olduğu tarafa doğru son bir kez bakmak istedim. Ama gözlerimi kapıdan ayırmamak için kendimi zorladım.

Ve sonra dışarı çıktım.

Daha sonra, odamda yediğim akşam yemeğinin arından, *Jane Eyre* okumak için yatağa uzandım; ancak aklım başka yerdeydi. Kelimeler birbirine giriyordu ve zihnimdeki tek şey, yarı çıplak bir şekilde şezlonga uzanıp kahkahalar atarak içkisini yudumlayan Henry Pembrook'du. Meraktan ölüyordum. Havuzda mı kalmıştı? Yoksa çok daha özel bir parti için kızlardan birinin –Cordelia'nın ya da Elizabeth'in veya lanet olsun, Penelope'un– odasına mı gitmişti?

Kitabım bir küt sesiyle kapandı.

Ayakkabılarımı giydim ve asansörle havuza indim. Geç olmuştu; otel koridorları sessiz ve boştu. Henry'nin özel koruması James, kapalı havuzun kapısının dışında duruyordu.

"Hâlâ içeride mi?" diye sordum.

"Evet, Leydi Sarah."

Soğukkanlı görünmeye çalıştım ama bunu başarabildiğimi sanmıyordum. "Yalnız mı?"

James'in mavi gözleri sempatiyle yumuşadı, ancak bunun Henry için mi yoksa benim için mi olduğundan emin değildim.

"Evet. Çekimler saatler önce bitti ama o gitmedi. Yemek de yemedi."

Başımı salladım. Ve maalesef ayaklarımın beni içeri götürmesine izin verdim.

Havuzun daha derin olan bölümündeydi, elindeki viski kadehiyle şişme bir simidin üstüne oturmuş, suyun üzerinde süzülüyordu. Ve şarkı söylüyordu. "*Plastik ördek, sen bir tanesin. Banyo zamanını çok eğlenceli kılarsın.*"

"Buranın bir küvet değil de bir yüzme havuzu olduğunun farkındasın, değil mi?"

Henry'nin gözleri bulutluydu. Sarhoştu.

"İşte burada. Nereye gittin, küçük ördek? Partiyi kaçırdın. Güzeldi."

"Odamdaydım."

Kadehini kaldırarak içindekileri havuza boşalttı. "Sakın bana bir şeyler okuduğunu söyleme. Bu akşam menüde ne vardı?"

"Jane Eyre."

Boğazından iğrenmiş gibi bir ses çıktı. "Çok iç karartıcı. İyi bir porno ya da eski moda romantik bir roman yok muydu?"

Alayla güldüm, çünkü Prens Henry'nin bu terimleri biliyor olması çok komikti.

"Bu akşam yoktu."

"Eh, onlardan birini aldığında haber ver. Bana okumanı istiyorum; yüksek sesle."

Tahmin edilebileceği gibi kızardım ve Henry kıkırdadı.

Sonra yüzünü aşağı indirip ağzını suyla doldurdu ve yukarı doğru tükürdü. "Bak, ben bir fıskiyeyim."

Başımı iki yana salladım. "Sen bir götsün."

Suratını astı. "Tahtın varisiyle böyle konuşulur mu hiç?"

"Şimdi mi? Evet." Kollarımı kavuşturdum. "Havuzdan

çıkmalısın. Her yerin buruşmuş."

"Ya da sen bana katılabilirsin. Hadi, atla, bana en iyi bombalama atlayışını göster."

"Üzerimde mayo yok."

"Öyleyse çıplak yüz. Gözlerimi kapalı tutacağım. Yemin ederim."

Yalan söylediğini göstermek için parmaklarını çaprazladığı elini havaya kaldırdı.

Güldüm. "Hiç sanmıyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Ölmekten. Yüzmeyi bilmiyorum."

Bu itiraf karşısında şaşırdıysa bile bir şey belli etmedi.

"Ölmekten korkmamalısın, Sarah. Herkes ölür. Korkulacak tek şey, ölmeden önce hayatı yaşamamaktır."

Havuza biraz daha yaklaştım, ayakkabılarım tam kenardaydı. "Bu çok şiirsel, Henry. Şimdi, havuzdan çık, yalnız başına içip havuza girmek çok tehlikeli."

"O zaman yalnız yüzmeme izin verme! Su çok güzel. Atla, seni havuzun diğer ucuna götürmeme izin ver –korkunla yüzleş– sonra iyi bir çocuk olup dışarı çıkacağım, söz veriyorum."

Bu kez parmakları genişçe açılmıştı. Kadehini suyun üzerinde tutarak simidin içinden kaydı ve bana doğru yüzdü. Bekliyordu.

Bu konuda inat edeceği belliydi. İçimdeki yabancı bir ses bunu denemek istiyordu. Zayıf ama ısrarcı bir sesti; nazik bir dürtüydü. Bunu *Henry Etkisi* olarak düşünmeye başladım, çünkü Henry bir sürü şey hissetmeme neden oluyordu. Aynı anda hem korkusuz ve vahşi hem de çılgın hissetmemi sağlıyordu.

Henry, riske girmek istememe neden oluyordu. Yeni şeyler deneyimlemek için.

Onun için.

Bu yüzden derin bir nefes alıp ayakkabılarımı çıkarttım. Titreyen bacaklarımı kontrol altına almaya çalışarak arkamı döndüm ve kenara tutunarak havuza indim. Pamuklu pijamalarım vücuduma yapıştı. Ama hafiflerdi; dolayısıyla beni aşağı çekmediler. Yine de bembeyaz kesilen parmaklarla kenara tutunmaya devam ettim.

Ve Henry hemen yanımdaydı; teni kaygan ve sıcaktı, kolu demir bir kayış gibi belimin etrafındaydı.

"Cesur kız," diye kulağıma fısıldadı.

Kolları arasında dönerek boynuna sarıldım. Bacaklarım tekmeler savuruyor ve altlarında hiçbir şey olmayışının yarattığı his beni paniğe sürüklüyordu.

"Sakin ol, tuttum seni."

Henry sırtüstü uzanarak beni karnının üstüne yerleştirdi; sanki benim kişisel deniz yatağım gibiydi. Sonra havuzun kenarındaki içkisine uzandı. "Bunu benim için tutar mısın?"

Beni yavaşça havuzun kenarından uzaklaştırdı. Havuzun ortasına doğru kayarken, su omuzları ve kolları etrafında minik dalgalanmalara neden oldu.

Titremelerim biraz da olsa azaldı.

"Gördün mü?" diye takıldı Henry. "Su senin arkadaşın. Yüzmeyi öğrenmek ister misin? Sana öğretebilirim."

"Bilmem." Suya şüpheyle baktım.

"Neden sürekli korkuyorsun?" diye sordu bariz bir merakla.

"Korkmuyorum. Ben sadece... Tutarlılıktan hoşlanıyorum."

"Tutarlılık sıkıcıdır."

"Güvenlidir. Eğer neyle karşılaşacağını bilirsen, asla savunmasız yakalanmazsın."

Henry gözlerini devirdi.

"Neden sürekli üzgünsün?" diye sordum.

"Üzgün değilim, acınacak haldeyim. Arada fark var."

Henry bir an için sessiz kaldı ve aramızdaki tek ses, suyun hafif şırıltısı oldu.

"Sence Charlie Campbell yaşamış mıdır?" diye sordu. "Ölmeden önce..."

Su damlacıkları kirpiklerinde elmaslar gibi parıldıyordu. Buna odaklanmaya çalıştım; sorunun içinde barınan ıstıraba değil.

"Umarım. Bazen söylenebilecek tek şey budur. Umut."

Henry başıyla onayladı. "Sanırım haklısın."

Elimdeki kadehi havaya kaldırdım. "Charlie'ye." Kadehi onun dudaklarına götürmeden önce içkiden bir yudum aldım.

Henry de gülümseyerek "Charlie'ye," dedi ve sonra içkiyi bitirdi.

Boş kadehi elimden alıp suya bıraktı. Ardından kollarını çırparak bizi yavaşça ileri doğru ittirdi.

Ve sonra, sadece... Bana baktı. İçtenlikle ve keyifle.

Camları buğulanan gözlüğümü çıkardım.

"Kahretsin, ama çok güzelsin," diye mırıldandı.

İçgüdüsel olarak başım öne eğildi ve göğsüne baktım.

"Daha önce bunu söyleyen olmadı mı?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz."

"Söylemeleri gerekirdi," diye ısrar etti yumuşak bir şekilde. "Ne kadar güzel olduğunu her gün duyman gerekirdi."

Göğsümde, kalbimin etrafında kocaman bir şefkat hissi belirdi. İltifat yüzünden değil, onun yüzünden. Bu güzel, yıkılmış, acınacak haldeki prens yüzünden. Henry'e ne kadar zeki olduğu hiç söylenmiş miydi? Ne kadar kibar, güçlü, cömert ve iyi olduğu? Hiç sanmıyordum ve tüm bun-

ları onun da duymuş olması gerekirdi. Hem de her gün.

Farkına bile varmadan sığ tarafa varmıştık. Henry'nin omuzları, havuzun kenarına sürtündü.

"İşte." Ayaklarını yere indirdi ve benim ayaklarım da havuzun dibine değdi. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Viski kokan nefesini tadabilecek kadar yakındık.

"Evet. O kadar da kötü değildi."

Sanki bir rüyadaymışım gibi afallamıştım. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Henry'nin parmağı alnımda dolaşarak yanağıma doğru indi ve ıslak saçlarımı yüzümden çekti.

"Sarah..." dedi, neredeyse inleyerek.

Öne doğru eğildi, yavaşça...

Ve ben de gözümü kırparak başımı çevirdim.

Çünkü belki de gerçekten haklıydı. Belki de her zaman *korkuyordum.*

Kollarının arasından sıyrılarak havuzun kenarına doğru ilerledim. Dışarı çıktığımda üzerimdeki elbiselerden şakır şakır sular akıyordu.

Neşe dolu bir sesle, "Hadi bakalım, gidiyoruz," dedim.

Şezlongun üzerinden bir havlu alarak göğsüme sardım ve başka bir tanesini daha alarak ona uzattım. Henry tartışmaya hazır bir halde tereddüt etti.

"Söz verdin," diye hatırlattım.

Dramatik bir şekilde iç çekerek dudaklarını suya soktu ve ıslak bir zort sesi çıkardı. Ama sonra korkuluklara tutunarak merdivenlerden çıktı, havluyu elimden alıp omuzlarını ve kollarını kuruladı.

Bakmamaya çalıştım fakat karnını kurularken gözlerim oraya doğru kaydı; mayosunun altındaki kalın ereksiyonunun hatları son derece belirgindi.

Ve muhteşemdi.

"Beni yatağa yatırır mısın, Titebottum?" diye takıldığında yakalandığımı anladım. "Bana iyi geceler öpücüğü verir misin?"

Fazla bağnaz görünmekten nefret ederek göğsümdeki havluyu sıkılaştırdım ama yine de cevap verdim. "Hayır. Bu onuru James'e bırakıyorum."

Henry dudak büktü. "Oyunbozan."

On İkinci Bölüm

Henry

Havuzdaki geceden sonra Sarah ile ilişkimiz farklılaştı. Biraz daha yakınlaştık. Hâlâ yanaklarının kızarmasına neden oluyordum ama artık ilk baştaki gibi koyu bir kırmızı değil, daha yumuşak bir pembe tonuna bürünüyordu. Hâlâ bir köşeye ya da bir ağacın altına geçip kitap okuyarak kendi halinde takılıyor, çekimlere başladığımızda yakına gelip bizi seyrediyordu. Onu birçok kez, düşüncelere dalmış tercumanı Guermo eşliğindeki Prenses Alpacca ve Laura Benningson ile konuşup gülüşürken görüyordum.

O ilk geceden sonra kendi odamda uyumadım, daha doğrusu uyumaya bile yeltenmedim. Yapımcıların bu yüzden canımı sıkacaklarını düşünmüştüm ama Vanessa, kameraların ilginç bir şeyler yakalamak için değil, iyi bir şeyler olması durumunda kaçırmamak için orada bulunduğunu söyledi.

Günlerim cam ayakkabı şeklindeki sembolleri dağıtmadan önce her seferinde başka bir yarışmacıyla zipline

ve bungee jumping yaparak, koyun çiftliğinde yün kırkarak ve jakuzilerde yüzerek, gecelerim ise karşılıksız bir şehvet cehennemi içinde geçiyordu.

Çünkü havuzdayken Sarah'nın kollarımın arasında ne kadar yumuşak hissettirdiğini unutamıyordum. Neredeyse sürekli düşüncelerimdeydi.

Rüyalarıma giriyordu.

Birçok kez, acı verecek kadar sertleşerek sıkı kalçalarına sokulmuş bir halde uyanmama neden olmuştu; uykusunda ona sürtünmemek için kendime hâkim olabilmek adına tüm gücümü kullanmıştım.

Sarah geceleri yatakta klasik romanlarını okuyarak mırıldanırken, o güzel dudakların aletimin etrafında mırıldandığını hissetmek istiyordum. Uykusunda inlediğinde, daha fazlasını isterken nasıl inleyeceğini düşünüyordum. Farkında olmadan saçını parmağına doladığında, elimi o koyu renk buklelerin arasına sokup bildiğim her zevki ona tattırmayı hayal ediyordum.

Geçen akşam odaya girdiğimde Sarah banyodaydı. Kilitli banyo kapısının önünde durup, o yıkanırken –kendisine dokunurken– çıkan su seslerini dinledim ve neredeyse on iki yaşındaki toy bir çocuk gibi pantolonuma boşalacaktım.

Bu bir sorun haline gelmeye başlıyordu.

Ama bir an için bile olsa kendi odamda kalmayı düşünmüyordum. Çünkü bu durumun en iyi ve en zor kısmı, yatağa yattıktan sonra soğuk havayı uzak tutmak için örtülerin altına girerek sohbet etmekti. Her şey ve hiçbir şey hakkında...

Sarah, annesinin seraları ve çiçeklerinden, Penny'nin Hollywood hayallerinden, yaşlı Fergus'un bir akrabası olabilirmiş gibi görünen huysuz patronundan, kütüpha-

nesinden, küçük dairesinden ve basit hayatından bahsediyordu. Ben de ona Nicholas'ı ve bana karşı olan yersiz inancını anlatıyordum. Ama Sarah bu inancın hiç de yersiz olmadığı konusunda ısrarcıydı. Cesur, neşeli Olive'den ve onların yakın bir yerde yaşamasını dilediğimden bahsediyordum. Utanç dolu bir sesle, büyükannemden ve onu sürekli hayal kırıklığına uğratmamdan bahsediyordum.

Gerçekte de göründüğü kadar çekingen ve utangaç olan Sarah Titebottum, tam bir iyimserdi. Kendine acımaya ya da pişmanlığa tahammülü yoktu; her defasında küçük bir adım atarak sürekli ileri gitmeye inanıyordu.

Sarah, hakkında bir kitap okuduğu, İngiltere'nin dokuz günlük kraliçesi Leydi Jane Grey'den bahsetti bir keresinde heyecanla; ailesinin evlenmeye zorladığı Guildford Dudley'e âşık oluşunun romantik hikâyesiydi. Karanlık güçler tarafından yasadışı bir şekilde Kraliçe olmaya teşvik edildiğinde, Leydi Jane'e halkı ve ülkesi için yapabileceği şeyler hakkında büyük hayaller kurma gücünü veren de bu aşktı. Bunları anlatırken Sarah'nın yüzündeki gülümseme öyle tatlı, öyle neşeliydi ki, genç Leydi Jane'in planlarını uygulama şansına hiçbir zaman sahip olmadığına dikkat çekecek cesareti bulamamıştım. Çünkü genç kızın kafasını kesmişlerdi.

Sarah bana geleceğimle ya da kral olmam hakkındaki düşüncelerimle ilgili hiçbir şey sormadı. Bunun için ona minnettardım. Çünkü bu konuyu düşünmek bile istemiyordum. Ancak Sarah'nın gözlerindeki ışık ve sesindeki takdir, içimde bir yerlerde, belki de bu konuda iyi olabileceğime inandığını hissetmemi sağlıyordu.

Ve onun buna inanması, Nicholas'ın ya da büyükannemin inanmasından farklıydı.

Bilmediğim sebeplerden ötürü, bu saf ve temiz kızın buna inandığı –bana inandığı–gerçeği, günü geldiğinde benim de inanabileceğimi düşünmeme neden oluyordu.

Çekimlerin ikinci haftasının ortalarında, akşam saat sekiz gibi, kalenin balkonlarından birindeki dış mekan çekimini tamamladık. Yönetmen kes diye bağırdığı anda, Elizabeth zehirli bir sarmaşık gibi bedenime dolanarak, bana kamera önünde yapmak istediği sapkın şeyleri fısıldamaya başladı. Bazılarının fiziksel açıdan mümkün olabileceğinden emin değildim.

Kolları arasından kurtularak hızla odama gittim. Eh... Sarah ile paylaştığım odaya. Ama içeri girdiğimde, onu eski çantasını kitaplarla doldururken buldum; sanki odadan ayrılacakmış gibi görünüyordu. Yanına gidip elimi arkasındaki duvara yasladım ve öne doğru eğildim.

"Akşamın bu saatinde nereye sıvışıyorsun bakalım?"

Dudaklarındaki alaycı gülümseme ile bana baktı.

"Sıvıştığım falan yok ve daha gece yarısı bile olmadı, Henry."

Tatlı gibi kokuyordu ve onu yalamak istiyordum. Tepeden tırnağa...

Bu yüzden o hiç konuşmamış gibi davrandım ve aklıma dolan düşünceleri sıralamaya devam ettim. Hem bunlar çok daha ilgi çekiciydi.

"Belki de gizli bir sevgili ile ateşli bir randevuya gidiyorsundur? Ya da belki bir seks kulübüne üyesindir? Fırsat bulduğun her an ziyaret ettiğin, ama istediğin kadar sık gidemediğin, ne kadar sapkın olursa olsun her fetişe izin verilen köhne bir yer."

Gözlerim, balıkçı yaka dar kazağının ve siyah pantolonunun altındaki ihtişamlı kıvrımlarını okşayarak bedeninde dolaştı. "Belki de yaramaz bir kütüphaneci fantezisini gerçekleştireceksindir? Ya da bir hırsız fantezisi? Zengin, büyük penisli bir aristokratın yatak odasında gezinirken yakalanıyorsun ve yalvarmak zorunda kalıyorsun. *'Ah, lütfen beni ele vermeyin, Lordum; sizi nasıl ikna edebilirim? Her şeyi yaparım...'*"

Zarif kaşları yükselerek gözlüğünün metal çerçevesinin üstüne çıktı. "Bu çok... Detaylıydı. Sanırım bu konu üzerine çok kafa yormuşsun."

"Tahmin bile edemezsin." Yanına sokuldum. "Nereye gidiyoruz, aşkım?"

"Biz mi?" Sarah'nın gözleri koyulaştı; hızlı bir şekilde aldığı soluklarla göğsü heyecanla inip kalktı. Bunun farkında olup olmadığını merak ettim. "Bir toplantım var. Annem beni alması için arabasını gönderdi. Sen gelemezsin, Henry."

"Birçok kez gelebilirim. Dayanıklılığım efsanedir. Göstermemi ister misin?"

Sesi yumuşak ve boğuktu. "Benimle gelemezsin."

"Bu bir meydan okumaya benziyor." Hafifçe sırıttım. "Yapabileceğimden eminim."

Telefonu çaldı ve arabanın dışarıda olduğunu haber veren bir mesaj geldi. Sarah kolumun altından geçerek uzaklaştı ve bir köpek gibi onu kovalamak istedim.

"Ne tür bir toplantı?"

Sarah paltosunu giydi. "Bir kulüp toplantısı."

Seks kulübü fikrimi tekrar ortaya atıp şehveti artıracakken her şey netleşti.

"Kitap kulübü, değil mi?"

Elbette öyleydi.

Sarah başıyla onayladı. "İki ayda bir yapılan Austenistler toplantısı."

Ve işte yine gülmemeye çalışıyordum.

Sarah yüzüme bir bakış atıp parmağını göğsüme bastırdı. Ve bu küçük, keskin temas, penisimin kalınlaşıp sertleşmesine neden oldu.

Cinsel ilişkiden uzak kalmak beni deli ediyordu.

"Sakın güleyim deme."

Dudağımı ısırdım ve Sarah'yı ağzıma bakarken yakaladım.

"Austenistler," diye tekrarladım boğazımı temizleyerek. "Austenistler tam olarak ne yapar?"

"Karakter analizi, sesli okuma, topluluk etkinlikleri... Bazen piyes de hazırlarız."

"Merak uyandırıcı. Daha önce hiç bir kitap kulübü toplantısında bulunmadım. Herkesin en az bir kez denemesi gereken bir şeymiş gibi görünüyor."

Sarah kollarını kavuşturarak göğüslerinin sıkışıp yukarı kalkmasına neden oldu. "Nefret edersin."

Ben de kollarımı kavuşturdum ve Sarah'nın bakışları pazılarıma kaydı; yaramaz röntgenci bakire son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu.

"Seninle gelmemi istemediğin hissine kapılıyorum. Benden utanıyor musun? Bu çok acıttı, Titty-bottum. Yaralandım."

Sarah küçümseyerek güldü. "Hayır, yaralanmadın. Ve gelmeni istemediğim falan da yok; sadece gelemezsin. Yaklaşık otuz Austenist var. Seni fark ettikleri an Castlebrook'ta olduğun haberi yayılacak."

"Ah, korkunç, çünkü Castlebrook sosyal sahnenin ve medya seçkinlerinin merkezidir."

Sarah gözlerini devirdi. "Kraliçenin burada olman ge-

rekirken başka bir yerde olduğunu öğrenmesi tek bir boş-boğaza bakar. Ayrıca yapımcılar da hiçbir yere gitmeni istemiyor."

"Gizlice kaçabilirim."

Sarah, gözlerinin üstüne düşen kâküllerini itmek için nefesini yukarı doğru üfledi.

Ve şimdi de Sarah'nın bir şeylere üflediğini hayal ediyordum.

"Ama o zaman maymunu takmak zorunda kalacaksın."

"Hiçbir adamdan ya da maymundan korkmuyorum. Ama bu biraz ürkütücü, değil mi?" diye inledim. "Kahrolası James."

Sarah benimle alay etti. "Evet, kahrolası James sanki bu onun işiymiş gibi seni güvende ve hayatta tutmaya çalışıyor. Piç herif."

Hah, şuna bakın. Sarah espri yapabiliyordu. Bu çok seksiydi ve onu yatakta, koltukta... Tanrım, *kitap köşesinde* becermek istememe neden oldu. Kitap köşesinde kesinlikle vahşi olurdu.

Fantezilerden bahsetmişken... Bu, mastürbasyon listesinin en tepesine yerleşmişti bile.

"Burada kendi başıma sıkılırım," diye sızlandım, sırf gülümsemesini görebilmek için. "Sanırım çavuşu tokatlarım. Beş kere falan... Çünkü benim tarzım bu."

Ama olay şu ki, bu kez... Sarah kızarmadı. Sanki alternatif bir versiyonuma bakıyormuş gibi, alev alev yanan gözleri üzerimde dolandı. Zorlukla yutkunup dilini alt dudağının üzerinde gezdirmesine bakılırsa gördüğü şeyden hoşlanmış olmalıydı.

Siktir, bu çok ateşliydi.

Sarah gözlerini kırpıştırarak kendine geldi ve sevimli bir şekilde panikledi. "Ben... Ah... Gitmek zorundayım."

El salladım.

Kapıdan çıkmak üzereyken durup arkasını döndü. "Henry..."

"Hımm?"

Parmağını bana doğru salladı. "Olduğun yerde kal."

Gülümseyerek asker selamı verdim.

Gözlerini kısarak dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Beş dakika boyunca rahatsız kanepede oturarak düşündüm. Ve sonra kalktım.

Çünkü hâlâ bana söyleneni yapmaktan hoşlanmıyordum.

İki saat sonra, araba Concordia Kütüphanesi'nin önünde durdu; kutsal kitap kulübü toplantısının burada yapılacağını farz ediyordum. Sarah, şehirde olduğumun duyulmasının hiç de iyi olmayacağı konusunda haklıydı; bu nedenle ona önemli bir avantaj verdim. Onu eylem halinde görmek için arkadan gizlice girmeyi planlıyordum.

Ayrıca kahrolası maymun konusunda da haklıydı.

James'in arabayı kullanmasının ve yaşlı Mick'in de onun yanında oturuyor olmasının nedeni de buydu.

Koyu renkli camların ardından, büyük fildişi binaya göz attım. Bir kraliçe için inşa edilmiş olan bir kütüphane... Onun burada çalıştığını hayal edebiliyordum, onun burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Kitaplar için yapılmış bu büyülü ibadethane ona yakışıyordu.

Ana yol neredeyse terkedilmiş gibiydi ve loş kütüphanenin önünde tek kişi bile yoktu. Fildişi basamaklardan çıkan Mack'i takip ederken, bir an için *takipçi sapık sını-*

rını aşıp aşmadığımı merak ettim. Ama sonra... *Siktir et...* Ben bir prenstim, bizim sınırlarımız yoktu. Aksini söyleyenler yanlış yapardı.

Kapı açıktı ve içeri girdik. Bir kütüphanenin geceleri ne kadar ürkütücü olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim; tıpkı bir anıt mezar gibiydi. Kitap ödünç verme masasının yanındaki merdivenlerden indim ve üzerindeki küçük camlardan ışık sızan kapıların önünde durdum. Camlardan baktığımda, uzun koridorun sonunda bir oda olduğunu fark ettim. Sınıf büyüklüğündeydi, İncil kurslarının verilebileceği ya da *İsimsiz Seks Bağımlıları* toplantılarının yapılabileceği bir yere benziyordu.

Kapı, neler konuşulduğunu duyabileceğim kadar açık, ama dışarıda durursam fark edilmememi sağlayacak kadar kapalıydı. Sırtımı duvara yaslayıp Sarah'nın belirgin sesinin büyüleyici tonunu dinledim. Ve onun tamamen farlı bir tarafını keşfettim. Onu tam anlamıyla çözebileceğimi hiç sanmıyordum.

Kendinden emin, bilinçli ve özgüvenli görünüyordu. Burası onun yetki alanıydı. Böylesine serpilip gelişmesinin nedeninin bu yer olup olmadığını merak ettim. Bana, büyükannemin kendi ofisindeki ya da Parlamento önünde konuşma yaptığı zamanlardaki halini hatırlattı.

Toplantı sona eriyormuş gibi göründüğünde, Mick ile birlikte yandaki odaya kaçtık. Garip kokulu kutular, kayak maskeleri, kırmızı boya tenekeleri, posterler ve içlerinden birinde *Butterwald Ördeklerini Serbest Bırakın* yazan pankartlarla doluydu.

Kahrolası Butterwald Ördeği de neydi?

Son kitap kurtları da koridoru boşalttığında ve odada üç ayrı belirgin ses kaldığında –ki bu seslerden birinin kime ait olduğunu biliyordum– Mick'in dışarıda bekleme-

sini söyleyip başımı kapıdan içeri uzattım.

"Kaçırdığımı söylemeyin sakın! Bitti mi? Kahretsin."

Sarah'nın tüm yüzü aydınlandı ve sersemlememe neden oldu. "Henry! Burada ne yapıyorsun?"

"Uzak kalamadım."

Ve şaka yapmıyordum.

Parlak mavi gözlü, sarı saçlı ve müthiş bir şekilde etine dolgun olan minik bir parça yaklaşarak reverans yaptı. "Vay canına! Vay, vay, vay."

Annie olmalıydı; Sarah ondan ve Willard'dan sık sık bahsediyordu.

"Bu, Annie," dedi Sarah.

Normalde peşine düşeceğim türde biriydi; arsız ve kolayca mutlu olabilen biri. Ancak işin garibi, Sarah'nın arkadaşı olması gerçeği beynime bir engel koyarak tüm çekiciliğini etkisizleştiriyordu.

"Ve bu," dedi Sarah, dudaklarının arasındaki kocaman pipoyla büyük bir koltukta oturan kısa boylu adamı göstererek," Willard."

Willard ayağa kalkmadı ama başıyla selam verdi. Bu uygun bir selamlama şekli değildi; ancak *uygun* olan şeylerle nasıl alay ettiğim düşünülürse, bu durum beni rahatsız etmedi.

"Etkileyici bir pipo," dedim. "Sana Sherlock mu demeliyim?"

Willard sırıttı. "Eğer sana Prenses diyebilirsem, neden olmasın."

"Erkekliğime buna izin verecek kadar güveniyorum."

"Mükemmel."

Willard, yanındaki masanın üzerinde duran kehribar renkli sıvıyla dolu karafı işaret etti. "Brendi alır mısın? Ucuz ama iş görür."

"Lütfen."

Willard bana bir kadeh doldururken, Annie "Tanrı aşkına Sarah, Bay Haverstrom'a resmi bir saray görevine katılman gerektiğini söylediğinde bizimle kafa bulduğundan emindim. Sarah sizin için ne tür bir iş yapıyor, Majesteleri?"

"Saray kütüphanesini yeninden düzenlememe yardım ediyor." Parmağımı kızın dudaklarına bastırdım, neredeyse bayılacaktı. "Ama bu bir sır; Kraliçe için sürpriz bir hediye olacak."

Kâğıtları toplayan Sarah'ya doğru baktım ve bu yalan karşısında hafifçe gülümsediğini gördüm.

"Toplantı iyi geçti mi, aşkım?" diye sordum.

Ve yine o tatlı pembelik yanaklarına yayıldı; gerçi bu sefer neden ortaya çıktığından emin değildim.

"Evet, çok güzel geçti."

Brendimi yudumlarken, "Toplantıya kitap tanrılarına kurban vererek mi başlıyorsunuz?" diye takıldım.

Soruma cevap veren Willard'ın dudaklarının arasından dumanlar yükseldi. "Sadece salı günleri."

"Hiç kitap yazmayı düşündünüz mü, Prens Henry?" diye fısıldadı Annie. "Eski erkek arkadaşım Elliot, hep yazmak istediğini söylerdi."

Willard saatine baktı.

Sonra Annie devam etti.

"Sarayın arka planındaki sırlar hakkında takma bir isimle kitap yazabilirsiniz. Ya da..." Sarah'ya bakarken Annie'nin yüzüne sinsice bir ifade yerleşti, "daha seksi bir hikâye olabilir. Vahşi prensi evcilleştiren genç bir bakire hakkında; *Elli Ton* serisi gibi."

"Kesin okurdum," diyerek omuz silkti Willard.

Düşündüm de, ben de okurdum.

Anthorp Kalesi'ne döndüğümüzde, Sarah ile birlikte yatmaya hazırlandık; dişlerimizi fırçaladık ve banyoda üstümüzü değiştirdik. Ben, her zamanki gibi sadece pijama altımı, Sarah da pamuklu pijamalarını giydi; bu akşamki ince askılı bir tişörttü ve göğüsleri muhteşem görünüyordu. Sonra yatağa oturduk. Gitarımı alıp birkaç nota çaldım.

"Bu arada Butterwald Ördek nedir?" diye sordum. "Kütüphanedeki odalardan birinde birkaç malzeme ve bundan bahseden bir pankart gördüm."

"Ah, onlar gelecek ay için." Sarah gözlüğünü çıkarıp komodinin üstüne koydu. "Butterwald Park'ında kafese tıkılan ördeklerin serbest bırakılması için yapacağımız protestoda kullanacağız."

"Protesto mu?" diye sordum.

Sarah başını salladı. "Austenistler çok aktiftir."

Gitarımı yere bırakıp duvara yasladım. "Terörist misiniz?"

Sarah güzel gözlerini devirdi. "Saçmalama. Biz... Toplumsal sorunlarla ilgili farkındalık yaratmayı amaçlayan bir örgütüz."

"Kesinlikle." Başımı salladım. "Teröristler."

Sarah kolumu cimcikledi.

"Ayy... Vahşi teröristler," diye alay ettim.

Başını geriye doğru atarak güldü; koyu renk saçları omuzlarına ve sırtına döküldü. Ve bu büyüleyiciydi. Onun basit biri olduğunu düşüneceğim bir zaman gelecek miydi? Ben bir ahmaktım; o nefes kesiciydi. Onun gibi birini hiç tanımamıştım.

Ve onu öpmek istiyordum, şimdi.

Sonra kütüphaneye, çok sevdiği o yere geri dönüp onu orada da öpmek istiyordum. Arkadaşlarının önünde, kendi arkadaşlarımın önünde... Tanrım, Nicholas ona tapardı.

Sarah için öyle bir adam olmak istiyordum.

Beni kendisine bakarken yakaladı ve başını yana doğru eğdi. "Ne oldu?"

Ağzımın içi aniden kupkuru kesildi. Çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bir kıza duygularımdan bahsettiğim anlar, yönlendirme, takdir ya da fazlasıyla becerme içeriyordu: *daha sert, daha sıkı, daha hızlı, evet bu çok iyi, aynen öyle, sakın durma...*

Yutkunmaya çalıştım; sesim, okul bahçesindeki deneyimsiz bir çocuk gibi kısık ve pürüzlüydü.

"Senden hoşlanıyorum, Sarah. Senden çok hoşlanıyorum."

Bana bakmaya devam etti ve ne demek istediğimi idrak ettiği an iri, yuvarlak gözlerinin kararmasını izledim.

"Ben... Ben de senden hoşlanıyorum, Henry."

Yatağın üzerinde duran elini alıp dudaklarıma götürmemi seyretti. Yumuşak bir şekilde, elinin tersine ve her bir parmağına öpücükler kondurdum. Elleri bile çok güzeldi.

Elini çevirerek, hassas bileğinin iç kısmını kocaman öpüp hafifçe emdiğimde nefesi kesildi.

Ve sonra, dudaklarına ihtiyacım vardı. Bir şeye en son ne zaman bu kadar ihtiyaç duyduğumu hatırlamıyordum.

Belki de hiç duymamıştım.

Öne doğru eğildim ve Sarah'nın gözleri kapandı. Yumuşak yanağını okşayarak çenesini avcumun içine aldım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öyle yumuşak ve sıcaktı ki, çok tatlıydı. Başlarımızı çevirerek yön değiştirdim; dolgun alt dudağını emiyor, sonra da dilimle takip ediyordum.

İşte o anda Sarah kafasını çevirip geri çekildi ve ellerine baktı. Yanakları kızarmıştı; hızlı hızlı soluyordu, çok güzel görünüyordu.

Ve sonra... Her şey mahvoldu.

"Bunu seninle yapamam, Henry." Yatağa baktı. "Seninle birlikte olamam."

"Şu anda benimle birliktesin."

Başını iki yana salladı. "O şekilde değil."

"Elbette yapabilirsin. Bence sen harikasın."

O anda yüzündeki korku ve hüzünle bana baktı. "Şimdi öyle düşünüyorsun, ama sen bir Willoughby'sin."

Başımı kaşıdım. "O kanguru gibi bir şey değil miydi?"

Gözlerini sıkıca kapattı. Sanki kelimelerin ağzından çıkması mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Ama çıktıklarında, hiç söylenmemiş olmalarını diledim.

"Hayır, bir Willoughby; *Akıl ve Tutku* kitabından. Marianne'in âşık olduğu karakterdi. Vahşi ve münasebetsizdi, bencil ve düşüncesizdi; Marianne'i mahvetti."

"Sarah, mantıklı şeyler söylemiyorsun."

"Seninle birlikte olamam, çünkü Albay Brandon'ı bekliyorum."

"Kahrolası Brandon da kim?"

"O ciddi ve belki biraz da sıkıcı biri, ama Marianne'i seviyor. Güvenilir ve istikrarlı biri, romantik ve düzgün biri. Benim istediğim de bu; birlikte olmam gereken kişi böyle biri."

"Düzgün mü?" Kelime bir diken gibi boğazıma takıldı. Yataktan çıkıp odanın içinde dolanmaya başladım. "Bakalım doğru anlamış mıyım: Beni öpemezsin, çünkü Willoughby adlı bir kitaptaki serserinin biri Marianne adlı bir kitaptaki bir kızı mahvetti, öyle mi?"

Sarah hafifçe iç çekerek ellerini salladı. "Öyle söyledi-

ğinde kulağa çılgınca geldiğini biliyorum."

"Çünkü bu çılgınca!"

Sarah parmaklarını birbirine doladı. "Kızın kalbini kırdı. Neredeyse onu öldürecekti."

Kendi kalbimde bir şeylerin kırıldığını hissederek ona baktım. "Sana böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Yapacağını biliyorum."

"Bir Willoughby olduğum için mi?"

Sarah'nın çenesi bir onaylama hareketiyle havaya kalktı.

"Çünkü ben düşüncesiz ve bencil biriyim, ve senin kriterlerine uymuyorum?.. Çünkü sen daha iyi birinin gelmesini bekliyorsun?.."

Sarah başını iki yana salladı. "Öyle söylemek istemedim."

Gerçekten önem verdiğiniz birisi tarafından yaralandığınızda farklı türde bir acı hissedersiniz. Bu yara daha derin olur ve daha çok acıtıcıdır; hafifçe sızlayarak başlar ve gitgide derinleşerek sizi yiyip bitirir.

Ardından da içinizde kocaman bir boşluk bırakır.

Sanki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi kollarımı kavuşturup sırıttım. "O fildişi kulenden görünen manzara nasıl, Sarah? Her şeye tepeden bakarken altındaki herkesi yargılamak hoş olmalı."

Yatağın üstünde dizlerinin üzerine yükseldi. "Öyle değil. Seni önemsiyorum, sadece..."

"Ben bencil, sorumsuz ve uygunsuz biriyim... İlk seferinde de duymuştum. Nefesini boşa harcamayıp sadece bir şerefsiz olduğumu söylemen yeterli olurdu."

"Henry..."

"Bence sen bir korkaksın. Ne yaptığımı gördün mü? Basitçe özetledim."

Sarah'nın gözleri benimkilere kaydı. Sonra gözlerini kırpıştırıp bakışlarını kaçırdı.

"Ben korkak değilim. Ben sadece... Hayatımı olduğu gibi seviyorum. Ben..."

Kitap köşesine doğru gittim ve gördüğüm ilk kitabı elime aldım. "Senin bir hayatın yok. Bu odaya kaçıp bu kitapların arkasına gizleniyorsun. Bu çok üzücü."

Sarah'nın sesi nazik ama sertti. "Duygularını incittiğimin farkındayım ama acımasız olmana gerek yok."

Güldüm. "Duygularımı incittiğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer bu sinir krizine bakılacak olursa, evet."

"Bu bir sinir krizi değil, bir uyandırma çağrısı." Kitabı ona doğru salladım. "Bunlar senin arkadaşın değil, Sarah. Seni sevmek için kitapların arasından fırlayıp gelecek bir Albay Brandon yok."

"Bunu biliyorum!" Gözleri, elimdeki kitabı takip etti. "Henry, dikkat et; o kitap çok hassas."

Bu cansız, aptal şeye karşı hissettiği endişe beni daha da sinirlendirdi. "Beni görüyor musun? Tanrı aşkına, tam karşında duruyorum; gerçek ve senin aksine capcanlı bir şekilde." Kollarımı havaya savurarak kitabı arka kapağından tutup salladım. "Ve sen bu kahrolası kâğıt ve mürekkep için endişeleniyorsun!"

Bir çıtırtı sesiyle kitabın gövdesi ikiye ayrıldı ve kopan sayfalar, yaralı beyaz kuşlar gibi odanın her tarafına dağıldı.

"Hayır!"

Sarah'nın sesindeki saf acı, öfkemi yok ederek yerini pişmanlığa bıraktı.

Sarah, dizlerinin üstüne çökerek sayfaları topladı ve parçalanmış kitabı elimden çekip aldı.

"Bunu yapmak istememiştim," dedim alçak sesle.

Koyu saçları omuzlarına dökülerek yüzünü gizledi.

"Sarah, beni duydun mu? Özür dilerim."

Neden son zamanlarda söylediğim tek şey buymuş gibi hissediyordum?

Omuzları titredi; sanırım ağlıyordu. Bu halini görünce midem bulanmaya başladı, sanki içimde kıpır kıpır iğrenç solucanlar kıvranıyordu.

"Sana parasını ödeyeceğim. Bu sadece bir kitap. Yani... Daha fazlası vardır." Kahrolası bir velet gibi kekeledim. "Çok mu değerliydi?"

Sarah'dan bir cevap gelmeyince elimi sırtına koydum. Benden uzaklaşarak ayağa kalktı. Gözleri ıslak, öfkeli ve yaralıydı.

"Çık dışarı," diye tısladı.

"Ne?"

"Çık. Dışarı!" diye bağırdı, bu kez yüksek bir sesle. Kalan sayfaları toplayarak nazikçe yatağın üzerine bıraktı.

Ayağımın ucuyla yere vurarak, "Burası benim kalem," diye mırıldandım.

Ve bu, Sarah'yı çileden çıkardı.

Beni beklediğimden çok daha sert bir şekilde itti. Yanakları kızarmış, saçları dağılmış ve gözleri vahşileşmişti. Eğer onu gerçekten inciteceğimden endişelenmesem, bir çelik kadar sert dururdum.

"Sarah, hadi ama..."

Yeterince hızlı hareket etmediğimden, göğsümden bir kez daha itti.

"Odamdan çık, seni acımasız, şımarık orospu çocuğu!"

Küstah bir yorumla karşılık vermek üzereydim ki nefesi kesildi ve dudaklarının arasından bir hıçkırık koptu. O an, gözyaşlarına boğulmamak için elinden geleni yaptığını dehşetle fark ettim.

Ona doğru uzandım. "Ben..."

Sarah başını çevirip gözlerini kapatarak elini yukarı kaldırdı. "Sadece git, Henry. Lütfen."

Ve elimden gelen yalnızca bu olduğu için onu yalnız bıraktım.

On Üçüncü Bölüm

Sarah

Ertesi gün geç saatte uyandım, en azından benim için geç bir saatti; gözlerim şişmişti ve göğsüm ağrıyordu. Kaleden ayrıldığından emin olana kadar odamdan çıkmadım. Cordelia ile olan randevusuna götürmek için onu almaya gelen helikopterin sesini duydum; dağa tırmanmaya, buzda balık tutmaya, sığır otlatmaya ya da eşit derecede saçma bir şey yapmaya gidiyorlardı. Helikopter uzaklaştıktan sonra, hasar görmüş kitabımla birlikte Penelope'un odasına gittim. Kanadı kırılmış minik bir kuşun üzerine titrer gibi kitabıma baktı ve onarıldığında yeni gibi olacağını fısıldayarak nazikçe dokundu. Çünkü o iyi bir kardeşti.

Akıl ve Tutku umurunda bile değildi ama beni önemsiyordu. Bu kitabın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Adı anılmaması gereken, yakışıklı, kalpsiz bir prensin aksine...

Her şey mahvolmadan önce dudaklarının benimkilere

nazikçe nasıl dokunduğunu düşünmüyordum. Bana daha önce hiçbir erkeğin bakmadığı bir şekilde –sanki değerli bir şeymişim, bir sonraki nefesinden bile daha çok istediği bir hazineymişim gibi– bakarken koyu yeşil gözlerinin için için nasıl yandığını hatırlamayı reddediyordum. Ve mideme yayılan tutkuya; heyecan ve neşe dolu o harika, nefes kesici hisse kesinlikle odaklanmıyordum.

Hepsini bir kenara atarak zavallı, parçalanmış kitabıma odaklandım. Böylesi çok daha kolaydı.

Set ekibindekilerden bir bant istedik ve hasarı elimizden geldiğince onarmaya çalıştık. Penny günün geri kalanını saç ve makyaj yapımında ve birebir röportajda geçirirken, ben de kale çevresini dolaştım. Buradan ayrılıp daireme ve işime, hayatıma geri dönmeyi düşündüm.

Yani, gerçekten, burada ne halt ediyordum ki?

Ama eğer ben eve dönersem, annemin Penny'i de geri dönmeye zorlaması muhtemeldi. Penny çok eğleniyordu ve televizyon yapımcılığı hakkında bir sürü şey öğreniyordu; ekiple arkadaşlık kuruyor, bu sektörden insanlarla iletişime giriyordu. Bu yüzden şu an için kapana kısılmış bir fare gibi kaleye sıkışıp kalmıştım.

Akşam yemeği için odama bir sandviç götürdüm ve kitap okumak yerine haberleri izledim. Gün batımına kadar çoktan bitkin düşmüş ve uyuyakalmıştım.

O gece geç saatlerde yatak odamın kapısı çaldı. Kapıyı açmak için yürürken, içime dolan heyecandan ve nabzımın hızlanmasından nefret ettim. Çünkü bedenim diğer tarafta kimin olduğunu biliyordu. Ve hain şey, onu görmek, varlığının gücünü hissetmek ve teninin sıcaklığını koklamak için sabırsızlanıyordu. Kanım, kalbimi affetmeye ve unutmaya zorluyordu; aptalca davrandığımı, hâlâ acımakta olan yaranın sadece bir sıyrık olduğunu söylüyordu.

Elim tokmağa değdiğinde, Henry Pembrook'un ezici derecede şehvetli saldırısına kendimi hazırlayarak derin bir nefes aldım.

Yorgun görünüyordu. Ve üzgün. Yaralarım daha şiddetli bir şekilde acımaya başladı.

Genelde neşeyle parlayan yeşil gözleri donuk ve tedbirliydi. Normalde ona karşı konulmaz bir cazibe katan çenesindeki sarı renkli kirli sakal, şimdi neredeyse savaş mağduru gibi görünmesine neden oluyordu. Sabahlığımın üst kısmını çekiştirerek belimdeki kemeri sıkılaştırdım; sanki onun cazibesinden korunmama yetecekmiş gibi.

"Ne istiyorsun?"

Uzun, gür kirpikleri masumca titreşti; ne yaptığını biliyordu.

Senin için yumuşak bir şeyler çalabilirim... Ya da ben uyumaya çalışırken sen de bir şeyler mırıldanabilirsin. Bir kez bile şikâyet etmeyeceğim, yemin ederim."

Gece rutinimizi anlatırken, sesinde yürek parçalayacak kadar umutlu bir ton vardı. Kapıyı ona açmak istedim. Kollarımı onun için açmak istedim. En sevdiğim oyuncağımı kırdığı için çok üzülmüş olan bir delikanlıya sarılır gibi ona sarılmak istedim.

Ama yapmadım; yapamadım. Kendimi koruyordum. Henry genç bir delikanlı değildi ve düşüncesizliği bir oyuncaktan çok daha fazlasını paramparça etme gücüne sahipti.

Gözlüğümü düzelttim, çünkü beni çok daha zeki ve güçlü hissettiriyordu. "Burada uyumuyorsun, Henry."

Vites değiştirip başka bir taktiğe geçti. Şeytani bir şekilde sırıtarak elini kapının pervazına koydu. "Hadi ama Sarah. Bu bir kazaydı; üzgün olduğumu çoktan söyledim. Neden bu kadar yaygara koparıyorsun?"

Bu iyiydi. İhtiyacım olan şeydi. Küstahlığı ve alaycılığı... Bunlar öfkemi körüklüyordu ve öfke de çok daha güçlü bir duvar oluşturuyordu.

Gözleri; büzülmüş ağzımı, gerilmiş çenemi ve sert bakışlarımı inceledi. Ellerini saçlarının arasından geçirerek birkaç teli çekiştirdi.

"Bu çok aptalca, sadece bir kitap! Yarın sabah ilk iş sana yenisini getirttireceğim. Başka ne yapmamı istiyorsun? Söyle, hemen yapayım."

"Her şeyi mi?"

"*Her şeyi.*"

Kapıyı genişçe açarak öne doğdu eğildim ve gözlerinin içine baktım.

"Beni. Yalnız. Bırak."

Henry irkildi. "Bunu yapamam."

Büyük Umutlar kitabındaki Bayan Havisham'ın koruması altındaki acımasız Estella'yı örnek alarak omuz silktim. "Öyleyse gerçekten üzgün değilsin demektir, değil mi?"

Sanki bir şeyi yumruklamak istermiş gibi ellerini sıktı. Garip ama azıcık bile olsa korkmuyordum. Çünkü ruhumun en derinliklerinde, beni incitmiş olsa bile Henry'nin bana asla *zarar vermeyeceğini* biliyordum.

"Eğer içeri girmeme izin vermeyeceksen, neden kapıyı açtın?"

Estella'nın gülümsemesi dudaklarıma yerleşti. "Bunu yapabilmek için."

Sonra Estella ile birlikte, kapıyı Prensin yüzüne çarptık.

Henry

Odama geri döndüm, yatağa uzandım ve kameraların sinir bozucu gürültüsü arasında uyumaya çalıştım –ve

başarısız oldum. Sabahı Penelope ile çekim yaparak geçirmem planlanmıştı ki bu belki de Tanrı'nın beni tamamen gözden çıkarmadığının bir işaretiydi. Çünkü Penelope, şen şakrak ve cana yakın biriydi, kız kardeşinin aksine benden hoşlanıyordu; benden her zaman hoşlanmıştı. Onu kendi tarafıma çekmek Sarah'nın yatağına girmemi sağlayamayabilirdi –gerçi bir adam böyle bir hayal de kurabilirdi– ama Sarah ile aramı düzeltmeme yardımcı olabilirdi.

Vanessa, bizi Barbie ve Ken bebekleri gibi bir hale soktu. "Elele tutuşup yavaşça yürüyün. Birbirinizle konuşun ve eğleniyormuş gibi kahkahalar atın."

Bu berbat program sayesinde iyi vakit geçireceğimi düşündüğüme inanamıyordum. Tanrım, tam bir morondum.

Vanessa geri çekildi ve kameramanlara seslendi. "Geniş çekime devam edin. Arka plandaki gün doğumunu yakaladığınızdan emin olun."

Titebottum kardeşlerin küçüğü ile şansımı denedim. "Seninle Sarah hakkında konuşmak istiyordum..."

Gülümsemesi yüzünde donan Penelope, "Mikrofonun var mı?" diyerek sözümü kesti.

"Ah... Hayır. Vanessa sadece görüntü istiyor, ses yok."

"İyi." Penelope suya doğru baktı. "Öyleyse senin adi bir piç olduğunu ve çığlıklar içinde ölmeni umduğumu söylememe kimse tanık olmayacak."

Penelope'un benden o kadar da hoşlanmadığı düşünülebilirdi.

"Anlamadım?"

"Prens ol ya da olma, elimden gelse hayalarını kesip un ufak ederdim ve sonra onları suyla karıştırıp sana zorla içirirdim."

Zorlukla yutkundum.

"Bu... Yaratıcı."

Hâlâ huzurlu bir şekilde gülümsemeye devam eden Penelope, tüm sohbeti daha da tuhaf ve sinir bozucu bir hale getiriyordu.

"Hepiniz çıldırdınız mı? Tanrım, bu sadece kahrolası bir kitap!"

"Sarah için değil. Görüyorsun ya, Adi Prens," diye devam etti, "ailen seni seviyor. Sarayda ne halt yersen ye, seni gerçekten seviyorlar. Herkes buna sahip olmaz. Annemiz tam bir çatlaktır. Sarah ve ben kayalıklardan düşüp ölsek ve sonsuza dek kaybolsak bile ailemizin umurunda olmaz. Her zaman böyleydi. Sevgili Gertrude teyzemiz hariç. Bizi umursayan tek kişi oydu. Ölmeden önce, mirasından pay vermek için Sarah ve beni evine çağırdı; çünkü vasiyetine rağmen şerefsiz çocuklarının bizi mirasa dâhil etmeyeceklerini biliyordu."

Penelope'un eli benimkini ölümcül bir şekilde sıktı.

"Gertie teyze bana mücevherlerini bıraktı; çünkü benim sert ve ışıltılı olduğumu söyledi. Sarah'ya ise nadir bulunan kitap koleksiyonunu bıraktı; çünkü onun bir hayalperest olduğunu söyledi. Ona, bu koleksiyonu isterse satabileceğini ya da sonsuza dek saklayabileceğini söyledi; ama her iki şekilde de Sarah hayallerine kavuşacaktı. O kitaplar ablam için dünyalara bedeldi ve sen bir tanesini paramparça ettin. Ki bu da seni, işe yaramaz bir hıyar yapar."

"Ben..."

Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Vanessa önümüze geçip yanındaki fotoğrafçı için parmaklarıyla bizi çerçevelerken cevap verme fırsatı kaçtı. "Fotoğraflarını çek, Jerry. Muhteşem."

Penny, hiç duraksamadan kollarını boynuma dolayıp ayağını geriye doğru kaldırdı ve fotoğraf için kocaman gülümsedi.

Profesyonel bir sosyopat gibiydi.

Lanet olsun.

Öğleden sonra, o korkunç *Alacakaranlık* filminden fırlamış gibi görünen çiçekli bir çayırda Laura ile piknik yapmam gerekiyordu. Bu önceden planlanmış gezilere *randevu* demek bile içimden gelmiyordu. Mizah anlayışım o kadar da bozuk değildi. Her halükârda, piknik gerçekleşmeyecekti. Yapmam gereken daha önemli şeyler vardı.

Kameralardan uzak, gizli planlar...

Ve onların gerçekleşmesi için James'e ihtiyacım vardı.

James, kollarını kavuşturmuş bir halde aydınlatma direklerinin arasında duruyordu.

"Anlaşmamız şöyle," diye başladım sessizce. "Öğleden sonrası için ortalıktan sıvışıyorum. Geride kaldığın sürece," Vanessa'nın özel kamera donanımlı arabasını işaret ettim, "adamların onların bizi takip etmesine engel olduğu sürece, beni takip etmene izin vereceğim. O arabaya izimizi kaybettirmeliyiz. Kabul mü?"

James'in onayı kısa ve özdü. "Elbette, Efendim."

Bir saat sonra, görevimiz, *Mükemmel Çift'ten Kaçış* başarıyla uygulandı. Arkadan takip eden James ile birlikte üstü açık arabayla kütüphaneye doğru yol aldım.

Willard'ı Concordia Kütüphanesi'nin yeraltı mezarlarında buldum; Sarah, koruma ve restorasyon çalışmalarını burada yaptıklarını anlatmıştı. Zeminin iki kat aşağısındaydı ama şaşırtıcı derecede modern, aydınlık ve te-

miz; beyaz bir odaydı. Görme yeteneği zayıf olan sevimli, yaşlı bir kadın, beni boş bekleme alanından alıp buraya doğru yönlendirmişti.

İçeriye girdiğimde, Willard, bilim kurgu filmlerinden çıkmış gibi görünen koruyucu gözlüğünü yukarı kaydırıp başını kaldırdı. "Prenses. Bu sürpriz oldu. Bu zevki neye borçluyum?"

"Yardımına ihtiyacım var."

Willard kıkırdadı. "Ah, ne oldum demeli ne olacağım demeli. Buna bayıldım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sözlerinin asıl anlamını bu kadar sanatsal bir şekilde tersine çeviren başka bir adamla daha tanışmamıştım.

"Sarah bana çok kızgın."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Sarah nadiren sinirlenir ve sinirlendiğinde de bu asla uzun sürmez. Yavru bir köpeği mi tekmeledin?"

"Hayır. Kitaplarından birini parçaladım."

Willard donup kaldı. "Hangisini?"

Utançla kıvrandım. "*Akıl ve Tutku.*"

"Neden?.. Bunu neden yaptın?"

Ensemi ovuşturdum. "İstemeden oldu... Öfkeye kapıldım..."

"Çık dışarı."

Willard, gözlüğü kafasından çekip masanın üzerine çarptı.

"Hayır, anlamıyorsun..."

"Çok iyi anlıyorum. Ama senin anlamadığın şey şu ki Sarah benim en iyi arkadaşım. Tek arkadaşım. Sana yardım falan etmiyorum. Defol git, Prenses."

Willard gitmek için döndü ve arkasından seslendim. "O incindi!"

Bu, duraksamasına neden oldu.

"Onu sadece kızdırmadım, aynı zamanda çok da incittim. Hâlâ acı çekiyor... Ve ben buna dayanamıyorum, Willard."

Willard'ın önüne geçtim ve gözlerinin içine bakabilmek için dizlerimi kırdım ki bu çok yerinde bir hareketti.

"Durumu düzeltmeme yardım et. Benim için değil, onun için. Lütfen."

Willard beni birkaç dakika boyunca inceledi. Ve sonra derin bir iç çekti. "Neye ihtiyacın var?"

"Bağlantılarına ihtiyacım var. Ayrıca bir kitap bulmam gerek."

Willard ile yaptığımız üç saatlik araba yolculuğundan sonra, tahtalarla kapatılmış iki binanın arasındaki daracık, tozlu bir sahafın önünde durduk. Dükkân sahibinin şüpheli bakışları altında malları inceledim.

Sanki bir uyuşturucu alışverişi yapıyor gibiydim.

"Ne düşünüyorsun?"

Willard, dudakları arasındaki kıvrımlı piponun etrafından konuştu. "Duruma göre değişir. Sen ne düşünüyorsun, Prenses?"

Akıl ve Tutku kitabının parlak ilk baskısını, dükkân sahibinin takmam için ısrar ettiği eldivenli elimde evirip çevirdim. Dikkatli bir şekilde, el değmemiş sayfaları karıştırdım... Sarah'nın yumuşak, neşeli sesi zihnime doldu; bir yıl önce o barda tanıştığımızdan beri hep aklımdaydı.

"Yeni bir kitaptan daha güzel kokan tek şey eski bir kitaptır."

Kitabı yerine bıraktım.

"Bu değil. Sarah, kenarları katlanmış, elde tutulmuş

ve okunmuş bir kitap isterdi; tüm hayatı boyunca cam kafese kapatılmış bir kitap değil. Sevilmiş bir kitap isterdi."

Willard son derece yavaş bir şekilde gülümsedi. "Senin için hâlâ umut var."

Sabahın ikisinde Anthorp Kalesi'nin kapısından içeri girdim; yorgun, ama zafer kazanmış gibi hissediyordum. Odalar sessiz ve boştu, misafirlerimin tümü güzellik uykularını alıyorlardı. Merdivenlere doğru yöneldim, ancak müzik odasından gelen bir ses beni durdurdu.

"Bugünkü çekimleri kaçırdın."

Kale düşündüğüm kadar boş değildi.

Hâlâ tulumu ve topuklu ayakkabıları içinde olan Vanessa ile yüzleşmek için döndüm.

"İlgilenmem gereken önemli bir mesele vardı."

"Programdan daha mı önemli?"

Bu soru karşısında gülerdim ama çok yorgundum.

"Çok daha fazla, evet."

Bana doğru yürürken elindeki viski sodasını yudumladı. "O çekimlere ihtiyacımız vardı, Henry."

"Yarın hepsine sahip olacaksın."

Sanki içkisi ekşimiş gibi suratı buruştu. "Prenses Alpacca ile kahvaltı yapmak için saat tam altıda giyinmiş bir halde yemek odasında olacaksın, anlaşıldı mı? Sizden çok daha zorlu yetenekleri adam ettim, Majesteleri. İyiliğinizi istiyorsanız, bunu unutmazsınız."

Omuzlarım dikleşti ve sesim alçaldı; hiç çaba göstermeden babam gibi konuştum. "Ben bir *yetenek* değilim Vanessa ve emirlere pek de iyi karşılık vermem. Programının hayrı için *bunu* gerçekten unutmamalısın."

Sarah

Ben bir korkaktım. Bu bir sürpriz olmamalıydı ama olmuştu.

Ben bir aptaldım. Bu ise yeni bir şeydi. Ve rahatsız ediciydi.

Akşama kadar –ya da sabaha demek daha doğru olurdu sanırım– yatakta uzandım ve tavana bakıp acı gerçekleri düşündüm. Henry kitabımı parçalamıştı ve bu çok üzücüydü, fakat onu dışarı atmamın ve görmeyi reddetmemin sebebi bu değildi. Özrünü kabul etmememin sebebi de bu değildi.

Öpücük yüzündendi. Ümitsizce unutmaya çalışsam da düşünmeye devam ediyordum; dudaklarım, Henry'nin dudaklarının unutulmaz okşayışıyla hâlâ karıncalanıyordu. Hayal ettiğimden ve umabileceğimden çok daha güzeldi. Midemde kelebekler uçmaya başlamış ve başım dönmüştü; kalbim öyle hızlı atmaya başlamıştı ki hayatım boyunca hissettiğimden çok daha canlı hissetmeme rağmen öleceğimi sanmıştım.

Çünkü beni öpmesini istemiştim. Onu öpmek istemiştim. Ve sadece bir öpücükle kalmak istememiştim. Kendimi ona doğru bastırmak ve gücünü her yerimde hissetmek istemiştim. Çekici kollarının beni sarmasını, büyük ellerinin bana dokunmasını istemiştim. Yatakta üzerime uzandığı zaman; sert göğsü, düz karnı ve kalçası benimkilere dayandığında nasıl hissedeceğimi görmek istemiştim.

Teninin lezzetini, kirli sakalının yaratacağı hissi ve ağzının tadını öğrenmek istiyordum.

Evet, kendim için hayal ettiğim türde bir insan değildi; bu konuda samimiydim.

Henry vahşi ve kaygısızdı ama hepsi bu değildi. Aynı

zamanda nazik, kibar, sabırlı, eli açık, zeki, akıllı... Ve harikaydı.

Beni mahvedebilirdi; bu belliydi. Zaman kadar eski bir hikâyeydi: Deneyimsiz entelektüel kadın ve bir yataktan ötekine koşan bir çapkın...

Lanet olsun, tam bir mecazdım.

Ama kalbimin büyük bir bölümü bunu umursamıyordu. Buna değeceğini söylüyordu. Kırılmaya dayanacak kadar güçlü olduğumu bağırıyordu. Marianne bunu başarmıştı. Kendimizi tekrar toplayacak ve hiç bilmediğimiz türde cesur bir aşk hikâyesinin şaşırtıcı anılarına sahip olacaktık.

Kalbim bıkıp bıkmadığımı sordu; atlayıp zıplamaya korkmaktan, ayaklarımı sağlam bir şekilde yere basmaktan bıkıp bıkmadığımı... İnleyerek yüzüme yastığı bastırdım. Ve Henry'nin kokusu her yanımı sardı. Yastığa biraz daha sokularak derin bir nefes aldım ve kendimi onunla doldurdum.

Ve şimdi de tam bir klişeye dönüşüyordum.

Hepsine lanet olsun.

Yastığı bir kenara bırakıp yataktan kalktım. Cesur davranmanın vakti gelmişti. Onu bulacak, özrünü kabul edecek ve ondan özür dileyecektim. Sabahlığımı ya da terliklerimi giymekle uğraşmadım; kapıya koşup koridora çıktım ve kapımın önündeki sert şeye çarptım.

Duygular gizemli şeylerdi. Bazen yavaş yavaş büyürlerdi; zirve yapmadan önce bir dalga gibi yükselip her tarafınıza çarparlardı.

Ama şu an yaşadığım şey bu değildi.

Yerde duran yıpranmış, eskimiş kitabı almak için eğildiğimde duygularım bir mermi gibi çarptı. Tam kalbimde delik açacak kadar sert ve keskindi. Gözlerim yaşla dolar-

ken gülümsedim. Tiyatronun simgesi olan ikili masklar gibiydi; rahatlama ve acı, neşe ve hüzün. Bunun, birinin benim için yapabileceği en güzel şey olduğunu söyleyebilirdim ve bu doğru olurdu. Ama benim için dünyalara bedel olmasının nedeni bu değildi.

Benim için çok önemliydi, çünkü Henry yapmıştı. Ve benim için yapmıştı.

Başımı sallayarak kapaktaki yazılara dokundum. Ardından kitabı açtım ve nefesim kesildi.

İçine yazı yazmıştı. Yüzyıllar boyunca bozulmadan kalmayı başarabilen *Akıl ve Tutku* kitabının ilk baskısının bir kopyasıydı ve çılgın piç üzerine yazı yazmıştı.

Elbette.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken güldüm.

Artık yeni bir hayal kurabilirsin.
-H

Kitabı göğsüme bastırıp doğruca odasına gittim. Ama orada değildi. Korkuyla dolu bir an, uyumak için farklı bir oda bulup bulmadığını merak ettim; belki de Cordelia'nın ya da Libby'nin odasına gitmişti.

İçime dolan acı nefesimi kesti.

Ama Henry bunu yapar mıydı? Daha düşüncemi tamamlamadan cevabı biliyordum.

Tanıdığım Henry –gazetelerdeki vahşi delikanlı ya da kız kardeşimin söylediği gibi bir harem kuracak olan kral adayı değil; geceleri aptalca şeyler hakkında fısıldamaktan hoşlanan, gitar çalan, mırıldanmalarımı dinleyen, beni ormanda gezintiye çıkaran, bana yüzmeyi öğretmek isteyen ve ölmeden önce hayatı yaşadığımdan emin olmak isteyen adam– yapmazdı.

Tanrım, ne kadar da aptaldım.

Onu bulmak istiyordum, onu görmem gerekiyordu –hemen şimdi. Önce kütüphaneyi, yemek odasını ve müzik odasını kontrol ettim; duvarlara monte edilmiş kameraların beni takip ettiğini duyabiliyordum. Sonra mutfağa gittim... Ve işte oradaydı; başını kollarına yaslamış bir halde masaya yığılmıştı. Gözleri kapalıydı, ağzı yumuşak ve çenesi gevşekti.

Böyle daha genç görünüyordu. Huzurlu.

Şakacı ve alaycı Henry'i görmüştüm. Sinirli ve gergin Henry'i de görmüştüm. Ama huzurlu Henry en güzeliydi. Elimi uzatıp, ona dokunmadan alnını, yanaklarını, burnunu ve çenesini okşadım.

Derin bir solukla uzun kirpikleri titreşti ve koyu yeşil gözleri bana baktı.

"Sarah?.." diye sordu uykulu bir halde.

Adımı söyleme şeklini seviyordum; sevgi dolu bir kucaklayış gibi sıcak ve rahatlatıcıydı.

"Kitap için teşekkürler, Henry," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Sevimli bir şekilde gülümseyerek doğruldu. "Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım." Sesimdeki samimiyeti duymuş olmasını umuyordum. "Yeni favorim oldu."

"*Akıl ve Tutku* her zaman favorindi."

"Ama artık çok daha iyi bir sebepten ötürü favorim oldu." Elimi uzattım. "Hadi gel. Yatma vakti."

Elimi tuttu, ama onu ayağa kaldırmak için çektiğimde beni daha sert çekti ve bir saniye sonra, bacaklarının arasında duruyordum. Avcunun içinde duran elime baktı ve başparmağını eklemlerimin üstünde gezdirerek her yerime sıcak ürpertiler gönderdi.

"Söylediklerim için üzgünüm." Sesi boğuk ve gergindi. "Ciddi değildim."

"Ben de üzgünüm." Kelimeler ağzımdan hızla dökülüyordu, çünkü söylemek istediğim birçok şey vardı. "Bencil ya da düşüncesiz olduğunu düşünmüyorum. Bir Willoughby olduğunu düşünmüyorum. Beni inciteceğine inanmıyorum."

"Seni incittim."

Kalbim kırıldı; ama kendim için değil, onun için. "Çünkü önce ben seni incittim."

Henry'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve başı hafifçe sallandı. "Benim için... Önemlisin, Sarah. Her şeyi berbat ediyorum; her zaman ettim. Bunu mahvetmek istemiyorum."

Ne kadar da garip bir çifttik. Üzgün çocuk ve korkak kız.

Ellerimi omuzlarına koyarak ona biraz daha yaklaştım ve gözlerinin içine baktım. "Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Öyleyse, arkadaş mıyız?" diye sordu. "Bu konuda oldukça iyiyimdir."

Olmak istediğim şey gerçekten bu muydu? Henry'nin arkadaşı!

Yine, düşüncemi tamamlamadan cevabı biliyordum. Ve cevap hayırdı. Ancak bunu öylece söyleyemezdim. Ne işe yarardı ki? Konuşma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım ve bu kez de bir şeylerin farklı olacağını sanmıyordum. Midem bulanmaya başladı.

Bunu iyice düşünmeli, kelimeleri doğru şekilde hazırlamalıydım. Bay Darcy yerine Elizabeth Bennet konuşma yapacak olsaydı, neler söylerdi diye düşünmeliydim.

Bu yüzden başımla onayladım. "Evet, elbette arkadaşız."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Henry

Yatağa gittik ama ikimiz de uyumadık. Sarah'yı bilmiyordum ama ben tekrar onun yanında olduğum için çok rahatlamıştım. Heyecanlanmıştım. Hediyelerinizi açtıktan ve her şeyden çok istediğiniz şeyi aldıktan sonraki Noel gecesi gibiydi. Öyle bir geceden sonra kimse uyumak istemezdi; sadece yeni oyuncağınıza bakmak ve ona dokunmaya devam etmek isterdiniz.

"Bir kitap yüzünden bu kadar sinirlendiğim için aptalca davrandığımı düşündün mü?" diye sordu Sarah, sırtüstü yatıp tavana bakarak.

Kolumu kaldırıp bileğimdeki platin bilekliği gösterdim. "Bunu bana annem ben sekiz yaşındayken verdi. Kolumdan hiç çıkarmadım. Bir Maserati'ye ve bir sürü taca sahibim, ama en değerli varlığım bu. Manevi değerin ne demek olduğunu biliyorum."

Sarah iç çekerek yan döndü ve ellerini yanağının altına koyarak bana baktı. En sevdiğim Sarah pozu buydu; seksi ve masumun mükemmel bir karışımıydı.

Onu öyle çok öpmek istiyordum ki dudaklarım sızlıyordu.

"Aşırı tepki verdim... Birkaç sebepten ötürü. Bunu bir daha yapmamaya çalışacağım. Şu andan itibaren büyükannen olsa ne yapardı diye düşüneceğim. O çok güçlü bir kadın; çok iyi bir rol model. Onun herhangi bir şey için ağladığını hayal bile edemiyorum."

"Bir keresinde onu ağlarken görmüştüm."

Sarah yanıma yaklaştı; bacağı örtülerin altında benimkinin hemen yanında duruyordu. "Öyle mi? Ne zaman?"

Kolumu başımın altına sokup tavana baktım. "Annemle babamın uçağı düştükten sonra... Enkazı bulmaları birkaç gün sürmüştü. Hatırlıyor musun?"

Sarah başını salladı ve dudaklarının kenarı anlayışla aşağı indi.

"O günler bana düşünmek için... Kafamın içinde küçük bir fantezi yaratmak için zaman verdi. Her zaman canlı bir hayal gücüm vardı. Cesetleri bulunduktan sonra bile öldüklerine inanmadım. Bunun bir aldatmaca olduğunu düşündüm; onları esir tutan düşman bir ülkenin çevirdiği şeytani bir dolap sandım. Ya da belki de sadece bir hata olduğunu düşündüm."

Eskiden olduğum çocuğu düşünürken dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirdi. Etrafımızdaki tüm pisliklere rağmen; annemle babam beni onlardan koruma konusunda harika bir iş çıkarmıştı. Ve böylece daima kuşkucu olan abimin aksine, on yaşındayken hâlâ umutlu ve iyimserdim.

Hâlâ genç ve son derece masumdum.

"Uzaklarda bir yerlerdeki bir adada onları bulmamızı beklediklerini hayal ettim. Sakalları uzamış olan babamı palmiye yaprakları ve dallarıyla bir ağaç evi inşa ederken hayal ettim. Ve annem de hindistancevizi kabuklarından küçük çay fincanları yapıyordu."

Sarah yumuşak bir şekilde gülümsedi. "*Robinson Crusoe* gibi."

"Evet." Boğazımdaki düğümden kurtulmak için yutkundum; çünkü bu kısım daha zordu. "Cesetleri görebilseydim, gerçeği açığa çıkarabileceğimden emindim. Herkesi, onları aramaya devam etmek zorunda olduğumuza ikna edebilirdim. Bu yüzden beni morga götürmelerini sağladım."

Çünkü küçük bir çocuk olsam bile, adımın önünde eski bir unvan vardı ve beni sorgulamayı düşünecek bir şoför ya da personel yoktu.

"Cesetleri tuttukları soğuk odaya neredeyse girmek üzereydim. Kapının önünde korumalar vardı, ama hepsi de içeri girmeme izin vermeye istekliydi. Doktor hariç. Doktor Ramadi, özel olaylara bakan baştabipti. Ve Gandalf gibi, elindeki dosya ile kapının önünde duruyordu. İçeri girmeme izin vermedi.

"Çok öfkeliydim. Şımarık bir velet gibi ayağımı yere vurdum ve ona, 'Ben, Wessco Prensiyim –*senin* Prensinim– dolayısıyla yolumdan çekil,' diye bağırdım. Gözlerimin içine bakıp, 'Siz bir çocuksunuz, Majesteleri. Ve annenizle babanız kendileri gibi görünmüyorlar. Bu görüntünün sizin zihninize kazınmasına izin vermeyeceğim,' dedi.

Birkaç dakika boyunca savaş verdik... Ta ki Kraliçe kapıdan içeri girinceye kadar. Onu kimin aradığını bilmiyorum, ama ne kadar yorgun göründüğünü hatırlıyorum. Kraliçe asla yorgun görünmezdi ama o gece yorgundu. Doktor Ramadi gitti ve büyükannem bana bunu yaparken ne düşündüğümü sordu. Ona teorilerimi anlattım; adayı ve çay fincanlarını, hepsini. Bunu yaparken dağılmaya başladım; konuşmak zordu. Sonunda, 'Lütfen, büyükanne. Dışarıda bir yerdeler; bunu biliyorum. Lütfen bana yardım et, büyükanne,' diye yalvardım."

Bir an için duraksadım; anılarımda yankılanan sözcükler ve çaresizlik hissi yüzünden dikkatim dağılmıştı.

"Ve sonra, büyükannem bana sarıldı. Gerçekten sarıldı. Bunu ilk kez yapmıştı. Kolları çok güçlüydü. Yüzümü göğsüne bastırıp saçlarımı okşadı ve 'Ah, tatlı oğlum, bunun için her şeyimi verirdim... Ama onlar artık yok, Henry. Gittiler,' dedi.

Sonra ağladı. İkimiz de ağladık."

Sarah'nın elini çenemde hissettim, başparmağıyla ya-

nağımı okşuyordu. Yüzü benimkine öyle yakındı ki güzel gözlerindeki hüznü görebiliyordum. "Çok üzgünüm, Henry."

Başımı sallayarak karşılık verdim ve sonra hikâyeyi tamamladım.

"Daha sonra, Kraliçe'nin, yaptığı şey için Doktor Ramadi'ye teşekkür ettiğini... Ve onu hemen kovduğunu öğrendim."

Sarah şok oldu. "Ne? Ama neden?"

"Ben de ona aynı şeyi sordum. Ve büyükannem bana, 'İhtilaf tolere edilemez. Doktor Ramadi'ye bir emir verdin ve bir prensin emrine her zaman uyulması gerekir. Hatalı olsa bile,' dedi. Sonra, 'Dolayısıyla verdiğin emirlere dikkat et, oğlum. Öyle ya da böyle, hepsinin sonuçları olacak,' diyerek konuşmayı bitirdi."

Sarah'nın hızlanan solukları göğsümdeki kılları gıdıklıyordu. "Vay canına. Bu... Bu... Çok ağır."

Yüzümde bir sırıtış belirdi. "Öyle." İpeksi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ve aşkım, işte biz asiller bu yüzden mahvolmuş durumdayız."

On Dördüncü Bölüm

Henry

Ve gösteri devam ediyordu... Bu hâlâ dikkat dağıtan bir eğlenceydi ve kabuslardan, geceleri kütüphanede yalnız oturmaktan, sıkıcı detaylarla kanunları düşünmekten çok daha iyiydi.

Ancak... *Mükemmel Çift* programında olmak ilk başta hayal ettiğimden çok daha farklı bir hale gelmişti. Artık eve göndermem gereken yarışmacıları Vanessa'ya seçtiriyordum. Çünkü gerçekten umurumda değildi. Bu iş başlarken hayal ettiğim seks fantezilerini uygulayacağım kadınlardan hiçbiri artık ilgimi çekmiyordu.

Eh... Bu aslında pek de doğru sayılmazdı. Artık yarışmacıları çılgınca becermekle ilgilenmiyordum ama onlardan birinin *kız kardeşi* benim için önemliydi; bu da bambaşka bir hikâyeydi.

Libby ve Jane Plutorch da dâhil olmak üzere birçok kadını evine göndermiştim. Jane tam da tahmin edildiği gibi hiç tepki vermemişti. Prenses Alpacca ve Guermo kaçıp gizli bir törenle evlenmişlerdi. Vanessa çok heyecan-

lıydı; program yayınlandığında bunun harika bir reklam olacağını düşünüyordu.

Bir haftanın ardından son dört kişi kalmıştı: Cordelia, Laura, Elizabeth ve Penny. Bir sabah Laura ile kumsalda bir sahne çekiyorduk. Kumların üstünde sarmaş dolaş oturup deniz kabuğu aramamız gerekiyordu. Acayip romantik olacaktı.

Fakat hayalarınıza dolan kumun romantik hiçbir tarafı olamazdı.

Ayaklarıma sular çarparken kumsala doğru baktım ve bol spor kıyafetler içindeki Sarah'nın aikido egzersizi yaptığını gördüm. Ve Laura, beni ona bakarken yakaladı.

"Çok hoş biri, değil mi?" diye sordu yanımda durarak.

Gözlerimi kısarak başımı salladım.

"Onu kapan kişi çok şanslı bir herif olacak."

Bu yorum, göğsümdeki boşluğu genişletti. "Evet," diyerek zorla gülümsedim. "Şanslı."

"Henry..."

Laura devam edemeden bir golf arabası hızla yanımıza yanaştı ve içinden Vanessa Steele indi. "Hey, bir sorunumuz var. Kapıda birkaç beklenmedik ziyaretçin var. Gidip kontrol etmelisin."

Ziyaretçiler mi? Beni görmek için buraya kim gelirdi ki?

Golf arabasına atlayıp ana kapıya doğru ilerledim ve Ellington Kontesi Franny Barrister, zavallı güvenlik görevlisine bağırırken tam zamanında yetiştim.

"Sakın içeriye giremeyeceğimizi söyleme, göt herif. Henry nerede? Ona ne yaptınız?"

Abimin en yakın arkadaşı Simon'ın parlak mavi gözleri ışıldadı. "İşte burada."

Güvenlik görevlisine başımı sallayıp kapıyı açtım. "Simon, Franny, burada ne yapıyorsunuz?"

"Nicholas, en son konuştuğunuzda sesinin iyi gelmediğini söyledi. Bu yüzden seni kontrol etmemizi istedi," diye açıkladı Simon.

Franny'nin kurnaz bakışları üzerimde gezindi. "Sarhoş görünmüyor. Ve belli ki kendini çatı kirişlerine de asmamış; beklediğimden çok daha iyi."

"Yorumun için teşekkür ederim."

Simon, etrafa dağılmış olan set ekibine ve konaklama çadırlarına baktı. Neler oluyor, Henry?"

Boğazımı temizledim. "Şey... Olay şu ki... Ben... Şatoda bir televizyon programı çekiyorum. Yirmi kadın ile başlamıştık, şimdi sadece dört kişi kaldı ve program bittiğinde içlerinden biri elmas tacı alıp benim nişanlım olacak. En azından teoride."

Zihnimde söyleyince kulağa çok daha iyi geliyordu.

"Nicholas'a söyleme."

Simon yüzünü ovuşturdu. "Şimdi telefonlarından kaçınmam gerekecek; sır tutmak konusunda berbatımdır."

Franny, kulakları çınlatan bir kahkaha attı. "Bu muhteşem! Hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmıyorsun, yaramaz çocuk." Koluma vurdu. "Endişelenme, Kraliçe seni saraydan attığı zaman Simon ile birlikte seni evlat ediniriz. Değil mi, sevgilim?"

Simon başıyla onayladı. "Evet, tıpkı bir kurtarma köpeği gibi."

"Bunu bilmek güzel." Arabalarını işaret ettim. "Şey... Uğramanız çok iyi oldu."

Simon kafasını salladı. "Bizden o kadar kolay kurtulamazsın, dostum."

"Evet, kesinlikle kalıyoruz." Franny ellerini çırptı. "Bunu görmeliyim!"

Muhteşem.

Simon ve Franny'e kuralları ve yarışmacıları anlatarak kısa bir tur attırdım. Ekibin büyük bir kısmının toplanmış olduğu büyük salona girdiğimizde, Cordelia ve Elizabeth, bir kobraya yer açan yılanlar gibi Franny'den kaçtılar. Franny bir zamanlar *Kötü Kızlar* grubunun kraliçesiydi; ama Simon'a âşık olduğundan beri çok daha iyi biriydi.

Merdivenlerin tepesine baktı. "İlginç. Onlar, Titebottum kardeşler mi?" diye sordu. "Penelope ve Sarah?.."

Kız kardeşlere doğru bakarken sesim istemsizce yumuşadı. "Evet. Onları tanıyor musun?"

Franny'nin yüzü ciddileşti. "*Onları* tanıyorum. Biraz."

"İyi. Şimdi düşündüm de Sarah'ya yardımcı olabilirsin. İnanılmaz derecede utangaç ve sen... Değilsin. Onu kabuğundan çıkarmaya çalışıyorum."

"Bir kaplumbağayı kabuğundan çıkarmanın en iyi yolunun kıçına parmak atmak olduğunu herkes bilir. Bunu denedin mi?"

Alayla güldüm. "İnan bana, yapabilseydim yapardım."

Franny iç çekti. "Peki o zaman. Gidip şu utangaç şekere kendimi tanıtayım."

Franny tam da bunu yapmak için siyah topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Üçlünün selamlaşmasını ve sonra Franny'nin Sarah'nın koluna girmesini izledim. "Senden şimdiden hoşlandım. Hadi dost olalım."

Akşam olmak üzereyken Penny, Elizabeth, Laura ve Cordelia akşam yemeği için üstlerini değiştirmek üzere

yukarı çıktılar, Sarah da kız kardeşinin peşinden gitti. Görünüşe göre grup randevusu gecesiydi; Vanessa'nın tabiriyle *ortalığı karıştırmak* için, yarışmacıların dördünü birden yemeğe çıkarmamı çekeceklerdi.

Simon ve Franny, kameralara yakalanma ihtimallerine karşı izin kâğıdı imzaladılar. Çekimler başlamadan önce, Sarah aşağı indi. Saçları salıktı ve uçları kıvrılmıştı. Üzerine oturan ipek bir kokteyl elbisesi giyiyordu ve onu görünce konuşma yetimi yitirdim. Büyükannem bilse buna çok memnun olurdu.

Çok güzel görünüyordu ama zaten hep öyleydi. Dilimin tutulmasının nedeni, her zamanki siyah kıyafetlerinin yerine elbisesinin... Kırmızı olmasıydı.

Yakut kırmızısı.

Bu renk, tenini vurgulamış ve gözlerindeki altın benekleri ön plana çıkarmıştı.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Yanakları pembeleşen Sarah gülümsedi ve rahatsızca kıpırdanarak avcunu karnına bastırdı. "Teşekkür ederim. Penny'nin elbisesi. Franny hızlı bir tadilat yapmama yardımcı oldu; dikiş dikebildiğini biliyor muydun?"

"Franny çok yönlü bir kadındır."

"Evet."

Şimdi rahatsızca kıpırdanan bendim. "Özel bir durum mu var? Ateşli bir randevu mu yoksa?"

Sarah yutkundu ve umutla bana baktı. "Hayır. Sadece... Yeni bir şeyler deneme vaktinin gelmiş olabileceğini düşündüm."

"Yenilik sana gerçekten çok yakışıyor."

Sanki başka bir şey daha söyleyecekmiş gibiydi ama o sırada yönetmen çekimlerin başlayacağını duyurdu. Sarah kenara doğru çekilirken, kraliyet mavisi bir elbise

giymiş olan Penny, omuzları ve başı dik bir halde merdivenlerden indi.

Basamakların sonuna ulaştığında öne eğilip elini öptüm. Penny kameralar için kıkırdadı ve sonra kapının yanındaki yerini aldı.

Ardından açık pembe elbisesiyle Laura geldi. Birkaç hafta öncesine göre çok daha iyi görünüyordu; yanakları dolgunlaşmış ve solgunluğu tamamen gitmişti. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Penny ve Laura muhteşem kızlar olmasına rağmen, gözlerim sürekli Franny ve Simon ile sohbet eden Sarah'ya kayıyordu.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Çok geçmeden merdivenin tepesinde bir kargaşa yaşandı. Cordelia ve Elizabeth kimin önce ineceğine dair kavga ediyordu. Ve daha da iyisi...

Aynı elbiseyi giyiyorlardı.

Kadınlar için –özellikle de soylu kadınlar için– bu en temel günahtı. Kocalarını becerebilir ve annelerini aşağılayabilirdiniz, ancak sahip oldukları elbiselerin aynısını asla giymemeliydiniz.

Cordelia ve Elizabeth henüz bunun farkında değildi; ama fark ettikleri an bağırarak birbirlerinin saçını başını yolmaya başladılar.

Vanessa Steele, Noel arifesinde şeker dükkânına girmiş bir çocuk gibi, yaşanan dramayı büyük bir keyifle seyretti.

Restoran, gösterişten uzak bir bardı; Goat gibi rahat ama ondan biraz daha lükstü. İçerisi kalabalıktı; neredeyse her masa doluydu ve gürültülü bir sohbet ortamı

vardı. Müşterilerin beni görünce verdiği tepki garipti. Benim olduğum tarafa doğru bakıyor, ama sanki beni fark etmemeleri gerektiğini biliyorlarmış gibi, kapıdan içeri bir prensin girmiş olmasına şaşırmamışlar gibi sohbetlerine devam ediyorlardı. Kameralara da hiç bakmadılar.

Yerlerimize otururken, "Bu insanlar kim?" diye sordum Vanessa'ya.

"Figüranlar. Amerikalı figüranlar; hepsini bu sabah getirttik, ama izleyiciler bunu bilmeyecek." Parmaklarını oynattı. "Televizyonun büyüsü."

Kızlarla birlikte, kameraların odaklandığı bir masaya oturdum. Sarah, Simon, Franny ve ekipteki diğer insanlar da yanımızdaki bir masaya geçtiler.

Hepimiz için tekila sipariş ettim. Üçüncü turun ardından, Elizabeth ve Penelope taş kâğıt makas oynuyorlardı. İçkiler yeterince hızlı gelmeyince, bahse tutuştular. Kaybeden, kenardaki küçük sahneye çıkıp şarkı söylemek zorundaydı.

Penny kaybetti. Ve sonra da kendini kaybetmeye başladı. "Aman Tanrım, aman Tanrım... Ben şarkı söyleme konusunda berbatımdır... Hele televizyonda hiç söyleyemem; bir aptal gibi görüneceğim. Belki de onun yerine dans edebilirim; canlı bir step dansına ne dersiniz?"

"Hayır." Cordelia parmağını uzattı. "Şarkı demiştik. Anlaşma buydu. Eğer sözünden dönersen, saçını keseriz."

Penny kaşlarını çattı ve rakibinden önce davranarak hemen saçlarını tuttu.

"Kimse kardeşimin saçını kesemez."

İçerideki tüm gözler şaşkınlıkla masanın ucuna doğru döndü. Çünkü gelen ses kararlı ve tehditkârdı. Ayrıca Sarah'nın dudaklarının arasından çıkmıştı. Bunun da *yeni bir şeyler deneme* kararının bir parçası olup olmadığını merak ettim.

Sarah, Cordelia'ya sertçe baktı. "Onun yerine çıkıp ben söylerim."

"Sen mi?" diye sordu Cordelia alaycı bir şekilde. "Sen konuşamıyorsun bile. Hem zaten bu kurallara aykırı."

Sarah geri adım atmadı; bir milim bile. "Kurallar değişti."

Aferin kızıma.

Yüzü kinle buruşan Cordelia başını iki yana salladı. Sonra bir kadeh alıp kolunu ileri uzattı ve elinden bıraktığı kadehin yere düşerek paramparça olmasına neden oldu.

Bu hareketinin sonucunda hiçbir şey değişmemişti; Sarah küçümseyerek bakmaya devam edince, Cordelia'nın gözlerindeki küstahlık yok oldu.

"Bunu temizlemelisin," dedi Sarah, yanından geçerken. "Birileri zarar görebilir."

Franny dilini şaklattı. "Tüm o anal sevişmeler seni iğrenç bir kaltağa dönüştürdü, Cordelia. Bekâret yeminini bozmalıydın; mizacını yumuşatmana yardımcı olabilirdi."

Franny'i ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?

Kendi kendine mırıldanarak ve parmaklarıyla oynayarak sahneye çıkan Sarah'ya odaklandım; her an düşüp bayılacakmış ya da kusacakmış gibi görünüyordu.

Ayağa kalkıp yanına gittim. "Nasıl yapıyoruz?"

Sarah zorlukla yutkundu. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Kız kardeşine destek olmayı düşünüyordun."

Sarah, onu henüz fark etmemiş olan kalabalığa doğru baktı; her geçen saniye gözleri iri iri açılıyor ve yüzü soluyordu.

Sonunda, "Bunu yapamam, Henry," diye fısıldadı.

Birbirine kenetlediği parmaklarını çözdüm. "Evet, yapabilirsin. Hemen yanında olacağım," dedim göz kırparak. Sonra bir sandalye çekip sahnenin arkasında duran

gitarı aldım ve telleri kontrol edip amfiyi ayarladım.

Oda bir anda sessizleşti, herkes izliyordu. Bekliyordu.

Sarah derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı –ama sıkıca değil, usulca; hayal kuruyormuş gibi. Şarkının açılış notalarını çaldım; yumuşak, hüzünlü ve tutarlı.

"Hallelujah."

Ve sonra Sarah şarkı söylemeye başladı; onunla öyle çok gurur duyuyordum ki sırf özgürce bağırabilmek için bir dağa tırmanmak istedim. Sarah'nın sesi net ve büyüleyiciydi. O anda, izleyicilerin hepsi ona âşık oldu. Dudaklarında *Hallelujah* kelimesiyle, Tanrı'nın karşısında dikildiği kısmı söylerken, ona biraz daha âşık oldum.

Her zaman seks olarak yorumladığım kısmına –birbirinin içinde hareket etme ve nefes nefese kalma kısmına– geldiğinde, Sarah gözlerini açtı; ama sadece bana baktı. O delici gözleri sanki ruhumu ele geçiriyormuş gibiydi.

Sonra gözleri tekrar kapandı ve şarkıyı tam da olması gerektiği gibi bitirdi; her hecesinde çınlayan hüzünle, dokunaklı ve cesur bir şekilde. "Hallelujah, Hallelujah, Hallelujah, Halle... Luuuu... Jah."

Dudaklarından çıkan son nota hâlâ havada yankılanıyorken, sessiz ve küçük Sarah Von Titebottom ortalığı kırıp geçirdi.

Gece orada bitmedi. Kaleye geri döndüğümüzde, bir sürprizi vardı Vanessa'nın. "Eğlenceli kısımları artırmamız gerektiğini düşündüm, bu yüzden... Parti veriyoruz."

Bizi büyük salona, Bartholomew Gallagar, Hannibal Lancaster, Sam Berkinshire ve diğer arkadaşlarımın beklediği yere götürdü.

"Sürpriz! İyi eğlenceler Henry."

Sunucu Emily, yeni konuklarımızı kameralara tanıttı. Çocukları selamladım, sırtlarına vurdum ve içkilerini doldurdum.

Nicholas, Lancaster'dan nefret ederdi; ama ben iyi vakit geçirmek için her zaman onunla takılırdım.

"Seni şanslı piç," dedi odayı inceleyerek. "Hepsini becerdin mi, yoksa enerjini sona mı saklıyorsun?"

Hannibal'ın sözlerini duyan Sarah, kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bize doğru baktı.

Hannibal, kahverengi saçlarını gözlerinin üstünden çekerek Cordelia'ya odaklandı. "Yıllardır bir bakireye çakmamıştım. Eğer kaldıysa, beni ona doğru yönlendir."

Omzuna hafifçe vurdum ve o anda kapının yanında gürültülü bir tartışma başladı... Çünkü Sam, Elizabeth'i daha yeni görmüştü.

"Lizzy?.." diye sordu nefesi kesilerek. "Burada ne halt ediyorsun?"

Elizabeth tüm öfkesini serbest bıraktı.

"Siktir git, Sam! Bana hesap sormaya hakkın yok, seni yalancı pislik!"

Kalabalığı iterek yanlarına gittim.

"Henry?.." Sam'in tek bir kelimesinde fazlasıyla suçlama vardı.

"Göründüğü gibi değil. Açıklayabilirim."

Ama Elizabeth benden önce davrandı. "Program yayınlanıncaya kadar bekle, Henry'yi nasıl becerdiğimi tanıdığın herkes görecek."

Bu doğru değildi, ama Sam'in yüzüne yansıyan acıdan fazlasıyla zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

"Büyük bir kova patlamış mısır alıp büyükannenle birlikte seyret," diye tısladı Elizabeth.

"Büyükannemden hoşlanmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Sam kırılmış bir şekilde.

"*Senden* hoşlanmadığımı söylüyorum!" diye bağırdı Elizabeth.

Ardından Sam bana doğru döndü. "Senin hayalarını koparacağım."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Düşündüğün gibi değil, Sam."

Ardından bir kükreme ile üzerime atıldı.

Sarah

Henry mutlu görünüyordu. En azından şimdi; Sam Berkinshire ile bir süre yerde yuvarlanıp birbirlerinden ayrılmalarından sonra. Sam, Elizabeth'e, bulduğu şeyleri onun için aldığına dair yemin etti. Sonra iç çamaşırlarını da onun için aldığını söyledi.

Bunu beklemiyordum.

Ve öyle görünüyordu ki Elizabeth de beklemiyordu; çünkü Sam'in söylediklerine inanmadı ve onunla konuşmayı hâlâ reddediyordu.

Fakat Henry, odadaki herkesle gülüşüyor, şakalaşıyor ve konuşuyordu. Erkek ve kadınlardan oluşan bir grup insanın ortasında durup yatılı okula giderken yaptıkları maskaralık hikâyelerini anlatıyordu. Yükselen kahkahalar şiddetli, bol ve samimiydi. İlgi odağıydı ve güneşin altındaki yemyeşil bir bitki gibi çiçek açıyordu.

Sonra enstrümanlar geldi. Henry gitarını aldı ve Sam da cebinden bir mızıka çıkardı. Görünüşe göre Ellington Kontu Simon Barrister bateri çalıyordu. Karısı Franny, konserdeki genç bir kız gibi bağırıp alkışlamaya hazır bir halde onu dikkatle, taparcasına izliyordu. Nedenini anlayabiliyordum.

Çünkü çalmaya başladıklarında; düşük belli kot pantolon ve beyaz tişört giyen Henry dağılmış saçları, akortlara basarken gerilen kasları, göz önündeki dövmesi ve günahkâr gülümsemesiyle bir Tom Petty şarkısı olan *You Don't Know How It Feels*'ı söylemeye başladığında... Bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Bundan daha seksi bir şey düşünemiyordum.

Ama sonra gözleri benimkilerle buluşup bana göz kırptığında, son derece yanılmış olduğum kanıtlandı.

Üzerine atlamak istedim. Kelimenin tam anlamıyla, kendimi onun üstüne atmak istedim. Göğüslerim, o güçlü ellerin ve uzun parmakların dokunuşu için sızlıyordu. Saf bir arzuyla kasıklarım geriliyordu. Ona bir şeyler yapmak istiyordum; kelimelere dökemediğim bir şeyler... Bunları sadece düşünmek bile yanaklarımın alev almasına neden oldu. Bana bir şeyler yapmasını istiyordum. Ne isterse...

Şarkı bitip de diğerine başladıklarında gözlerimi sahneden uzaklaştırdım. Kendimi hafif, sarhoş ve biraz da çılgın hissediyordum. Elimle yüzümü yelpazeledim ve kendime bir içki doldurup kavrulmuş boğazımdan aşağı yuvarladım. Tüm bu olanlar benim için fazlaydı, vahşiydi; ama harikaydı.

Müziğin sesi beni takip ederken, sadece bir anlığına nefes alabilmek için büyük salondan serin koridora çıktım. Bir de romanlardaki kadın karakterlerin her şeyi abarttığını düşünürdüm.

Ama şimdi, tepkilerinin yerinde olduğunu biliyordum. Artık anlıyordum.

Ve bu gece bitmeden önce, hakkında çok şey okumuş olduğum erotik tatlar ve dokunuşların ne anlama geldiğini de öğreneceğimi umuyordum.

Müzik odası, büyük salondan sadece birkaç adım uzak-

lıktaydı ve partiden gelen sesler hâlâ net bir şekilde duyulabiliyordu. Parmaklarımı parlak siyah piyanonun üzerinde gezdirdim ve gözlerimi kapatıp bu gece neler olabileceğini düşündüm. Henry'nin tatmin olmuş iniltilerini, kulağımdaki soluklarını ve arzu yüklü sesiyle konuşan edepsiz ağzını hayal ettim.

Arkamdan bir ses geldi ve bu ses Henry'e ait değildi.

"İlk bakışta pek de ilgi çekici değilsin. Ama yakından, aslında çok hoşsun. Bunu sevdim."

Henry'nin arkadaşlarından biriydi –kaba olanı. Benimle kapı arasında duruyordu. Ona gitmesini söylemeyi ya da yanından geçip gitmeyi ne kadar istesem de ayaklarım donup kalmıştı. Çünkü gözlerinde, çok iyi bildiğim –hatırlamak istediğimden çok daha fazla gördüğüm bir bakış vardı.

Zalimlik.

Ve bu beni felç etti.

"Korkuyor musun?" diye sordu yanıma yaklaşırken.

Ve hareket edemedim.

Sonra yavaşça gülümsedi.

"Bunu da sevdim."

On Beşinci Bölüm

Henry

İşte bahsettiğim buydu. Müzik bangır bangır çalıyordu, içkiler su gibi akıyordu, odanın içi konuşma sesleriyle doluydu ve herkes gülüyordu. Herkes iyi vakit geçiriyordu. Tanrım, bunu özlemiştim. Merhaba eski hayatım; görüşmeyeli uzun zaman oldu.

Gitarımın tellerini sıkarken bir sonraki şarkımızın hangisi olması gerektiğini düşündüm. *Black Crowes*? *Lumineers*?

Tam da o anda kameramanlardan biri geri geri giderken bir masaya çarptı. Masanın üzerinden kayan vazolar ve porselen tabaklar şiddetli bir gürültüyle yere düştü.

Hiç düşünmeden Sarah'ya bakındım.

Odayı önce gözlerimle taradım; sonra daha dikkatli ve yavaş bir şekilde bir kez daha baktım. Ama onu göremedim. Huzursuzluk, bir fısıltı ve yumuşak bir okşama gibi tüm benliğimi kapladı. Gitarımı sandalyeye yaslayıp ayağa kalktım ve kendi etrafımda dönerek nerede görsem tanıyacağım koyu renk saçları aradım.

Ama burada değildi.

Ve huzursuzluk endişeye dönüştü. Avuçlarım terlemeye ve kalbim hızlanmaya başladı... Çünkü Hannibal Lancaster da görünürlerde yoktu.

Abimin nefret ettiği Hannibal.

Nicholas'ın, bırakın karısına yaklaşmasına, ona bakmasına bile tahammül edemeyeceği Hannibal...

Endişe yerini paniğe bırakıyordu; midemi bulandıran ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir telaşa. Ve işte o zaman, aptal beynimin daha önce kuramadığı bağlantıyı kurdum.

Abim, çok iyi bir sebebi olmadığı sürece hiç kimseden nefret etmezdi...

Penelope'un yanına gidip kolunu tuttum. "Ablan nerede?"

Odanın içine bakmadan önce gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum."

Tek kelime bile etmeme gerek kalmadan, Elizabeth ile Sam'in sessizce tartıştığı yere gitti. "Sarah'yı gördünüz mü?" diye sordu. Her ikisi de kafasını iki yana salladığında, bağırmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Franny ve Simon'a yaklaştım. "Sarah'nın nereye gittiğini gördünüz mü?"

Franny'nin keskin gözleri etrafı taradı. "Onu biraz önce görmüştüm."

Duvarları yıkmaya hazır bir halde saçlarımı çekiştirdim. Simon elini omzuma koydu. "Çok uzağa gitmiş olamaz, Henry."

Boğazım düğümlenerek sesimin kısılmasına neden oldu. "Ama... Yere düşen tabaklar. Gürültüyle arası pek iyi değildir."

Simon muhtemelen anlamamış olmasına rağmen başını salladı. "Onu bulacağız."

"Prens Henry."

James. Dikkatli, kartal gözlü James.

"Leydi Sarah o tarafa doğru gitti." Kısa bir koridora ve ardından müzik odasına açılan kapıları işaret etti.

Şu an ona sarılabilirdim. Ama sadece koluna vurmakla yetindim. "Teşekkürler."

Müzik odasına gittiğimde gördüklerim karşısında paniğim öfkeye dönüştü.

Hiç bilmediğim türden şiddetli ve hiddetli bir öfkeye...

Çünkü Sarah koltuktaydı; yüzü ölüm gibi solgundu ve bir o kadar da cansızdı; korkunç bir şekilde donuk olan gözleri bomboştu. Ve Hannibal Lancaster de yanındaydı; göğüslerine dokunuyordu.

Adamı kaldırıp odanın karşısına fırlattım. "Ondan uzak dur!"

Sonra hemen Sarah'nın yanına diz çöküp yanağını okşadım. "Çok solgundu. Şu an kızardığını görmek için her şeyimi verirdim.

Hannibal yaklaştığında, ayağa kalkıp Sarah'nın önüne geçtim. Diğerlerinin odaya girdiğini hissedebiliyordum, ama gözlerimi Lancaster'ın üstünden çekmedim.

"Ona ne yaptın?"

Gömleğinin kolunu çekiştirerek omuz silkti. "Hiçbir şey. Bir an iyiydi ve sonra tamamen kendini kaybetti. Sanırım bir şeyin etkisinde; belki de kötü bir uçuştu."

Şakaklarımdaki damarlar atmaya başladı.

"Bir kız yanında taş kesiliyor ve senin aklına gelen ilk şey memelerine dokunmak mı?"

"Ah, lütfen, buna bayıldı. Baksana ona, Tanrı aşkına, muhtemelen hayatı boyunca yaşadığı en büyük aksiyon budur."

Öfke cinayetleriyle ilgili hikâyeler duymuştum. Ya da

tutku suçları... Çoğu zaman, failler ne yaptığını hatırlamazdı. Kafaları karışır, zihinleri ve hafızaları ise bulanıklaşırdı.

Ama benim için durum böyle değildi.

Yapmak üzere olduğum şeyin tamamen farkındaydım.

Bu lanet olası piç kurusunu ellerimle öldürecektim.

Ve aptal herif neye uğradığını bile anlamayacaktı.

Lancaster'ı gömleğinin yakasından tutup yumruğumu yüzünün ortasına geçirdim; tekrar tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Parmaklarımın altındaki ıslaklık midemi bulandırmalıydı ama aksine beni motive ediyordu. Çatırtı seslerini duymak istiyordum. Fakat bir kez daha vurmak için geri çekildiğimde, güçlü kollar omuzlarımın altından geçerek başımın arkasında kenetlendi ve beni zapt etti.

"Bu kadar yeter. Onu öldüremezsiniz," dedi James.

"Çek ellerini üzerimden!"

Mücadele ettim ama sıkıca tutmaya devam etti. Ve sonra başka bir ses öfke sisini delip geçti.

"Henry," dedi Franny. "İntikam almanın ne yeri ne de zamanı." Koyu renk gözleri sempatiyle yumuşamıştı. Ve bana çok daha önemli olan bir şeyi hatırlattı. "Sana ihtiyacı var, şimdi."

Bana ihtiyacı vardı.

Sarah'nın bana ihtiyacı vardı.

Sanki bir şalter kaldırılmış gibi, vücudumdaki her hücre harekete geçerek yeniden konumlandı.

"Tamam," dedim James'e, geri çekilerek. "Tamam!"

Serbest kalır kalmaz Sarah'nın ayaklarının yanında diz çöktüm. Penny de hemen yanındaydı; elini tutarak sessizce bir şeyler fısıldıyordu.

Çenesini kavradım; teni buz gibiydi. "Sarah, bana bak."

Ama ne hareket etti ne de göz kırptı. Yanağında kan izi vardı ve kendi parmaklarımdan bulaşmış olduğunu fark etmek şaşırtıcıydı. Beyaz teninde kopkoyu duruyordu; sanki geride bırakmış olduğum siyah bir leke gibiydi.

Aniden odadaki herkesin farkına vardım. Kameralar çekime devam ediyordu ve tüm gözler Sarah'nın üzerindeydi. Ağızları açık bir şekilde izliyorlardı.

Sarah bundan hiç hoşlanmazdı.

Bu yüzden ayağa kalkarak onu kucağıma aldım. Başını omzuma yasladım ve kalabalığın içinden geçerek kapıya doğru ilerledim. Vanessa kollarını kavuşturmuş bir halde tam kapının önünde duruyordu.

Yanından geçip giderken, "Parti sona erdi," diye hırladım.

Sarah'yı odamıza götürdüm.

Odamız.

Üçüncü katta olduğu için, herkesten ve her şeyden uzakta olduğu için minnettardım. Sarah, ipleri kesilmiş bir kukla gibi gevşek bir halde kollarımdaydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım dudaklarımı alnına bastırarak. Yamulmuş olan gözlüğünü çıkardım. Sonra yatağın kenarına oturup onu kollarımda salladım. Teni buz gibiydi, bu yüzden ona sıkıca sarıldım.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Hayatım boyunca olmadığım kadar üzgündüm. Ve bu gerçekten bir şey anlatıyordu.

Bu benim hatamdı. Onu buraya ben getirmiştim. Ben olmasaydım, Sarah, Hannibal Lancaster ile asla karşılaşmazdı. Etrafı onu seven ve ona asla zarar vermeyecek olan

insanlarla çevrilmiş bir halde, kitaplarıyla ve arkadaşlarıyla birlikte basit ve küçük dairesinde, minik kasabasında olurdu. Mutlu olurdu... Güvende olurdu.

Eğer ben olmasaydım.

"Çok üzgünüm."

Korkunç bir iniltiyle kendine geldi; kollarını savurarak mücadele ediyordu.

"Sorun yok. İyisin." Saçlarını okşayarak ona sarıldım. "İyisin, benim. Ben buradayım, yanındayım."

Mücadele etmeyi keserek hıçkırdı. "H... Henry?"

Onu sallamaya devam ettim. "Evet, benim. İyisin."

Sanki bir şey onu benden uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi kollarıyla beni daha yakına çekmeye çalıştı. Ağlıyordu.

Hayır, sadece ağlamıyordu. Hıçkırıyordu. Kesik kesik hıçkırıklarla ağlayarak beni mahvediyordu.

Yüzümü boynuna bastırarak etrafını bir koza gibi sarmaya çalıştım.

"Her şey yolunda, Sarah."

"Ben... Ben çok... Korktum."

"Biliyorum, ama artık buradayım. Yanındayım."

"Bundan nefret ediyorum," diye hıçkırdı, boynuma bastırarak. "Sürekli korkmaktan nefret ediyorum. Nefret ediyorum."

Söyleyecek bir şey bulamadım. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyemezdim, çünkü değildi. Her şey berbat ve yanlıştı. Bu yüzden ona verebileceğim tek şeyi verdim: Kendimi. Yalnız olmadığını bilmesini sağladım.

"Ben de korkuyorum."

Nefesi kesildi ve dudakları boynuma değdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Yanağını omzuma yaslayarak bana daha sıkı sarıldı. İkimiz de titriyorduk.

"Kral olmayı istemekten, bu işte başarılı olmayı istemekten korkuyorum," diye mırıldandım. "Gerçekten deneyip de başarısız olmaktan korkuyorum. Bu iş için yeterli olamamaktan korkuyorum. Herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan; her şeyi berbat ederek herkesi incitmekten korkuyorum. Kral olmayı umursamıyorum... Çünkü çok korkuyorum."

Ben hastayken annemin yaptığı gibi, ellerimi saçlarının üzerinde gezdirerek başını okşadım. İtirafımı takip eden sessizlikte titremeleri yavaşça hafifledi. Sel gibi akan gözyaşları gitgide azalarak damlalara dönüştü.

"Sana inanıyorum, Henry," dedi yumuşak bir şekilde. "Her şeyi yapabileceğine inanıyorum... Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin, çünkü tanıdığın herkese fazlasıyla değer veriyorsun. Harika olacaksın. Bunu kalbimde ve ruhumun derinliklerinde hissediyorum. Ve sana her zaman gerçeği söyleyeceğim, söz veriyorum; deneyip başarısız olmana izin vermeyeceğim."

Kelimelerinin bana hissettirdiği şey olağanüstüydü. Sanki yüzlerce metre uzunluğunda ve binlerce kat daha güçlüydüm. Sanki bir süper kahraman ya da bir tanrıydım.

Sanki... Bir kraldım.

Elimin tersini yanağında gezdirdim. "Benim seni teselli etmem gerekiyordu."

Sarah hafifçe gülümsedi. "Ettin zaten."

Alnına bir öpücük kondurdum ve onu bırakmak aklımın ucundan bile geçmedi. Yatak başlığına yaslanarak Sarah'nın başını omzuma yasladım ve tatlı nefesini boynumda hissederken onu kollarımda tutmaya devam ettim... Ta ki uykuya dalana kadar.

On Altıncı Bölüm

Henry

"Onun sorunu ne?"

Penelope'un topaz rengi gözleri sertleşip çenesi havaya kalktığında, yanlış kelimeleri seçtiğimi biliyordum.

"Hiçbir şey. Herhangi bir *sorunu* yok."

"Demek istediğim bu değildi."

Onun yanından geçip yatak odasının oturma alanına doğru ilerledim. Daha önce bu yatak odasında bulunduğumu sanmıyordum. Gül, fuşya ve pembe tonlarıyla kaplıydı; tiksindirici derecede kadınsıydı, sanki Barbie her yere kusmuş gibiydi.

Penelope kapıyı kapattı ve sabahlığının kemerini sıkarak önümde durdu.

"Fügler," diye başladım, "kendini kaybettiği zamanlar için *gariplik* diyor. Bu öyle bir şey değil, değil mi?"

Penelope'un yüzündeki gerginlik dağıldı ve gözlerine hüzün benzeri bir şey yerleşti. "Hayır."

Kalbim dörtnala koşmaya ve nefesim hızlanmaya baş-

ladı. Çünkü odaya girmeden önce de biliyordum; ama bunu başka birinden duymak, Sarah'nın bir sorunu olduğunu –bana asla göstermeyeceği ve tamir etmeme bile izin vermeyeceği kırık bir parçası olduğunu– kız kardeşinin onayladığını duymak... Korkunçtu.

"Bunu bazı erkeklerde gördüm; travma sonrası stres bozukluğu olan askerlerde. Zihinsel olarak uzaklaşıp başka bir yerde, başka bir zamanda kapana kısılırlar... *Kötü* bir zamanda. Sarah'da da durum böyle mi?"

Penelope'un dudakları büzüştü, çenesi titriyordu. "Evet."

Zihnimde yüzlerce korkunç görüntü çaktı. Gözlerimi sıkıca kapattım ama onları hâlâ görüyordum.

"Ona ne oldu?" Sesim kendi kulaklarıma bile ıstırap dolu geliyordu. "Lütfen, Penny, bilmek zorundayım."

Başıyla hafifçe onaylarken açık sarı saçları sallandı, sonra bana kanepeye oturmamı işaret etti. Duyacaklarıma hazırlanarak, titreyen dizimi durdurmaya çalıştım.

Penelope'un sesi, sanki uyku masalı okuyan bir dadı gibi yumuşaktı. Peri masallarının aslında ne kadar berbat olduğunu fark etmiş miydiniz?

"Evlilik söz konusu olduğunda annemiz gelenekçiydi. *Ölüm bizi ayırıncaya dek* ilkesiyle, kendi hazırladığı çeyiziyle ve düğün gecesine kadar bakire kalmasıyla tam bir eski kafalıydı. O... Masumdu... Otuz beş yaşındaki babamızla evlendiğinde sadece on sekiz yaşındaydı. Ebeveynleri soğuk birer pislikti; bunu sana daha önce de söylemiştim. Annemden kurtulduklarına memnunlardı. Düğünden sonra, babam onu Everly'deki mülküne götürdü."

Everly bir kasabadan çok, çorak bir yerleşim yeriydi. Bir tarafta engebeli dağlar, diğer tarafta soğuk okyanus vardı; hava, kalenin taşları kadar haşin ve sertti.

"İlk anım, annemin çığlıklarıydı... Ona durması için yalvarıyordu. Babam sebepsiz yere öfkelenirdi. Ve çok acımasızdı. Sadistti. İşler birkaç haftalığına durulurdu, bazen de birkaç aylığına... Ama sonra her şey yeniden başlardı. Sarah ve ben okula gitmedik; öğretmenlerimiz vardı. En iyi eğitimin bu olduğunu söylemişti, ama bence sadece bizi kontrol altına almak istiyordu. Sahip olduğumuz bir avuç hizmetçi ona tamamen sadıktı; bunun nedeni gerçekten sadık olmaları mı, yoksa ondan korkmaları mıydı, bunu asla bilemeyeceğim."

Penelope, gri ve leylak rengi halıya baktı; benim göremediğim bir şey gören gözleri parlıyordu.

"Dolapta saklanırdık. Sarah, *Narnia Günlükleri*'ni okumuştu ve sanırım bir parçası bunun gerçek olması için, tamamen başka bir yere ışınlanabilmek için dua ediyordu. Kulaklarımızı kapatır ve sesleri kesmesi için annemin elbiselerini kafamıza bastırırdık. Her şeyin bu kadar net duyulabileceği asla aklımıza gelmezdi," dedi ve gözlerinden birer buz damlası gibi süzülen yaşlarla bana baktı. "Yani, orası kahrolası bir kaleydi. Ama sesler bize kadar gelirdi ve her tokadı, her çığlığı duyardık."

Penelope'un kaşları çatıldı ve alnı kırıştı. "Ben... Sarah bunu ilk kez yaptığında beş yaşındaydım, yani o da yedi yaşında falan olmalıydı."

"Ne yaptığında," diye sordum.

"Dolabın içinden ilk kez çıktığında."

Kelimeler midemde birer kurşun gibiydi. Şarapnel gibiydi.

"Duyduklarına dayanamadı. Eline yapışıp, çıkmaması için yalvarmıştım. Bana olduğum yerde kalmamı söylemişti; ne olursa olsun, ne duyarsam duyayım." Gözyaşları, Penelope'un pürüzsüz yanaklarından birbiri ardına ses-

sizce dökülüyordu. "Ve sonra odadan çıktı ve bir şeyleri kırmaya başladı."

"Bir şeyleri kırmak mı?"

Penelope başını salladı. "Koridordaki bir vazo, salondaki porselen takımlar; bir keresinde duvarda asılı duran altın çerçeveli bir aynayı bile söküp attı. Kırılabilecek her şeyi kırardı. Bunu, babamın dikkatini annemden uzaklaştırmak için yapıyordu. Bir odadan diğerine giderdi, ta ki..."

Nefes almadığımı ancak Penelope konuşmaya ara verdiğinde fark ettim. "Ta ki?"

Kahverengi gözleri doğrudan benimkilere baktı. "Ta ki yakalanana kadar."

Zihnim boşaldı. Karardı. Sanki ağır bir perde inmiş de tüm ışığı, düşünceleri ya da görüntüleri engellemiş gibiydi.

"Yakalanana kadar." Sözcükleri dilimin üstünde çevirdim. "Ben... Ben anlamıyorum."

Penelope tekrar bana baktı. "Bence anlıyorsun."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

"Sen... Ona zarar verdiğini mi söylüyorsun? Onu... Dövdüğünü? *Sarah'yı*?.."

"Evet."

Ben aptal değildim. Üniversitede mühendislik okumuştum ve bundan çok sıkılmıştım. Tarih, sanat, askeri strateji ve bilim konusunda derinlemesine bir zekâya sahiptim. Kelimelerle aram iyiydi. Bir araya geldiklerinde ne demek istediklerini anlardım.

Ama bu... Bu hiç mantıklı değildi. Anlayamıyordum.

Ya da sadece anlamak istemiyordum.

"Ama... Nasıl?"

Birisi tatlı, sevgili Sarah'nın canını nasıl yakabilirdi? *Benim Sarah'mın.* Sarah, bu dünyadaki kibar, iyi, eğlence-

li, güzel ve harika olan her şeydi. Neden biri onun canını yakmak isterdi ki? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Penelope burnunu çekti. "Genellikle yumruklarını kullanırdı. Bazen de kemer. Eğer Sarah yere düşerse, onu tekmeler..."

"Dur." Mide bulantısı iki büklüm olmama neden oldu. "Tanrı aşkına, dur."

Çünkü zihnime inen perde kalkmıştı ve Penelope'un sözlerinin yarattığı canlı görüntüler korkunçtu. Başka bir şey aklıma gelince düşüncelerim yarıda kesildi. Şu ana kadar mantıklı bir sonuç çıkaramadığım bir şey.

"Sarah topallıyor," dedim Penelope'a. "Çok belirgin değil, ama fark ettim. Yorgun olduğu zamanlarda topallıyor."

"Annem için bardağı taşıran son damla da buydu. Sarah'nın bacağını kırdı. Bu olduğunda tam da içinde bulunduğum odanın kapısının önündelerdi. Çatırtı sesi öyle yüksekti ki..." Penny gözlerini sıkıca kapattı. "Tanrım, hâlâ duyabiliyorum."

Kolumu bir kez kırmıştım. Bir rugby maçında ters bir şekilde düşmüştüm. Çok fena acıtmıştı. Ses konusunda ne demek istediğini biliyordum; belirgindi. Bir kez duyduğunuzda, asla unutamazdınız.

"Gitmemize izin vermedi, annemin Sarah'yı hastaneye götürmesine izin vermedi. Üç gün boyunca bizi üst kattaki odalardan birinde tuttu." Penelope için için ağlarken titredi. "Sarah çok acı çekiyordu. Daha sonra sadece birkaç aydır bizimle beraber olan şoför James, babam uyuduğunda kaçmamıza yardım etti. Odaya girip Sarah'yı kucağına aldığını ve bize, 'Arka merdivenlerden aşağıya inin, araba bekliyor; acele edin,' dediğini hatırlıyorum. En korkutucu an, üçümüzün arka koltuğa yerleştiği ve Joseph'in sürü-

cü koltuğuna geçmek için arabanın etrafından dolaşmak zorunda kaldığı andı. Öyle yakındık ki... Sürekli kapıya bakıyordum, babamın kapıdan dışarı fırlayıp bizi öldürmesini bekliyordum."

Penelope'un yüzündeki tüm renk gitmişti. Yorgun ellerle gözlerini ve yanaklarını ovuşturdu. "Ama gelmedi. Joseph bizi hastaneye götürdü ve Sarah'nın bacağını alçıya aldılar, fakat olması gerektiği gibi iyileşmedi. Gertrude teyze bizi yanına aldı, avukatlarının boşanmayı ayarlamasını sağladı ve sonunda babamı, eğer bir daha yanımıza yaklaşırsa tüm yaptıklarının detaylarını ve Sarah'nın yaralarının fotoğraflarını basına vereceklerini söyleyerek ikna etmeyi başardılar. Son duyduğumda İsviçre'deydi; üzerine bir çığ düşmesi için her gün dua ediyorum."

Göğsüm sanki betonla doluydu. Ağlamak istiyordum. On yaşımdan beri ağlamamıştım, ama şimdi ağlayabilirdim. Sarah için. Yaşadığı adaletsizlik için. Dizlerimin üstüne çöküp gökyüzüne haykırmak istiyordum. Tanrı'ya küfretmek istiyordum.

Kesmek, yakmak, sakatlamak ve öldürmek istiyordum.

Ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum odaklanmayı sağlamama neden olan şey bu son düşünceydi. Birkaç derin nefesin ardından ayağa kalktım ve elimi Penelope'un omzuna koydum. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Beni hafif bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Fakat kapıya doğru giderken, elimi yakaladı. "Henry. Onu... Ablamı rahat bırakmalısın. Onunla oynayamazsın. Güçlü göründüğünü biliyorum ve bazı konularda gerçekten de öyle, ama içinde... Çok kırılgandır. Sarah, samimi ve iyidir... O, bizim gibi değil."

Penelope Von Titebottum ve ben, aynı bencil kumaştan yapılmıştık. Vahşiydik. İlgi manyağıydık. Oyunun nasıl

oynandığını, tüm kafaların bizden tarafa nasıl döndürüleceğini biliyorduk. Başkalarının ilgisi ve hayranlığı karşısında resmen parlıyorduk. Yani, içine girmiş olduğum şu programa bir bakın...

Hiçbir şey umurumda değildi.

Ülkemi, sorumluluklarımı ya da bu işe giren kadınların duygularını bir an bile düşünmemiştim. Bütün mesele hepsini kendime âşık etmekti; tüm dünyanın gözleri önünde sonsuza dek mutlu yaşama şansına sahip olduklarını düşünmelerini sağlamaktı.

Ve tüm bunların sebebi de dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olmasıydı.

Bu süreçte birkaç kalp kırılsa ne olacaktı ki? İşte biz buyduk.

Abim bana bir keresinde ne demişti?

"Kim olduğumuzu değiştiremeyiz."

"Evet," dedim Sarah'nın kız kardeşine. "Bizim gibi değil."

Büyük salona –Fantastik Ölüm Duvarı'na– doğru giderken ellerim titriyordu.

Aşağı indirdiğim ilk şey gürzdü. Paslı çivili top ve zincir. Denemek için hafifçe salladım. İşe yarardı.

Sırada büyükannemle aynı adı taşıyan savaş baltası vardı. Sırta asılabilmesi için bir askısı vardı ve bıçağı hâlâ keskindi.

Sonra mücevher kabzalı kılıç geldi. Göründüğünden daha ağırdı. Öne doğru savurdum ve karşımdakinin karnına sapladığımı, sonra yaraya bulaşan asidin vücuttaki delikten içeri sızarak hayati organları yavaş yavaş yok et-

mesini sabırla izlediğimi hayal ettim. Ölmek için yavaş ve korkunç bir yoldu.

Mükemmel.

Ölümcül silahlardan dört tane daha seçtikten sonra, üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmandım. Odaya girdiğimde Sarah uyanıktı ve kanepede oturuyordu. Sabahlığını giymişti, sesi uykudan boğuk çıkıyordu. "Uyandığımda yanımda değildin."

Silahlarla dolu kollarıma ve göğsüme baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum."

Sarah'nın kaşları çatıldı. "Nereye... Nereye gidiyorsun?"

Konuşurken kendi sesimi bile zor tanıdım. "Babanı bulacağım ve sonra onu öldüreceğim. Vahşice. Sana gelip izlemek ister misin diye sormamanın kabalık olacağını düşündüm."

On Yedinci Bölüm

Henry

Bana o ifadeyle baktı. Artık buna aşinaydım. Yüreğime işliyordu.

Sanki *aptal, aptal çocuk* dermiş gibi kafasını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi.

"Henry, babamı öldüremezsin."

"Ah, yapabilirim." Sesim kısık, karanlık ve acımasızdı. "İnan bana, yapabilirim."

"Penny sana anlatmış."

Başımla onaylayarak çenemi havaya kaldırdım.

Sarah ile aramızdaki her etkileşimi tekrar tekrar düşünerek, her günahı ve aşılan sınırı aklıma not ettim. Onu korkutmuş muydum? Çok sert davranmış mıydım? Kitabını parçaladığım geceyi, söylediğim şeyleri düşündüm ve gürzü kendi kafama geçirmek istedim.

"Sana karşı daha dikkatli olmalıydım."

Sarah masum gözlerle bana baktı. "Bana karşı *dikkatlisin* zaten."

Elimdeki kılıcı alıp bir kenara bıraktı. Omzumda asılı

duran savaş baltasını çıkarıp masanın üzerine koydu. Teker teker beni silahsızlandırdı ve ben de ona izin verdim. Sonra elimden tutup beni kanepeye doğru yönlendirdi ve oturmamı sağladı.

"Artık babamı düşünmüyorum, Henry."

"Ama bu doğru değil. Zihinsel olarak uzaklaşmaların hep onun yüzünden."

Sarah alt dudağını yaladı ve söylemek istediği şeyi düşünürken alnını kırıştırdı.

"Birinden nefret ettiğin zaman, hayatının bir parçası olurlar; düşüncelerinde yer edinirler, hem de her gün. Dikkatini isterler ve bir şekilde üzerinde hâkimiyet kurarlar. Bana olan şey, oldu; artık bunu kimse değiştiremez." Sesi şimdi daha güçlü, daha kararlıydı. "Ama başka bir şeye daha sahip olmasına izin vermeyeceğim. Ne vaktime ne enerjime ne de düşüncelerime. Hayatım bana ait, Henry... Ve çok güzel."

Birbirine kenetlenmiş olan ellerimize baktı.

"Anlıyorsun ya, eğer onu benim için öldürürsen, geçmişi tekrar deşmiş olacaksın. Ben onu geride bıraktım. Ve orada kalmasını istiyorum."

Kendimi nazik olmaya zorlayarak elini öptüm, çünkü öfke bir lav gibi hâlâ içimde kaynıyordu. "Bu adil değil."

Sarah hüzünle gülümsedi. "Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seven bir annen ve baban vardı. Ve çok erken elinden alındılar. Hayat adil değil, Henry. Hiçbirimiz için."

Hayır. Yeterince adil değildi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Senin için adil olmalıydı."

Eğilip alnından öptüm. Sonra ayağa kalktım.

"Eğer adaleti sağlayamıyorsam, durumu eşitlerim.

Göze göz. Bakalım kahrolası bacağını kırdığımda nasıl..."

Sarah ayağa kalktı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Öyle beklenmedikti ki donup kaldım. Ama sonra, ağzı benimkinin üzerinde hareket ederken erimeye başladım. Dudakları yumuşak ve tatlıydı. Öpücüğü çok erdemliydi; en azından şimdiye dek deneyimlemiş olduğum en erdemli öpücüktü. Tecrübesizdi.

Ve buna rağmen kalbimi, kafesteki bir hayvan gibi kaburgalarıma çaptırmayı başardı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, Sarah hafifçe geri çekildiğinde.

"Dikkatini dağıtıyorum." Komik bir şekilde fazlasıyla ciddi görünen küçük gözlüğünün ardındaki, beni dizlerimin üstüne çökertebilecek iri ve koyu gözleri tereddütle bana baktı. "İşe yarıyor mu?"

Dilimi alt dudağımda gezdirerek tadına baktım. Ve çok daha fazlasını istedim.

"Emin değilim. Denemeye devam et; sana haber veririm."

Sarah gülümsedi ve rahatladı... Ve sonra kollarını boynuma dolayıp beni öptü.

Alt dudağımı iki dudağının arasına aldı, sonra heveslı bir şekilde üst dudağımı kavradı. Çok güzeldi; hiçbir öpücüğün bu kadar iyi hissettirebileceğini sanmıyordum. Bunu günlerce yapabilirdim.

Sarah'nın belini kavradım ve onu sıkıca kendime doğru çektim. Sonra yavaşça ağzımı açtım ve o da hareketimi tekrarlayarak bana açıldı. Sanki kanım benzine ve dillerimizin dokunuşu da bir kıvılcıma dönüşmüş gibiydi.

Daha derine, daha sertçe dalarak kontrolü ele aldım; ama Sarah her adımda benimle buluştu. Başını ellerimin arasına aldım ve dudaklarını yalayıp yutarken onu sabit

tuttum. Dudaklarından güzel bir inilti döküldü, onu da yiyip bitirdim. Nefes almaya vakit bulamıyordum ve kalbim kaburgalarımı delip yerinden çıkmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Ama sonra gözlerimi sıkıca kapattım ve Sarah'nın boynuna doğru soluyarak durdum.

"Sarah, belki de yapmamalıyız. Belki de biz sadece..."

"Korkmaktan bıktım, Henry. Hayatta olup gerçekten yaşamamaktan çok yoruldum. Bunu istiyorum; çok uzun zamandır istiyorum. Seni... İstiyorum." O an gözleri tereddütle karardı. "Sen de beni istiyor musun?"

Kollarını tuttum. "Hayatım boyunca istediğim her şeyden ve herkesten çok daha fazla."

Sarah ellerimi kendi ellerinin içine alarak yukarı kaldırdı ve avuçlarımı göğüslerine bastırdı. Yumuşak, dolgun ve kesinlikle mükemmellerdi.

"Göster bana."

Sabahlığının altındaki pijamaları kâğıt kadar inceydi. Başparmaklarımı göğüs uçlarının üzerinde gezdirerek sertleşmelerini hissettim. Sarah aklını kaybedinceye kadar onları emmek istiyordum. Teninin her bir santimini yalamak ve arzuyla kızarmasını izlemek istiyordum. Parmaklarının kıçımı sıktığını ve tırnaklarının sırtımı çizdiğini hissetmek istiyordum.

Bildiğim çok şey vardı; sapkın, müstehcen, hoş hamleler... Ve her birini ona öğretmek istiyordum.

Kollarımı Sarah'nın etrafına sardım ve ayaklarını yerden kestim. İnleyerek ağzımı tekrar onunkine bastırdım. Onu yatağa doğru taşırken, küçük eliyle çenemi kavradı. İlerlerken duvara çarparak bir çerçeveyi yerinden oynattım ve Sarah'nın kalçasına bastırmak için tek bacağını kaldırıp belime sardım.

Başını yana yatırıp sırtını bir yay gibi gerdi ve kucağımda güzelce kıvrandı.

Ve o anda çok tuhaf bir şey oldu: Sarah'nın yumuşaklığına abanmış bir halde taş gibi sert ve ateş gibi sıcaktım ama aklıma gelen tek şey... Abimdi.

Nicholas.

Daha önce anlamamıştım. O gün orada ayağa kalkıp her ikimizin hayatını nasıl alt üst ettiğini anlamamıştım. Her şeyi nasıl değiştirdiğini... Her şeyden nasıl vazgeçtiğini...

Ama şimdi... Şimdi bir anlam kazanmıştı.

Çünkü onun için tacımdan vazgeçerdim. Adımdan, unvanımdan vazgeçerdim; ülkemi değiştirir, doğuştan kazandığım hakkımı kaybeder, yalan söyler, öldürür, aldatır ve çalardım.

Onun için.

Kendi cahilliğime güldüm. Ne kadar da aptaldım.

Ama şimdi biliyordum. Ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Güldüğümü hisseden Sarah geri çekildi. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

Yüzünü okşadım ve saçlarını geriye doğru çektim. "Hayır, sen mükemmelsin. Her şey mükemmel."

Nicholas haklıydı. Bir gün ona haklı olduğunu söylemek zorundaydım.

Aşk daha güçlüydü.

Kendimizi yatağın üstüne atıp yuvarlanmaya ve bedenlerimizi birbirine bastırmaya başladık. Ellerim her yerdeydi. Üstünü yukarı itiyor, külotunu çekiştiriyor, yavaş yavaş ortaya çıkan sıcak tenini öpüyordum. Solukları kesilen Sarah da kıyafetlerimi çekiştirmeye başladı; güzel ve vahşiydi, utangaç masumiyetinden iz yoktu. Kollarını kaldırdı ve pijama üstü ortadan kayboldu.

Ve göğüsleri. Ah, ilgi bekleyen koyu pembe uçlarıyla mükemmel, solgun ve dolgun göğüsleri. Bu isteği seve seve yerine getirirdim. Muhteşem kürelerin etrafına öpücükler kondurarak dişledim ve emdim. Sarah'nın elleri saçlarımın arasına girerek ihtiyaçla çekiştirdi.

Dudaklarımı meme ucunun üzerine kapattığımda, yüksek sesle iç çekti ve sonra bu ses uzun bir iniltiye dönüştü. Kalçası sürtünme arayışıyla yukarı kalkana kadar dilimle fiskeler vurup sertçe emdim. Çılgın ve hızlı, çaresiz ve sertti... Ama yavaşlayamıyor gibiydik.

Sarah omuzlarımdan itip bizi yuvarlayarak üste çıktı. İçgüdüleriyle hareket ediyordu; penisimi mükemmel bir şekilde yerleştirerek kalçasını oynattı. Gömleğimi kaldırıp ellerini bedenimde dolaştırarak göğsüme öpücükler kondurdu. Karın kaslarımın ortasındaki boşluğu tekrar tekrar yaladı; orayı gerçekten çok sevmiş gibi görünüyordu. Saçları gövdemin üstüne dökülerek ipek tüyler gibi gıdıkladı.

Acele etmek istemiyordum; tenindeki her bir çili öğrenmek istiyordum... Ama önce onu boşaltmak zorundaydım. Arzu, hızlı tren gibiydi; durdurulamaz ve hırçın.

Sarah'yı altıma almak için yuvarlandım. Sonra dizlerimin üstüne yükselerek, şehvetle açılmış bacakları ve arzuyla parlayan gözleriyle sırtüstü yatışının tadını çıkardım. Gözlerinin içine bakarak pantolonumun düğmelerini çözdüm. Yataktan inmeden pantolonumu çekip çıkarttığımda Sarah gözlerini kaçırdı; ama siyah çamaşırımı üzerimde bıraktım.

Sarah'nın o kadar ileri gitmeye hazır olduğunu sanmıyordum. Bana doğru uzanarak elini kumaşın altındaki penisimin kalın ve sert çizgisine bastırdığında gözlerim geriye doğru yuvarlandı.

Kalçamı öne doğru iterek eline bastırdım, çünkü bu harika hissettiriyordu.

Pijamasının altını düzgün bacaklarından aşağı kaydırdım ve omzumun üzerinden yere fırlattım. Böylece Sarah basit, pamuklu, beyaz bir külotla altımda yatıyordu... Üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Göğsü hızla inip kalkıyordu, sert öpücüklerim yüzünden dudakları şişmişti, göğüsleri havaya kalkmış ve meme uçları gerilmişti.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan üzerine çıkıp bacaklarını genişçe ikiye ayırdım ve gözlerinin içine bakarak güzel yüzünü inceledim. Penisimi tam klitorisinin üstüne yerleştirdim; üzerindeki kumaşa rağmen ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissedebiliyordum.

Sonra yavaş ve uzun hamlelerle kalçasına bastırdım.

"Henry," diye inledi boğazının derinliklerinden. "Henry."

Daha önce böylesine tatlı bir ses duymamıştım.

Kalçamı geriye çekip tekrar ittirdim.

İnleyerek başını yana doğru eğdi.

"Böyle mi?" diye sordum hırıltılı bir sesle.

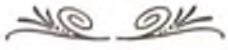
Sarah'nın başı yukarı aşağı sallandı ve elleri kollarımı okşadı. Benimkiyle buluşmak için kalçasını havaya kaldırdığında üzerine doğru eğilerek onu yatağa bastırdım. Onu sertçe ve vahşice öperek bana sahip oluşu kadar kesin bir şekilde ağzını ele geçirdim.

"Henry, Henry, Henry," diye inledi dudaklarımın üstüne doğru, penisimin hareketleriyle eş zamanlı bir şekilde. Baskı mükemmeldi; zevk omurgamdan başlayarak bacaklarıma doğru indi ve hayalarımın gerilmesine neden olarak leğen kemiğime yerleşti.

Sonunda orgazma ulaşan Sarah sırtımı tırmalayarak çığlık attı; vahşi ve çok güzeldi. Sırtını bir yay gibi gererek kalçasını havaya kaldırırken kaskatı kesildi. Daha hızlı ve

sertçe bastırdım ve sonra ben de onunla birlikteydim; aklımı başımdan alıp götüren sıcak bir akıntıyla boşaldım.

Sonrasında öpüştük, birbirimize dokunduk ve gülüştük; ikimiz de yapış yapıştık, terliydik ve hareket edemeyecek kadar mutluyduk.

Banyodan bir bez alıp ikimizi de temizledikten sonra, Sarah'ya sarılarak sırtüstü uzandım. "Konuşmamız gerekiyor."

Gözleri sımsıkı kapalı olmasına rağmen benimle yüzleşmek için yan tarafına döndü. "Konuşmak pek de güçlü bir özelliğim değildir."

Parmağımın ucuyla burnuna dokundum. "Bu doğru değil. Gitgide daha iyi oluyorsun."

İçgüdülerim bana, Sarah ile konuşurken daha basit ve direk bir yoldan gitmemi söylüyordu.

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldadım, burnunun ucuna, çenesine ve alnına öpücükler kondurarak. "Senden çok hoşlanıyorum."

Sarah çenemi kavradı, boynumu ve omzumu okşadı. "Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

Yüzlerce kadınla seks yapmıştım; bazılarına gerçekten değer vermiştim... Fakat bu, hayatımın en samimi anlarından biriydi.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Her yere götürmek istiyorum. Sana her şeyi göstermek istiyorum. Artık kıyafetlerinin altında ne olduğunu da bildiğime göre," diyerek elimi karnının üzerinde gezdirdim ve göğsünü okşadım, "istediğin kadar siyah giyinebilirsin, sana bu konuda sataşmayacağım."

Sarah gülümsedi ve kendimi yenilmez hissettim.

"Bana sataşman hoşuma gidiyor."

Dudağını ve çenesini hafifçe ısırdım. "Saraydaki kütüphaneyi görmüş müydün?"

"Hayır."

"Ona bayılacaksın. İki katlı, üç ömür de yaşasan okuyamayacağın kadar çok kitap var. Ayrıca büyükannemle de tanışmanı istiyorum."

"Tamam, Henry."

"Sana bir şeyler almak istiyorum. Her şeyi."

Onu mücevherlere ve ipeklere boğmak istiyordum... Ve tabi ki taçlara...

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi yumuşak bir sesle.

Onu kendime çekerek hâlâ sert olan talepkâr penisimi kasığına bastırdım. "İşte bu yüzden senin için her şeyi almayı daha çok istiyorum."

Sarah kollarını boynuma dolayarak saçlarımla oynadı. Daha konuşmaya başlamadan, aramıza girecek olan, bizi ayırmaya çalışacak olan kelimeyi hissettim.

"Ama..."

Ama hiç bulaşmamış olmam gereken bu program, umurumda bile olmayan bu lanet program... *Ama* şu anda kaleyi doldurmuş olan set ekibi ve imzalamış olduğum sözleşmeler... *Ama* önümüzdeki iki hafta boyunca eğlendirmem ve nişanlanmam gereken diğer kadınlar... Ki buna kendi kız kardeşi de dâhildi.

Kahretsin.

Büyükannemin bana sorumluluklarım, görevim ve şerefim hakkında ders verdiği ve sözlerimi yerine getirmemin önemini anlattığı zamanları düşündüm.

Tanrım, bu berbattı.

Ama doğru olanı yapmak istiyordum. Artık her şeyden

kaytaran, mazeretler uyduran ve her şeyi mahveden o aptal çocuk olmak istemiyordum.

Şeref artık benim için farklı bir anlam kazanmıştı. Çünkü Sarah, iyi bir adamı, onurlu bir adamı hak ediyordu. Kararlı, güvenilir ve dürüst bir adamı hak ediyordu.

Ve ben de onun için böyle bir adam olmak istiyordum.

"Ama çekimlere iki hafta daha devam etmek zorundayım. Onlara söz verdim ve Pembrook Hanesi'ni temsil ediyorum."

Başını salladığını hissettim. "Bu küçük bir şey değil."

Gözlerinin içine baktım. "Çekimlere devam etmek istemiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sarah iç çekti; yüzündeki ifade öyle açık, öyle güven doluydu ki gururum okşandı. "Evet, biliyorum."

"Elimden gelse, seninle birlikte burada, bu yatakta kalırdım. Buna inanıyor musun?"

"Evet. Ama bunu yapamazsın."

"Hayır. Yapamam."

Ne rezaletti ama. Ve hepsi de benim hatamdı.

O gürz hangi cehennemdeydi?

"Diğer kızlar, Henry... Onlara dokunmayacaksın?" dedi kaskatı kesilerek. "Bu şekilde olmaz. Buna katlanamam."

"Hayır, elbette dokunmayacağım. Onlara bakmıyorum bile, yemin ederim. Tüm dokunuşlarım –ellerim, dudaklarım, penisim– hepsi artık sana ait, tatlı Sarah."

Sarah sırıttı. "Bunu bilmek güzel." Ama sonra gözleri kısıldı. "Onlara dokundun mu? Bu şekilde?"

Sesindeki kıskançlığa güldüm. "Hayır. Neredeyse bir keşiş gibiydim. Görünüşe göre kader en başından beri bu şekilde bir araya gelmemiz için elinden geleni yapmış."

"Güzel."

Birbirimizi tamamen anladığımızdan emin olmak ve

herhangi bir yanlış anlaşılmaya sebebiyet vermemek için tekrar ettim. "Yani yapmam gerekeni yapacağım ve önümüzdeki iki hafta boyunca verdiğim sözü yerine getireceğim. Ama bu odada birlikte olacağız. Değil mi?"

Sarah başıyla onayladığında öyle rahatladım ki iç çekmek istedim. "Evet."

Artık bu da aradan çıktığına göre, öne doğru eğilip onu tekrar öptüm ve dilimi onunkine değdirdim. Hevesli, içten ve mükemmel bir şekilde karşılık verdi. Dudaklarım çenesinden başlayarak kulağına doğru kaydı ve Sarah, dokunuşlarım altında titredi.

"Seni bir kez daha boşaltmak istiyorum, Sarah."

Kulak mememi dişledi. "Evet, lütfen."

Gülerek karşılık verdim. "Ne kadar da kibarsın."

Sonrasında daha fazla konuşma yoktu. Sadece inleme, soluk alıp verme, kıvranma ve boşalma vardı.

Çok daha sonra, tamamen tükenmiş bir halde ikimiz de uyuya kaldık.

On Sekizinci Bölüm

Henry

Ertesi sabah, burnum mis gibi kokan bir boyna gömülmüş bir halde, yüzümü gıdıklayan saç telleriyle uyandım. Sarah'yı hafifçe sıkıp omzunu ısırdım, ama sadece uykulu bir şekilde inledi.

Zavallı şey, çok ama çok kötü şeyler yaparak onu geç saatlere kadar ayakta tutmuştum.

Ve tüm yaşadıklarımızı düşünürken gülümsememe engel olamıyordum.

Örtülerin altından çıkıp duş aldım ve giyindim. Bugün mekân çekimi vardı; Laura ile birlikte bütün gün yürüyüş yapacaktık. Odadan çıkmadan önce yatağın yanında diz çöküp Sarah'nın saçlarını okşadım, ardından elimi kolunun üzerinde gezdirdim; ta ki uzun kirpikleri kırpışıp gözleri açılana kadar.

"Henry! Saat kaç?"

"Erken. Uykuna geri dönebilirsin. Sadece hoşça kal demeden gitmek istemedim. Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

Daha önce hiç, bir bakireyle birlikte olmamıştım. Ve

dün gece Sarah için o büyük *ilk gece* olmasa da birçok ilk yaşanmıştı. Deneyimli taraf olarak iyi olduğundan emin olmalıydım.

Sarah gerindi ve örtü aşağı kayarak zarif boynu ile mükemmel göğüslerini ortaya çıkardı; ağzım kurudu ve zihnim boşaldı.

"Ben... Akşamdan kalma hissediyorum," dedi. "Bitkin." Sonra haylazca gülümsedi. "Ve azgın. Sanırım bir canavar yarattınız, Majesteleri."

Başım bir pat sesiyle yatağa düştü. Neden bu odadan çıkmak zorundaydım ki? Ah, evet, penisimin hatırlatmış olduğu üzere, ben kahrolası bir aptaldım.

"Bu düşünceni sonraya sakla." Onu çabucak ve keyifli bir şekilde öptüm. "Ve sakın kıpırdama. Bu gece sana geri döndüğümde kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Sarah

Muhteşem bir gündü. Henry gittikten sonra tekrar uyuyakaldım ve öğlene kadar da uyanmadım. Penny, dün akşamdan sonra iyi olup olmadığımı görmek için beni kontrol etmeye geldi. Lancaster'ın Henry'den dayak yedikten sonra dışarı atıldığını anlattı. Genelde kinci biri değildim, ama bu durumda bir istisna yapabilirdim.

Penelope ayrıca Elizabeth'in bu sabah Sam ile birlikte kaleden ayrıldığını söyledi. Henry gibi Elizabeth de kalıp işi tamamlamak istemişti, ama Sam sert bir dille bunu yasaklamıştı.

"Onlar adına sevindim," dedi Penny ve ben de onunla aynı fikirdeydim.

Penny gittikten sonra, duş alıp çabucak bir şeyler atıştırdım ve sonra tembellik yapmak için üst kata geri döndüm. Cam kenarında uzanıp kitap okudum; fakat aklım

sürekli dün gece Henry ile yaptıklarımıza kayıyordu.

Artık tüm bu yaygaranın neyle ilgili olduğunu anlıyordum.

Tamamen bihaber değildim. Bir orgazmın ne olduğunu biliyordum ve yıllardır kendi kendimi tatmin ediyordum. Ama bunu Henry ile birlikte yaşamak... *Vay canına.*

Cesur ve özgüvenliydi; sanırım en sevdiğim kısmı da buydu. Hareketleri, bana ve kendine dokunuşu; ne yapacağını çok iyi bilmesi... Aynı zamanda hem çok güzel hem de heyecan vericiydi. Sonrasında sohbet etmek hoşuma gitmişti. Bu her şeyi kolaylaştıracaktı. Henry, veliaht prensti, programın yıldızıydı; Elizabeth gibi programdan ayrılmasını bekleyemezdim. Anlayışlı olmam gerekiyordu. Ve öyleydim. Gerçekten.

Hem sadece iki hafta vardı. Zaman su gibi akıp geçecekti.

Yatak odasının kapısı açıldığında saat altıyı geçmişti ve hava kararmıştı. Henry, kapıya yaslanarak beni seyretti. Gözleri tehlikeli denebilecek bir ışıkla parlıyordu. Çenesi, omuzları ve sıktığı elleri gergindi.

Bir jaguar ya da bir aslan gibi zarafetle ve ölümcül bir güçle öne doğru ilerlerken tenimin altından bir ürperti geçti. Yürürken gömleğini başının üstünden çekip çıkararak kollarındaki ve karnındaki gergin kasları gözler önüne serdi. Düşük belli pantolonu, kemerinin altına doğru uzanan altın rengi kılları sergiliyordu. Zihnim, yanağımı ve dudaklarımı o kıllara sürttüğüm görüntülerle doldu. Yumuşak mıydı? Yoksa fırça gibi sert miydi? Üzerlerine üflediğimde Henry inler miydi, yoksa saçlarımı kavrayıp

dudaklarımı daha ilginç yerlere doğru mu yönlendirirdi?

Yatağa ulaştığında, elini ayak bileğime sardı ve beni kenara doğru çekti. "Bütün gün bunu düşündüm."

Nefesimin kesildiğini konuştuğum zaman anladım. "Neyi?"

Ve ilerde kralım olacak olan adam önümde dizlerinin üstüne çöktü.

"Senin tadına bakmayı. Dilim kopana kadar seni yalayacağım. Herhangi bir itirazın var mı?"

Aman Tanrım...

Dudaklarında çok sevimli bir çarpık gülümseme belirdi. "Nutkun mu tutuldu, aşkım? Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

Elleri eteğimin altına girerek külotumu kavradı ve onu kalçamdan sıyırarak bacaklarımdan aşağı indirdi. Hareketleri kesin ve kendinden emindi.

Sonra merakla, elindeki bej rengi ipek kumaşa baktı. "Bunu nasıl yapıyorsun? Böylesine basit bir şeyi bu kadar seksi göstermeyi nasıl başarıyorsun?"

Ardından külotumu yüzüne bastırıp derin bir nefes aldı ve gözleri keyifle kapandı.

Aman Tanrım...

Eteğimi çıkarmadı, fakat beni serin havaya ve için için yanan bakışlarına maruz bırakarak, belime doğru itti. Kalp atışlarım kulağımda çınlıyordu; hızlı ve düzensiz değildi, derin ve istikrarlıydı.

Henry baldırımı öptü, sonra da dizimin arkasını. "Konuşmana ihtiyacım var, tatlı Sarah. Seni yalamamı ister misin?"

"Evet," diye fısıldadım; sesim öyle kısıktı ki kendim bile zar zor duyabiliyordum.

"Söyle. 'Dudaklarını üzerime koy, Henry. Tat beni, öp beni, dilinle becer beni,' de."

Ölmek üzereydim. Beni sadece kelimeleriyle öldürecekti.

"Evet, hepsini istiyorum." Yutkundum ve ona istediği şeyi vermeye çalıştım. "Tadıma bak, Henry. Becer beni..."

Cümlemi bitiremedim; çünkü Henry, boğuk bir iniltiyle üzerime çıktı. Ağzı açlıkla emiyor ve yalıyordu. Bu muhteşemdi. Baş döndürücü bir şekilde harikaydı. Kafamın yatağa düşmesine izin verdim, çünkü onu tutamıyordum. Kalçam kıvranırken bacaklarımı genişçe açtım. Henry'i istiyordum, bunu istiyordum, bana dokunmayı bırakmadığı sürece her şeyi yapmasına izin vermek istiyordum.

"Bu çok iyi... Çok iyi... Henry."

Sözlerim de düşüncelerim kadar tutarsızdı ve ne söylediğimi gerçekten bilmiyordum.

Popomu kavrayıp beni ağzına doğru kaldırdı. Dişlerini yumuşak dudaklarımda hissettim; dili yukarı ve aşağı kayarak klitorisimin etrafında daireler çiziyordu.

Ama sonra yer değiştirerek bacağımın iç kısmındaki hassas teni dişledi. "Bana ellerini ver," dedi Henry, sıcak nefesi üstüme vururken.

Kollarımı kaldırıp ellerimi uzattım. Onları tam istediği yere koydu –bacaklarımın arasına... Parmaklarımla en hassas yerimi açığa çıkararak kendimi ona sundum.

"Öyle kal," diye soludu Henry. "Siktir, şuna bak." Dilinin ucuyla beni yaladı. "Nasıl da güzel, pembe, sıkı bir vajina."

Amantanrımamantanrımamantanrım...

"Bu kelimeler hoşuna gidiyor, değil mi?" Parmağını kaygan açıklığımda gezdirerek yavaşça daireler çizdi. "Seni sırılsıklam yapıyorlar."

"Bu çok... Edepsiz," diye soludum, ama hiç utanmamıştım.

"Eğlenceli olmasının sebebi de bu." Klitorisime bir öpücük kondurdu ve yüksek sesle inledim. "Çünkü çok tatlısın."

Sonra yüzünü kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Şimdi, Sarah... İzle."

Yavaşça, beni yukarıdan aşağı doğru yaladı. İkinci tura geçtiğinde açıklığımda durup içime doğru bastırdı. Derin ve sert hamlelerle içeri girip çıkarak beni tam da söylediği gibi... Diliyle becerdi. Kıvranarak sızlandım ve Henry inledi. İzlemeye devam etmeye çalıştım, çünkü Henry'nin istediği buydu; ama bu çok fazlaydı.

Bacaklarım titredi. Kıvranarak yalvardım. "Lütfen, lütfen, lütfen, ah lütfen..."

Çok yakındım.

Çok... Yakın.

Dili, uzun ve kalın parmaklarıyla yer değiştirdi. Sonunda dudakları klitorisimin üzerine kapanarak nazikçe emdiğinde, şiddetli bir zevk dalgası bedenimi sararken kaslarım o parmaklara kenetlendi ve aklım başımdan gitti. Dalga dalga gelen zevk yüzünden sırtımı bir yay gibi gererek çığlık attım.

Bir süre sonra, orgazmın etkisi azalarak durgun bir memnuniyete dönüştüğünde, Henry vücuduma öpücükler kondurarak dudaklarıma ulaştı. Dilini ve dişlerini kullandığı öpücüğü sert ve baskındı.

Ve evet, dudaklarında kendi tadımı alabiliyordum; tıpkı kitaplardaki gibi.

Ama bunda utanacak ya da iğrenecek bir durum yoktu. Tahrik ediciydi, erotikti, mükemmeldi; çünkü Henry ile her şey mükemmeldi. Ona karşı inanılmaz bir şefkat hissettim. Kollarımı boynuna, sırtına ve ulaşabileceğim her yere sardım.

"Bu... Muhteşemdi," dedim.

Henry, dudaklarını boynuma sürttü ve içten bir kahkaha attı.

"Bu... Sadece başlangıçtı." Tişörtümü ve eteğimi çıkartmak için kısa bir süreliğine geri çekildi. Sonra sırtüstü uzanıp kollarımın altından tuttu ve göğsüne oturabilmem için beni öne doğru çekti.

Utanmam gerekirdi; yani, kasığım neredeyse yüzünün üstündeydi. Ama görünüşe göre Henry tam da orada olmamı istiyordu.

Parmağını kıvırıp beni çağırırken inanılmaz derecede mutlu, genç ve kaygısız görünüyordu. "Yatak başını tut ve o tatlı vajinayı buraya getir."

Gülmeye başladım; çünkü kim böyle konuşurdu ki?

"Emin misin?"

"Dilim henüz yorulmadı. Ve sana daha çok ihtiyacım var, Sarah."

Kendisiyle öyle barışık, kendinden öyle emindi ki... Benim de aynı şekilde hissetmemi sağlıyordu. Cesur ve güzel. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi; her şeyi söyleyebilirmişim gibi; her şey olabilirmişim gibi.

Ama şu anda istediğim tek şey onun olmaktı. Bu nedenle öne kayıp prensimin emrini yerine getirdim.

Henry

Ortaokuldayken, arkadaşlarımla birlikte, *Ölmek İçin En Güzel Yol* diye bir içki oyunu uydurmuştuk. Ana fikir, ölmenin en iyi yolunu düşünmekti; bir bira bardağında boğulmak ya da tüm öğrenci milletinin iyiliği için kimya laboratuvarını havaya uçurmak gibi. Sonunda en mükemmel, en asil yolu bulmuştum: Sarah Titebottum yüzüme otururken ölmek.

İşte böyle ölecektim, kesinlikle!

Vajinası mükemmeldi. Lanet olası güller gibi kokuyordu ve güneş ışığı gibi lezzetliydi. Son bir buçuk saat içinde

üç kez orgazm olmuştu. Sanırım dilimi incitmiştim.

Ama buna değerdi.

Sarah mutlu bir şekilde iç çekti, yanıma sokulup gözlerini kapattı.

Tavana baktım ve ne kadar sert olduğumu ya da hayalarımın ne kadar sızladığını düşünmemeye çalıştım. Öyle sertleşmiştim ki penisimin infilak etmesi muhtemeldi, ki bunu düşünmek bile canımı acıtıyordu.

Sarah'nın avcu göğsümün üzerinden aşağıya doğru kaydı. "Henry," diye seslendi, yumuşak ve tatlı bir sesle.

"Hımm?"

"Ben de senin için aynısını yapmak istiyorum."

Gözlerim birdenbire açıldı. Ve biraz daha sertleştim. Ancak düşündüğüm şeyi kastettiğinden emin olmalıydım; alay edilecek durumda değildim.

"Neyi?"

Koluna yaslandı ve kızarmış yanaklarla bana baktı. Gözlerinde, dün orada olduğunu düşünmediğim yeni bir dürüstlük, bir cesaret vardı. Bu onu daha da seksi yapıyordu.

"Dudaklarımı senin üzerine yerleştirmek istiyorum." Külotumun çıkıntı yaptığı yere doğru baktı. Kendimi kaybetmemek için bilerek tamamen soyunmamıştım. Sarah'nın çıplak olması bir şeydi; ancak ikimizin de çırılçıplak olması son derece tehlikeliydi.

Ona emin olup olmadığını sormalıydım. Buna mecbur olmadığını söylemeliydim.

Ancak hiçbirini yapmadım. Tek söylediğim, "Siktir, Yüce İsa, evet, lütfen," oldu.

Sarah kıkırdadı ve bu kıkırdamanın etkilerini sızlayan penisimde hissettim. Sonra başını eğip köprücük kemiğimin üstüne öpücükler kondurmaya başladı. Dilini

hassas meme uçlarımdan birinin etrafında gezdirerek ağzımdan bir inilti kopmasına neden oldu.

"Kendimi sarhoş gibi hissediyorum, Henry. Bana hissettirdiğin her şeyi sana da hissettirmek istiyorum. Sana bunu vermek istiyorum."

Bir kez daha doğrulup onu kendime doğru çektim ve derin bir şekilde öptüm. "Bunu zaten yapıyorsun, Sarah. Tanrım, yaptığın her şey mükemmel hissettiriyor."

Sarah aşağıya doğru kaydığında soluk alıp verişim hızlanmaya başladı. Dili karın kaslarımın üzerinden geçip göbek deliğimin etrafında daireler çizdiğinde başını tutup ağzını becermemek için çarşafı sıkmak zorunda kaldım. O ıslak, pembe dili çamaşırımın belinden içeri girdiğinde neredeyse kendimi kaybedecektim.

Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden zaten cevabını bildiğim aptalca sorular sordum.

"Bunu daha önce yapmış mıydın?"

Sarah kıkırdadı. "Hayır."

Ve bunu yüksek sesle duymanın tadını çıkardım. Onun ilki olduğunu bilmek...

Onun için *tek* olduğumu bilmek...

Daha doyumsuz, daha sahiplenici olmama neden oluyordu; benimdi, benim, her santimi bana aitti. Düşüncelerimi okuyabiliyor olsaydı, muhtemelen bana cinsiyetçi ya da kadın düşmanı derdi ama umurumda bile değildi.

Bu harikaydı. Eğer bunu düşünmek beni bir domuz yapıyorsa da... Eh, öyle olsundu.

"Ama hakkında bir şeyler okumuştum. Bazı aşk romanlarındaki sahneler çok... Detaylı."

Çamaşırımın belini çekiştirdiği zaman, kalçamı yukarı kaldırdım; külotumu tek bir hamlede çekip çıkardı ve serbest kalan penisim karnıma çarptı.

"Ne kadar ayrıntılı?" diye sordum dişlerimi sıkarak; kahrolası aklımı kaybetmemeye çalışıyordum.

Sarah dirseklerine yaslanarak gözlüğünü düzeltti ve çözmek zorunda olduğu bir şeymiş gibi penisime baktı. İlgi manyağı olan penisim bu anın zevkini çıkararak biraz daha sertleşti. Sarah, penisimi tam dibinden tutarak beni ağzına yaklaştırdı; sıcak nefesini üzerimde hissedebileceğim kadar yakındı.

"Şey, kitaplar buranın en hassas kısım olduğunu söylüyor, özellikle de buradaki küçük çıkıntının."

Dilini penisimin ucunda gezdirdi ve ardından bahsettiği çıkıntıyı yaladı. Kafam yastığın içine gömüldü; bu o kadar iyiydi ki neredeyse acı vericiydi.

"Bu doğru," diye inledim.

Sonra konuşmaya devam ederek baştan aşağı öpücükler kondurdu.

"Ve her zaman testisleri ovmaktan bahsediyorlar, bunun her şeyi daha da iyi yaptığından." Sesi alaycı bir hale büründü. "Bu teoriyi test etmeli miyim?"

Arsız kız.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Ve sonra testislerimi avuçladığında, vücudumun her bir hücresine yayılan şiddetli zevk dalgası titrememe neden oldu.

"Ona ne diyorlar?" diye sordum. Bunu neden yaptığıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. "Jane Austen'ın penis kelimesini kullandığını düşünemiyorum."

Sadece, bu kelimeyi Sarah'nın dudaklarından duymak istiyordum muhtemelen.

"Kitaba göre değişir," dedi Sarah. Penisimi tepeden tırnağa yalayarak sıcak, ıslak dilini sızlayan ucunda gezdirdikten sonra bir kez daha aşağı kaydı. Ve sonra bunu yine yaptı.

"Austen değil, ama bazı kitaplar penise penis diyor."

Ah, bu çok iyiydi.

"Diğerleri de çubuk ya da kılıç diyor... Ve kadınlara da kın."

"Kulağa çok acı verici geliyor."

Sarah kıkırdadı ve sonra penisimin ucunu ağzının ıslak mağarasına alıp inlememe neden oldu.

Ağzını çekerek beni yavaşça okşadı. "Ve buna," parmağını uç kısımda gezdirerek hafifçe sızmış olan sperme sürttü, "bazen *arzunun incisi* diyorlar ve tadının tatlı ya da tuzlu olduğunu söylüyorlar." Ardından beni yaladı. "Mmm... Biraz tuzlu."

O anda gittim.

"Beni ağzına al, Sarah. Sonuna kadar. Sertçe em. Hızlıca. Şimdi."

Ve tam olarak bunu yaptı. Beni ıslak, dar ağzının içine alıp emdi; ağzına sığdıramadığı kısma elini dolayarak sertçe pompaladı.

"Bu çok güzel, çok iyi, aşkım."

Nazikçe, başını tutarak onu sabit tuttum ve sonra sıcak dudaklarının arasına girdim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin..."

Zevk yoğun ve ani bir şekilde çarptığında, Sarah'nın ağzından çıktım. Sonra elini avcumun içine alıp ona nasıl hızlı ve sert bir şekilde okşaması gerektiğini gösterdim. Boğuk bir iniltiyle gelerek Sarah'nın eline ve kendi karnıma boşaldım.

Sonunda hareket edebildiğimde, elimi kaldırıp Sarah'ya yaklaşmasını işaret ettim. Ardından şefkatle dudaklarını öptüm.

Sarah gururla gülümseyerek arkasına yaslandı. "Bence oral seks muhteşem."

Eğer bu kadar seksi olmasaydı... Söylediği şey son derece şirin olabilirdi.

"Bunu duyduğuma ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Elini karnımın üstünde gezdirerek spermi baş ve işaret parmağına sürttü. Bu, onun üzerinde boşalmak istediğim her yeri düşünmeme neden oldu.

"Bir dahaki sefere yutmayı denemek istiyorum, Henry."

Bir dahaki sefere muhtemelen beni öldürecekti.

Ve bu da kesinlikle ölmek için en iyi ikinci yoldu.

On Dokuzuncu Bölüm

Sarah

Henry ile ilişkimiz üç gündür harika gidiyordu. Ta ki odamdan ayrılarak çok önemli bir hata yapana kadar. Henry, kız kardeşim de dâhil olmak üzere diğer kadınlarla çekim yaptığı sırada...

Her şey yemek odasında başladı; Henry'nin geriye kalan üç yarışmacı –Penny, Laura ve Cordelia– ile kahvaltı ettiği yerde. Henry son derece iyi bir ruh hali içindeydi; gülüyor, kahkahalar atıyor ve... Hepsiyle şakalaşıyordu.

'Benimle, sadece benimle şakalaşması gerekiyordu,' diye düşünürken, ağzımda acı bir tat belirdi.

Beynimin mantıklı kısmı, bunu konuşmuştuk, diye hatırlattı. Çekimlere devam etmek istemediğini söylediği zaman ona inanıp inanmadığımı sormuştu ve ona inandığımı söylemiştim.

Öyleyse şimdi neden bu konuda gerçekten dürüst olup olmadığını merak ediyordum. Belki de gün içinde kendisi için çırpınan üç güzel kadının yanında olmak ve her gece yatağına farklı bir kadın atmak hoşuna giderdi.

Çünkü son zamanlarda yatağında birinin olmasından hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Laura, program için getirilen şefin hazırladığı omleti yerken gözlerini zevkle kapattı. Ve sonra, "Henry! Bunu mutlaka denemelisin, olağanüstü!" dedi.

Sadece kahrolası bir yumurtaydı.

Ama çatalına... Az öne kullandığı çatalına biraz omlet aldı ve Henry'e uzattı.

İşte beni çıldırma noktasına getiren de bu oldu. Oradan uzaklaşmak zorundaydım. O çataldan bir ısırık alıp almadığını görmek için bekleyemezdim.

Ellerimi iki yanda yumruk yapıp arkamı dönmeden hemen önce, Henry bakışlarımı yakaladı ve yüzümde gördüğü şey her ne ise ağzındaki lokmayı çiğnemeyi kesmesine ve dudaklarındaki gülümsemenin solmasına neden oldu.

Fakat arkamdan gelmedi. Kahvaltı yapıp kameralara oynamaya devam etti.

İşler öğle yemeğinde kötüye gitmeye devam etti; tıpkı yuvarlanıp duran dev bir çığ gibi. Dışarıda, kalenin çevresinde çekim yapıyorlardı. Hava serin ve rüzgârlıydı, ancak güneş ısıtıyordu. Henry, Cordelia ve onun minik köpeği Walter ile birlikte yürüyordu. Sohbet edip sırıtarak yürüyüş yaparlarken, çok güzel bir görüntü sunuyorlardı.

Cordelia'nın ne elini tuttu ne de beline sarıldı. Tasmasından tuttuğu Walter'ın sürekli aralarında kalmasına gayret etti; bu yüzden Cordelia bir öpücük almak için uzandığında bile geri çekiliyor ve köpekle yakalamaca oynamak için yerden topu alıyordu.

Tüm bunları biliyordum; hepsini görüyordum.

Ancak bu, onları izlerken içimde çalkalanan acınası hisse yardımcı olmuyordu. Bu, sanki ruhumun bedenimden çıkmaya çalışmasına neden olan bir özlem gibiydi; kalbim ve ciğerlerim görünmez bir mengene tarafından sıkılıyormuş gibi hissetmeme neden olan ezici bir acıydı.

Henry, Cordelia ile yürüyüşünün ardından direkt avluya, yanıma geldi. Kaşları endişeyle çatılmıştı. Elini kolumа koydu ve böylece midemde kelebekler uçmaya başladı. Zaten zayıf, omurgasız bir organdı ve onu memnun etmek için fazla bir şeye gerek yoktu.

"Senin neyin var?" diye sordu Henry.

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama bana izin vermedi.

"Sakın 'hiçbir şey' deme. Bir şey olduğunu biliyorum. Bana, sanki gözyaşlarına boğulacakmışsın ve beni hayalarımdan tekmelemek istiyormuşsun gibi bakıyorsun."

Güldüm, çünkü aklımı okuyor gibiydi.

"Bu yüzden, değil mi?" Gözleri etrafta, kameraların ve ekibin üzerinde gezindi. "Seni rahatsız eden şey bu."

Şimdiye kadar ona yalan söylememiştim; peki, şimdi neden söyleyecektim ki? "Evet."

Henry başını salladı; yüzü şaşkınlıkla gerilmişti. Ama o herhangi bir şey söyleyemeden, daracık kot pantolonu ve vişne çürüğü rengindeki bluzu içinde çok sevimli görünen Penelope yanımıza gelerek, hakkında hiçbir fikre sahip olmadığı sohbetimizi bölüp Henry'nin koluna girdi.

"Hadi, Henry! Mutfakta sıra bizde. Çikolatalı sufle yapmamızı istiyorlar! Sufleye bayılırım, ama hiç yapmadım... Destansı bir felaket olacak!"

Sonra kız kardeşimin gözleri ikimizin arasında gidip geldi. "Neler oluyor? Sorun ne?"

Ve bu benim kız kardeşimdi. Tüm insanlar bir yana,

Henry'i sevgili kız kardeşim ile birlikte izlemeye dayanabilmem gerekirdi.

Başımı iki yana sallayıp Henry'nin gözlerinin içine baktım. "Aptalca davranıyorum. Sorun yok."

Henry tereddüt etti.

"Gerçekten, Henry, her şey yolunda."

"Yolunda olan ne?" diye ısrar etti Penny. "Sizin aranızda neler oluyor?"

Ve Henry'nin geçiştirmeye karar verdiği o anı gördüm. Yüzündeki gülümseme ile birlikte sesinde sahte bir coşku belirdi, ama bunu fark eden tek kişi bendim.

"Hiçbir şey olmuyor, Pen. Sarah kalenin altındaki tünelleri keşfetmek istiyor; sözüm ona orada eski bir zindan, belki de bir iki mezar varmış; ama yalnız başına gitmeye çok korkuyormuş."

Penny çığlık attı. "Oooh, bu tüyler ürpertici! Eh, Henry çekimler bittikten sonra seni götürebilir, ama ben yokum! Bu eski yerde bir gece daha uyuyamayacağım."

Sonra Henry'i kolundan tutup çekti. "Hadi, bizi bekliyorlar. Elini yüzünü yıkayıp üzerini değiştirmelisin."

Henry, bana bakmak için bir kez geriye döndü ve sonra kız kardeşimin onu sürüklemesine izin verdi.

Görünüşe göre, Henry'yi kız kardeşim ile birlikte evcilik oynarken izlemek işleri daha da kötü yapıyordu, daha iyi değil. Penny, Henry'e cilveli bir şekilde pudra şekeri fırlattığında kusmak istedim. Ve Henry, Penny'nin yanağındaki kek hamurunu bir bezle sildiğinde, benim için buraya kadar olduğunu fark ettim. Yetmişti. Bunu daha fazla izleyemezdim. İstemiyordum.

Ve dahası, dışarıda bu tarz sahneler –ve çok daha kötüsü– yaşandığını bilirken odamda saklanamazdım.

Topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlerden çıkarken, Henry'nin gözlerinin beni takip ettiğini hissettim.

Henry

İki saat sonra, Sarah'yı odamızda toplanırken buldum; arka planda John Cale'nin *Hallelujah* şarkısı çalıyordu. Sarah'nın yavaşça eşyalarını toplamasını izlemek, değerli kitaplarını kapının yanındaki çantasına koyduğunu görmek beni çılgına çevirdi. Öfkeden deliye döndüm. Gerçekten de öylece gidebileceğini mi sanıyordu?

Gerçekten de ona izin vereceğimi mi düşünüyordu?

Tüm eşyalarını pencereden okyanusa atmak ve onu kahrolası yatağa bağlamak istedim; bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini bildiğim için yüksek sesle söylemiyordum.

Onu kontrol etmek istemiyordum, yalnızca yanımda tutmak istiyordum. Nazik ruhu ve güzelliği dünyamın merkezi haline gelmişti ve artık onlar olmadan işlevlerimi nasıl yerine getireceğimi bilmiyordum. Sözümü geri alıyorum; onu yalnızca yatağa bağlamak istemiyordum.

Şu anda Sarah'yı kendime bağlamak istiyordum.

Kollarımı kavuşturup kapalı kapıya yaslandım. Konuşmaya başladığımda, sanki orada olduğumu bilmiyormuş gibi yerinden sıçradı.

"Ne yapıyorsun?"

Sesim sakindi, fakat gözlerimin parlak ve ciddi olduğunu biliyordum; bedenimden gözle görülür bir enerji yayılıyordu, çünkü ikimiz de tam olarak ne yaptığını biliyorduk.

"Eve gidiyorum."

Her hareketini izleyerek başımı salladım. Isırmak için

yaratılmış olan o güzel sıkı kalçasının yumuşak salınımını, şu anda hüsranla gerilmiş olan çenesinin hafif eğimini...

Bavulun içine bir yığın kazak yerleştirdiğimde hızlı ve keskin bir hareketle öne doğru atıldım. Ve bir saniye sonra, kazaklar artık bavulda değildi; odanın her yerine dağılmış haldeydi, çünkü onları fırlatıp atmıştım.

"Hey!"

Sarah, bana öfkeyle bakarak yerdeki kazaklardan birini aldı ve tekrar katlayıp bavulun içine yerleştirdi. Ama sonra kazak bir kez daha omzumun üstünden yere uçtu.

"Kes şunu!"

Yanına yaklaşarak burnunun dibine girdim. "Asıl sen kes. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Sarah kollarını havaya savurdu. "Neden? Penny son derece uslu duruyor; burada olmam için hiçbir sebep yok!"

"Ben varım!" diye bağırdım. "Sana burada ihtiyacım var!"

Sarah bakışlarını kaçırarak odanın köşesine baktı. "Bunu yapamam. Dayanamıyorum. Yapabileceğimi düşündüm ama yapamam. Seni onlarla izlemek içimde çirkin ve acı verici bir şeylerin ortaya çıkmasına neden oluyor. Belki de her şey bittikten sonra sen bana gelebilirsin ve sonra eğer aramızda bir şey varsa..."

Eğer aramızda bir şey varsa mı? Bu kız kahrolası aklını mı yitirmişti?

"Programdan ayrılacağım. Bugün."

Bu onu birdenbire durdurdu; Sarah gerçekten de böyle bir şey beklemiyordu. Kapıdan çıkıp gitmesine izin vereceğimi sanıyordu. Bunun komik mi yoksa acıklı mı olduğuna karar veremedim.

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"İstediğim her şeyi yapabilirim... Unvanım sağ olsun."

"Vanessa çok kızacak."

Omuz silktim. "Avukatlara bu yüzden para ödüyoruz."

Sarah ihtiyatla bana bakarak yavaşça yanıma yaklaştı. "Bunu yapar mısın? Sırf ben üzülüyorum diye öylece bırakır mısın?"

Neredeyse gülecektim. "Elbette."

"Neden?"

Ve şimdi şaşkın gözlerle bakan kişi bendim. "Çünkü sana aşığım, aptal kız."

Sarah donup kaldı. Ve gözlerinde yaşlar belirdi.

Avcumu çenesine bastırdım.

"Bunu bilmiyor muydun? Göremiyor musun, Sarah? Sana tam anlamıyla vuruldum."

Nefes alırken sesi titredi. "Emin değildim. Ümit ediyordum ama..."

Göz kapaklarını öptüm ve gözyaşlarının tadına bakabilmek için gözlüğünü çıkarıp komodinin üstüne koydum.

"Seni seviyorum."

Sonra yanaklarını ve çenesini öptüm. "Seni seviyorum, seviyorum, seviyorum."

Burnunun ucunu ve dolgun dudaklarını öptüm.

Sonrasında ikimiz de yatağa düşüyorduk. Bavulları ve kıyafetleri bir kenara fırlatarak yer açtım, ancak dudaklarım onunkilerden bir an bile ayrılmadı. İki elimle başını kavrayarak onu yukarı kaldırdım; dillerimiz dans ediyor, birbirini okşuyordu.

Sarah gömleğimi çekiştirerek yukarı kaldırdı ve ben de kollarımı kaldırarak ona yardım ettim. Sonrasında elleri saçlarımın arasına girerek sertçe tutundu. Dudakları köprücük kemiğimde, göğsümde, boynumda ve çenemdeydi.

Tişörtünü çıkarıp sutyeninin kopçasını çözdüm. So-

nunda sıcak tenlerimiz birbirine karışmıştı.

Artık kelimeler yoktu. Onlara ihtiyacımız yoktu. Ellerimiz konuşuyordu. Dillerimiz, ıslak hayranlığımızı sergiliyor ve gözlerimiz, itirafımızı –birbirimize karşı hissettiğimiz aşkı– dile getiriyordu.

Tamamen çıplak kaldığımızda, Sarah'nın bedeninden aşağı doğru kayarak pembe meme uçlarını emdim. Sırtı bir yay gibi gerildi ve bacakları ikiye ayrıldı. Öpücükler kondurarak aşağıya kaymaya devam ettim, Sarah yatağın üstünde kıvranıncaya kadar vajinasını yaladım. Sonra tekrar yukarı kayıp onunla yüz yüze geldim. Tüm benliğiyle beni öperken, sahip olduğu her şeyi bana verirken, yanağımı avcunun içine alarak beni kendine yakın tuttu.

Elimi bacaklarının arasına daldırdım ve ne kadar ıslak, sıkı ve tatlı olduğunu hissedince inledim. Sonrasında alt dudaklarına sürtünen şey parmaklarım değildi; penisimin sert başıydı. Islaklığını yaymak, klitorisini ovmak için penisimi kullandım. Bir dakika daha dayanamayacağını anladığım an, tıpkı benim onu istediğim kadar onun da bana umutsuzca ihtiyaç duyduğu an, penisimi elime alıp içine bastırdım.

İnanılmaz darlığı karşısında inledim. Doyumsuz vajinası, penisimin etrafına kenetlenmişti. Zorlukla nefes alarak geri çekildim ve Sarah'nın yüzüne baktım. Bu kez biraz daha derine girerek içine bastırdığımda, hızla soluyarak olan biteni izledi. Özlemle, açlıkla, şiddetle inledi.

Tırnaklarının kollarıma battığını ve kalçasının daha fazlasına ihtiyaç duyarak yükseldiğini hissettim.

Penisimi bu kez hiç durmadan içeri bastırdım. Yavaşça, nazikçe ileri doğru iterek içeri kaydım.

Ona iyi olup olmadığını sormadım; güzel yüzünü, kapalı gözlerini, pürüzsüz tenini izledim.

Lanet olsun, hissettiklerim çok kuvvetliydi. Islak kasları etrafımı sıkıca sararak beni kucakladı.

Dirseklerimden destek alarak üzerinde yükseldim. Ardından kalçamı geriye çekip sert ve hızlı bir hamleyle ileri doğru ittim; böylece tamamen içine gömülmüştüm.

Sarah'nın ağzı kısa bir çığlıkla açıldı ve boynu geriye doğru büküldü. Dudaklarımı onunkilere yapıştırarak iniltilerini yuttum; dudaklarını yaladım ve dilini emdim. Ve sonra Sarah gözlerini açtı; gözleri keyif, sıcaklık ve arzuyla parlıyordu.

Dudaklarını yaladı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "İçimdesin," diye fısıldadı ve bu çok güzeldi. "İçimdesin, Henry."

Çaresizce başımı salladım. Sonra parmaklarımızı birbirine kenetleyerek ellerimizi başının üstüne kaldırdım. Ağzımı Sarah'nınkine bastırarak onu sanki dünyanın sonu gelmiş gibi öptüm ve hareket etmeye başladım.

Kalçamı yavaşça çevirerek penisimin dibindeki pelvik kasımla klitorisine sürtündüm. O da kalçasını kaldırarak benimle birlikte hareket etti.

Ve bu çok güzeldi. Çok iyiydi.

Bundan önceki hiçbir şeyin önemi yoktu. Önemli olan tek şey buydu. Kollarımın arasındaki bu cesur ve muhteşem kız, ihtiyacım olan tek şeydi.

Aklım durdu ve bedenim kontrolü ele geçirdi. Daireler, öncekinden daha sert darbelere döndü; ıslak vajinası ve keskin iniltileri beni çılgına çevirdi. Sarah, kıçımı kavrayarak beni daha da derinlere doğru bastırdı.

"Henry," diye soludu, parmakları yukarı doğru kayıp omuzlarıma tutunurken. "Henry."

Kollarımı bedenine dolayarak onu kendime biraz daha yaklaştırdım. "İşte böyle, aşkım. İşte bu," diye mırıldan-

dım. "Boşalmak üzeresin, penisimin etrafında boşalmak üzeresin. İşte böyle aşkım."

Kalçam hareket etmeyi, ona sürtünmeyi, derinlerine girmeyi bırakmıyordu.

Sadece dakikalar sonra, o mükemmel çığlık dudaklarının arasından koptuğunda, tüm bedeni zevkle sarsılırken hareket edemeyecek hale geldiği için kaskatı kesilip alnını yanağıma bastırdığında...

İşte o zaman kendimi serbest bıraktım. Yüzümü Sarah'nın boynuna gömüp sert ve hızlı bir şekilde pompalamaya devam ettim; sonunda sesimi hırıltıya çeviren ve kalbimi sadece bu kıza ait bir enkaza dönüştüren güçlü darbelerle içini doldurdum.

Daha sonra kafamı kaldırdım ve kaburgalarımı okşayan elini hissettim. Dudaklarını ve burnunu öperek gözlerinin kenarlarından sızan gözyaşlarını sildim.

Sarah gözlerimin içine bakıp, "Seni seviyorum, Henry," diye fısıldadı.

Ve bu, hayatımın en mükemmel anıydı.

"Hiçbir şey kullanmadık."

Muhtemelen bu söylediğim, romantik bir ilişki sonrası cümlesi değildi. Ancak prezervatifler, kraliyet ailesine mensup kişilerin seks hayatının altın kuralıydı ve bu kuralı ilk defa yıkmıştım.

Göğsüme yatmış olan Sarah başını salladı. "Biliyorum."

"Bu benim hatam. Düşünmeliydim."

"Ben de düşünebilirdim. Bakireydim, aptal değil."

"Kontrollerimi yaptırmıştım; endişelenecek bir şey yok."

"Endişeli değilim."

Gözlerini görebilmek için yan tarafıma döndüm. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Bebek için doğru periyotta değilim. Ama bir keresinde, doğum kontrolü için ritim metodunu kullanan insanlar için bir tabir olduğunu okumuştum."

"Neymiş o tabir?"

Sarah sırıtarak cevap verdi. "Ebeveyn."

Güldüm, sonra bir nefes verip tavana baktım. "Hamile kalman benim için sorun olmaz. Demek istediğim... Büyük resme bakacak olursak pek de doğru olmaz; büyükannem aklını kaçırır ve saçma hayatımı daha da kaotik hale getirir. Fakat seninle ilgilenirim. Buna sevinirim... Hatta mutlu olurum. Bu delilik mi?"

Sarah cevap vermeden önce biraz düşündü. "Eğer öyleyse, ikimiz de kaçığız demektir; çünkü biraz önce benim düşüncelerimi de özetledin."

Sarah biraz daha yakına sokularak göğsümde parmak ucuyla resimler çizdi. "Sanırım âşık olunca böyle oluyor. Hiçbir şey büyük ya da korkutucu görünmüyor, çünkü ne olursa olsun bununla yalnız yüzleşmeyeceğini biliyorsun."

Birkaç dakika sonra, yataktan çıkıp banyoya gittim ve lavabodan akan ılık suyun altında bir bez ıslattım. Sonra odaya geri döndüm ve Sarah'nın bacaklarının arasına bulaşmış olan pembe renkli sıvıyı yavaşça sildim. Onunla ilgilenirken, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi; fakat herhangi bir itiraz göstermedi. Aynı şeyi kendime de yaptıktan sonra örtünün altına girip kollarımı ona doladım.

Sarah uykuya dalarken başından öpüp saçlarını okşadım. Ama ben uyumadım. Onu izleyerek uzandım; çünkü çok güzel ve iyiydi. Benim canım sevgilim.

Daha önce bedenen ve ruhen sadece bana ait biri hiç

olmamıştı. Ama Sarah öyleydi... Artık bana aitti. Biz birbirimize aittik.

Ertesi sabah Vanessa ile konuşabilmek ve ona bu işten vazgeçtiğimi söylemek için erkenden kalkıp giyindim. Odadan çıkabilmem biraz zaman aldı, çünkü Sarah'nın dudakları fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Onları öpmekten kendimi alamıyordum.

Ama nihayetinde kendimi kapıdan çıkmaya zorladım.

Ve beş dakikadan daha kısa bir süre sonra koşarak içeri girdim; yürürken pantolonumun düğmesini çözüp kıyafetlerimi çıkardım. Verimli olmak önemliydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Sarah.

"Soyun, şimdi. Gıda zehirlenmesi."

"Ne?"

"Hepsi zehirlenmiş; dün akşam servis masasından yedikleri bir şey yüzünden. Yemek yiyen herkes zehirlenmiş."

Ve herkes oradan yemişti; yapımcılar, set ekibi, Penny, Laura ve Cordelia... Sarah ve ben hariç herkes.

Ayakkabılarımı çıkardım ve pantolonumla iç çamaşırım yere düştü. Penisim harekete hazır bir şekilde dışarı fırladı; yürürken merhaba dercesine sallanıyordu.

"Kıyafetlerin neden hâlâ üzerinde?" Sarah'ya doğru ilerledim. "Dur, sana yardım edeyim." Onu öperek soymaya başladım. "Saatlerimiz, hatta muhtemelen günlerimiz var." Üzerine uzanıp onu daha uzun, daha derin bir şekilde öptüm; kısa bir süre sonra dilimi ağzının derinliklerine soktum.

"Bunu günlerce yapabiliriz, Sarah."

Gömleğimin düğmelerini hızla açtım, fakat üzerimden

çekip çıkarmaya çalışırken ellerim içeride hapis kaldı. Bu yüzden daha sertçe çektim ve düğmelerin etrafa saçılmasına neden oldum. Sarah bana, sabırsızlığıma güldü. Ama sadece sabırsız değildim; ona dokunmanın, onu becermenin, ona sarılmanın ve ona yakın olmanın dayanılmaz özlemiyle çaresizliğin eşiğindeydim. Olabilecek en iyi şekilde kontrolden çıkmıştım; sanki o efsanevi bir uyuşturucuydu ve bir doz almak için her şeyi yapardım.

Gülümseyerek Sarah'yı kucağıma aldım ve şifonyerin üstüne nazikçe oturttum. Muhtemelen dün yüzünden biraz hassastı; aman Tanrım, açlıktan ölecek olsak bile bir hayvan gibi hiç durmadan ona sürtünmek istiyordum.

"Yavaşlamamı söyle." Bacaklarının arasına girip yüzünü ellerime aldım. Öne eğilip dudaklarını yudumladım. "Bana durmamı söyle, Sarah."

Sanki saçmalıyormuşum gibi, kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Hayır, lütfen." Belime uzanıp bacaklarını kalçama doladı ve beni kendine doğru çekti. "Asla durma, Henry."

Yirminci Bölüm

Henry

Sarah'nın göbek deliğinin bir santim aşağısında çilleri vardı; dirseğinin iç kısmında iki tane ve sol omzunun üzerinde de minik bir takım yıldız şeklinde benekler vardı. Sağ kaval kemiğinin üzerini işaret parmağım uzunluğunda, ince, soluk renkli bir yara izi kaplıyor ve başka bir tanesi de sol uyluğunun dış kısmını süslüyordu. Odamızda saklanıp birbirimizin tenini keşfederken, her işareti, her mükemmel kusuru aklıma not ettim. Saatler sonra öpmediğim, yalamadığım ya da okşamadığım bir yeri kalmamıştı.

Şu anda sırtüstü yatıyordu; penisimin bir kez daha sızlamasına neden olan, baştan çıkarıcı gözleriyle beni izliyordu.

Ama henüz zamanı gelmemişti... Ağzım çok eğleniyordu. Dişlerimi, uyluğunun hassas etine bastırdım ve Sarah'nın bacakları kendiliğinden genişçe açıldı. Yumuşak, dolgun dış dudaklarına bir öpücük kondurdum ve tüm teninin tepeden tırnağa kızarmasını seyrettim.

Haklıydım... Her yeri kızarıyordu.

Parmağımı sıcak yarığına sürttüm ve sonra nemli buklelerin arasından geçirerek klitorisine doğru kaydırdım. "Çok ıslaksın," dedim hayretle.

Ellerinin arkasına gizlenerek, "Biliyorum," diye mırıldandı.

Bileklerini çekip gözlerine baktım. "Bunun için sakın, ama sakın utanma. Bu çok güzel." Dilimi ıslaklığı boyunca kaydırdım. "Güzel hissettirmiyor mu? Bunu seviyorum. Seni becermeye saatlerce devam edebileceğim anlamına geliyor, tatlım... İstediğim sürece."

Tatlı vajinası biraz daha kayganlaştı ve içtenlikle güldüm.

"Bu tarz kelimelerden gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Ona duşta da sahip oldum. Saçları, ıslakken daha uzun ve daha koyu görünüyordu; sudan çıkar buhar tenine canlı bir parlaklık katıyordu. Onu kucağıma alıp soğuk fayansa yasladım ve düzenli darbelerle içine girip çıktım. Kalçamı çevirerek ilgiye muhtaç klitorisine defalarca sürtündüm.

Her vuruşla göğüsleri hoplayan Sarah, gözlerimin içine bakarak çenemi okşadı. Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirirken parmak ucunu dişleyip emdim.

"Seni seviyorum, Henry," dedi, yumuşak ama net bir sesle. "Ben sadece... Sadece seni seviyorum."

Kelimeler, dizlerimin titremesine neden oldu. Ses tonu herhangi bir cevap talep etmese bile ona aynı şekilde karşılık verdim. "Ben de seni seviyorum."

Sıcak bir basınç omurgamdan aşağı kayarak karnımın altına yerleşti. Sarah'nın orgazmı onu sessizce esir alırken,

penisime kenetlenen vajinası beni kendi orgazmıma sürükledi. Son bir kez daha içine girdiğimde, Sarah yanağını boğazıma yasladı ve ben de benimkini başının üstüne koydum.

Eninde sonunda yemek yemek zorundaydık. Çalışanları rahatsız etmek ya da birilerini görmek istemiyordum. Bu yüzden gecenin ortasında, Sarah sabahlığını ve ben de pijama altımı giyerek yemek arayışıyla gizlice mutfağa indik. Sonra dolaptan yağmaladığımız şeyleri –su, bir şişe şarap, peynir, taze ekmek ve aşçının bisküvilerinden bir paket– odaya götürüp yatağın üzerinde piknik yaptık.

Şarap uykumuzu getirdi. Sarah beni parmaklarıyla besledi ve ben de kucağına düşen kırıntıları yaladım. Doğum günleri ve en sevdiğimiz renkler gibi küçük şeyler hakkında konuştuk; bu tarz ufak bilgiler önemsiz olmakla birlikte aslında bir insanın büyük bir kısmını oluşturuyordu.

Tamamen uyumadık, ama coşkulu sevişmelerin arasında birkaç kez kestirdik. Sarah eski şarkılar mırıldanıp parmaklarını nemli saçlarımın arasından geçirirken, başımı onun göğsüne yasladım. Sesine doyamıyordum ve o da kafayı saçlarımla bozmuştu. Diğer zamanlarda o benim üzerime uzandı ve odadaki tek ses, senkronize soluklarımıza ve kalp atışlarımıza aitti.

Pencerenin dışında güneş doğup battı, ama ikimiz de fark etmedik. Ve ten keşfinden keyif alan tek kişi ben değildim.

Sarah'nın orgazmını parmaklarının etrafında hissettikten ve tatlı balını üçüncü kez yaladıktan hemen sonra, sırtüstü uzandım ve Sarah dizlerimin arasına girerek ağzını muhteşem bir şekilde kullanmaya başladı.

Burnuyla kalın penisimin hassas tenine dokundu.

"Çok yumuşak," diye mırıldandı. "Aynı anda hem bu kadar yumuşak hem de bu kadar sert nasıl olabilir?" Tüm sürecin tadını çıkararak tepeden tırnağa yaladı.

Bacağımın iç kısmını ısırarak irkilmeme neden oldu. Karnımın alt kısmındaki tüylere üfleyerek gülmemi sağladı. Dudaklarını penisimin etrafına sararak ağzıyla ve diliyle beni okşadı.

Aklımı kaybedinceye kadar yalayıp emdi.

Sonra biraz daha aşağı kaydı ve sıcak, ıslak dilinin testislerimin üzerinde gezindiğini hissettim. Bu öyle güzeldi ki kalbim neredeyse dışarı fırlayacaktı.

"Sarah," diye inledim. "Buraya gel."

Başını iki yana salladı. "Şu an olduğum yerde çok eğleniyorum."

Ve sonra o güzel ağzını açıp hayalarımı emmek için kullandı.

"Tanrım, siktir," diye inledim zevkten kıvranırken.

Sözlerim onu cesaretlendirdi. Ağzı meşgul olmaya devam ederken, elini penisimin etrafına sıkıca sardı ve uzun, sert hamlelerle okşadı. Bir kez daha küfrettiğimde, Sarah inledi ve sesinin titreşimini ruhumun derinliklerinde hissettim.

Ve işte o zaman onun içinde olmamaya bir saniye daha katlanamayacağımı fark ettim.

Doğrularak Sarah'yı kollarının altından tuttum ve üzerime çektim. Elimi saçlarının arasına geçirip yumruğumla sıkıca kavradım; Sarah'nın elleri yüzüme yerleşirken parmakları etime geçti. Her ikimiz de birbirimizi esir

tutuyorduk. Dudaklarımız birbirini yiyip bitirirken dişlerimiz ve dillerimiz birbirine dolanıyordu.

Çok serttim; ona karşı ilk defa bu kadar serttim ve Sarah zevkle inliyordu.

Sonra kalçasını tutup onu penisimin üstüne çektim ve sertçe içine girdim. Her ikimiz de inledik. Muhteşemdi. Ancak bir an kaşlarının çatıldığını ve gözlerinin sıkıca kapandığını fark ettim.

Bir elimle ensesini ve diğeriyle de sırtını tutup onu durdurdum ve gözlerimin içine bakmasını sağladım.

"Canın mı yanıyor?"

Omuz silkerek gülümsedi. Çok güzeldi. "Sadece biraz."

Zorlukla yutkundum ve avcumu karnının üstünden geçirerek göğüslerine doğru kaydırdım. "Durabiliriz, Sarah. Yapabileceğimiz başka şeyler de var... Canını yakmak istemiyorum."

"Acımıyor, tam olarak."

Başımı eğip meme ucunun sert meyvesini yaladım ve emmek için ağzıma götürdüm.

"Tam olarak mı?" diye sordum hafifçe ısırarak. "O da ne demek?"

Sarah'nın çenesi bir an için havaya kalktı ve sırtı yükselerek göğüslerini bana sundu. Ama sonra rotasını çevirip göğüslerini benden uzaklaştırdı ve ağzını, boynumla omzumun birleştiği hassas tene götürdü.

Sonra beni ısırdı. *Gerçekten* ısırdı. Eti delmedi, fakat geride iz bırakacağı kesindi.

"Bu canını acıttı mı?" diye sordu tatlı bir şekilde. Sonra bir kez daha ısırdı.

Tısladım ve parmaklarımı bacaklarına geçirdim. "Evet."

Acıyan yeri öperek diş izlerini yaladı. "Durmamı ister misin?"

Bu kez ısırırken aynı zamanda emdi ve içindeki penisim seğirdi. "Hayır," diye soludum.

Sarah başını kaldırdı ve dudaklarımı öptü. "İşte 'tam olarak' bu anlama geliyor. Çok hafif acıtıyor, ama aynı zamanda çok da iyi hissettiriyor. Daha fazlasını istiyorum."

Etrafımda öyle sıcak, ıslak ve sıkıydı ki gözlerim geriye doğru devrilerek kapandı. Sarah kollarını boynuma dolarken kalçasını kavradım ve onu penisimin üzerinde ileri geri ve yukarı aşağı hareket ettirdim. Sonrasında ellerimi bacaklarına doğru kaydırarak kontrolü onun almasına izin verdim.

"Ben bilmiyorum..." diye fısıldadı kulağıma. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Nasıl diye bir şey yok, aşkım. Nasıl iyi hissettiriyorsa öyle hareket et. İstediğin gibi."

Sarah gözlerini kapattı ve dudağını ısırdı. Sonra kalçasını kıvırarak nasıl hissettiğine baktı. Ve Tanrım, hızlı bir öğrenciydi. Başı öne eğilerek omurgası kıvrıldı. "Ah... Ah, bu... Bu şekilde çok derindesin, Henry."

Dudaklarımı Sarah'nın köprücük kemiğinde gezdirdim. "Evet, çok derin."

Sarah beni sürerken, parmaklarımı omurgasından yukarı kaydırarak tekrar aşağı indirdim. Solukları şiddetlenmeye ve kalçası hızlanmaya başladı; her ikimiz için de zirvenin peşinde koşarken, vahşi tutkusuyla çok güzel görünüyordu.

Yatağa dayanan dizleri titrerken kalçasının ritmi kayboldu.

Sesini duymak isteyerek kulak memesini emdim. "Benim için boşalacak mısın, tatlım? Şiddetle, her yerime?"

Boğazından gürültülü bir soluk kaçtı.

"Söyle," diye mırıldandım sertçe. "Şimdi söyle."

Sarah'nın kolları omuzlarımın etrafında biraz daha sıkılaştı ve sesi dudaklarının arasından yükseldi. "Geliyorum... Ah, ah... Geliyorum."

Parmağımı sırtından aşağı kaydırarak poposundaki yarığın hemen üstünde durdurdum ve sonra içeri doğru bastırdım; bu yeni his karşısında Sarah'nın tüm kasları gerildi. Sonrasında, benden kopardığı ruha dokunan orgazmla, beraberinde beni de götürerek uçuyordu.

Sanki hiç durmayacakmış gibi içinde nabız gibi atmaya devam ettim.

Sonunda her şey bittiğinde, birbirine yapışmış iki terli beden halinde öpüşüp gülüşüyorduk. Sarah'nın nemli saçlarını yüzünden çekerek gözlerinin içine baktım ve zayıf bir sesle o an için uygun olan tek kelimeyi söyledim.

"Hallelujah."

Yirmi Birinci Bölüm

Henry

Durmamız gereken zaman sonunda gelmişti. İki gün sonraydı. Settekilerin çoğu iyileşti ve artık çekimlere devam etmeye hazırdık. Rıhtımda, akşam yemeği ve dansın dâhil olduğu bir gün batımı gezisi yapacaktık; çok romantik. Aslında her şey değişmiş olmasına rağmen, hiçbir şey değişmemiş gibi devam edebileceğimi düşünerek aptallık etmiştim.

Eğer Sarah'nın yerinde olsaydım, başka adamlarla vakit geçirdiğini bilseydim, kendimi kaybetmem birkaç gün bile sürmezdi; o adamların lanet kollarını dakikalar içinde koparıp atardım.

Sıcak bir duştan sonra giyindim ve sonra Sarah'nın yatakta uyuyan bedenine baktım. Elleri yanağının altındaydı ve pembe dudaklarında bir gülümseme vardı. Bu kez onu uyandırmaya kıyamadım. Başparmağımla alnını okşayıp yavaşça öptüm. İç çekerek battaniyenin altına girdi ve onu işte bu şekilde bıraktım; sıcak, güvende ve mutlu.

Beni dışarıda karşılayan şey, gri gökyüzü ve suyun üze-

rinde toplanan fırtına bulutlarıydı. Vanessa çoktan rıhtımdaydı; onu beyaz çadırın içinde bir kâğıda notlar alırken buldum. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana baktı.

"Güzel, buradasın. Hem de erkenden; bu bir ilk."

Ekiptekilerden birine hızlıca bir şeyler söyledi ve sonra tekrar yalnız kaldık.

Vanessa'nın teni hâlâ solgundu ve ilk tanıştığımız zamana göre çok daha zayıf görünüyordu. Onun da zehirlenmiş olduğu son derece belliydi. "Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkti. "Yaşayacağım. Ama çok dar zamanımız var; artık aylaklık etmeye vakit yok, tamam mı?"

"Şey, konusu açılmışken..."

"Bu geceki cam ayakkabı törenini düşünüyordum; eve Penelope'u göndermelisin."

"Neden Penny?" diye sordum sadece meraktan.

Buz mavisi gözleri bu ışık altında neredeyse beyaz gibi görünüyordu. "Çünkü böylece son bölüme sadece Laura ve Cordelia kalacak. *Güzel ve kaltak* karşı karşıya. Herkes tekrar Edward Takımı ve Jacob Takımı gibi ikiye bölünecek; insanlar buna bayılacak."

"Penny de iyidir."

Vanessa gönülsüzce omuz silkti. "O daha çok bir parti kızı. İyi, ama Laura tam bir azize." Kâğıda birkaç not aldı. "Bu konuda tamam mısın?"

Kollarımı kavuşturup masaya yaslandım. "Vanessa, daha fazla bölüm çekmeyeceğim."

Vanessa'nın gözleri havaya fırladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Durumlar değişti. Bu program artık bana uygun değil."

"Bu Penelope'un ablası ile ilgili, değil mi? Sessiz olanla." Başını iki yana salladı. "Kahrolası sessizler her zaman böyledir. İyi, her neyse; geceleri ne yaptığın ya da

zamanını kiminle geçirdiğin umurumda bile değil, ama anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceksin. Bu program için aylarımı harcadım; şimdi tüm bunları mahvetmeyeceksin, Henry."

Sinirleneceğini biliyordum, bu yüzden sakince konuştum. "Kararımı çoktan verdim."

Fakat Vanessa, beni afallatan bir şey söyledi. "Sarah'nın iyiliği için, kararını tekrar gözden geçirmek isteyebilirsin."

Yavaşça yanına doğru ilerledim. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Vanessa kollarını kavuşturdu. "Bu, Sarah Von Titebottum'un bize yayın izni verdiği anlamına geliyor; sahip olduğumuz tüm görüntülerini istediğimiz gibi kullanabiliriz. Ve elimde çok fazla görüntü var. Küçük Sarah hakkında çok ilginç bir hikâye anlatabilirim. Onu istememize rağmen, kız kardeşinin asistanı olarak programa nasıl zorla girdiğini... Seni nasıl baştan çıkardığını ve sadece kendi kız kardeşinden değil, aynı zamanda diğer kızlardan nasıl çaldığını... Biraz kurgu ve arka plan müziğinin nasıl bir resim çizebileceğini görsen şaşırırsın. Diğer kızlar da beni destekler; en azından bazıları. İşim bittiğinde, programı izleyen herkes Sarah'nın ne kadar edepsiz, bencil, sıkıcı ve arkadan bıçaklayan bir kaltak olduğunu düşünecek."

Çenem kopacakmış gibi sıkıca gerildi. "Ama bunların hiçbiri doğru değil."

Vanessa omuz silkti. "Bu bir televizyon programı, Henry. Gerçeklerin bununla ne alakası var?"

Avuçlarım terledi ve içimdeki öfke, elektrik kıvılcımları gibi tenime battı.

Vanessa odanın içinde gezindi, sonra tavana bakıp düşünceli bir şekilde konuştu. "Eğer onunla gerçekten evlen-

meye karar verirsen, halkının bundan pek de hoşlanacağını sanmıyorum. Eğer evlenmezsen, gazeteler bayram edecek. Ki bu da onun *sorununu* daha da artıracak." Başını iki yana salladı. "Bu onun için çok zor olurdu."

Sonra öne doğru ilerleyip eğlenceli bir sesle devam etti. "Ya da son iki bölümü tamamlayabilirsin." Tekneyi işaret etti. "Laura ile teknede birkaç saat geçir, Cordelia ile şöminenin önünde akşam yemeği ye ve sonra final. Finalden sonra, elmas tacı alan kişiyle yollarını ayırsan bile kimse şaşırmaz. Bu işte bu tarz şeyler çok sık yaşanıyor. İmzaladığın anlaşmayı onurlandırırsın ve ikimiz de istediğimizi elde ederiz. Sonrasında sen ve Sarah, günbatımına doğru yol almakta özgürsünüz. Herkes için mutlu son."

Köşeye sıkışmış bir hayvanın saldırıya geçmeden önce kendi içine kapanması gibi, yumruklarım gerildi. Fakat Sarah'yı güvende tutmak daha önemliydi; ne pahasına olursa olsun her zaman onu korumak, özellikle de başına benim açtığım dertlerden... Boktan seçimlerim yüzünden başka kimsenin acı çekmesini istemiyordum. Ne Nicholas'ın ne büyükannemin ne de Wessco'nun... Ama özellikle de onun.

"Evet... Nasıl olacak, Majesteleri?"

İki saat sonra, Laura ile birlikte tekneyle açık denizdeydik. Mükemmel bir sofrada oturmuş, kameralar çekerken kahvaltı yapıyorduk. Sarah'yı aramayı denedim –denemeye de devam ediyordum– ama telefon çekmiyordu. Yola çıkmadan önce, Vanessa'dan, Sarah'ya durumu açıklamasını ve akşam geri döner dönmez onunla konuşacağımı söylemesini istedim. Ama Vanessa'ya, yavru kediyle güzelce oynama-

ya söz veren bir boa yılanı kadar güveniyordum.

"Burada ne işin var, Henry?"

Daha güçlü bir şey içmek isteyerek portakal suyumu ve şampanyamı yudumladım. Çünkü tüm bunlar çok yanlış geliyordu. "Ne demek istiyorsun? Seninle birlikte kahvaltı yapıyorum."

Laura başını eğip anlayışla güldü. "Ama Sarah'ya aşıksın."

Hızla kameraya baktım. Mikrofonlarımız takılıydı ve senaryoda böyle bir şey yoktu. Programın bu şekilde ilerlememesi gerekiyordu ve bunun sonunda Sarah'ya zarar verip vermeyeceğini bilmiyordum.

"Ben..."

"Daha önce âşık oldum, Henry. Neye benzediğini bilirim."

"Durumlar karışık."

Laura'nın yüzü nezaket ve anlayışla parladı. "Hayır, dünyadaki en basit şey budur. Gökyüzü mavi, dünya yuvarlak... Henry, Sarah'yı seviyor. Öyle değil mi?"

Sonunda ne yapmaya çalıştığını anladım. En başından beri bu, Vanessa'nın gösterisiydi; onun anlatmak istediği hikâyeydi. Geri kalanlarımız sadece satranç tahtasındaki parçalardık. Ama Laura onu bana geri veriyordu. Sadece bu seferlik bile olsa bana hikâyemi –Sarah ile hikâyemizi– anlatma fırsatı veriyordu. Bu kısımları kesebilirlerdi, ama en azından söylenmiş olacaktı.

"Evet. Onu seviyorum."

Laura'nın gözleri yaşardı. "Güzel."

Ellerini tutarak, "Üzgünüm," dedim. Ama ne için özür dilediğimi bile bilmiyordum.

Gözlerinin altını silip beni geçiştirdi. "Saçmalama, iyi olacağım."

"Evet, olacaksın." Tüm bunlar başladığından beri ilk

defa, tüm kameraları unuttum; arkadaşımla oturmuş sadece sohbet ediyorduk. "Bir gün, yürüdüğün yollara tapacak, seni çok mutlu edecek bir adam bulacaksın. Şu anda dışarıda bir yerlerde seninle tanışmayı bekliyor."

Laura omuz silkti. "Öyle birisi vardı. Belki de sadece bir kere yaşanıyordur."

Ellerini sıktım. "Saçmalık." Sarah'yı ve tüm yaşadıklarını düşündüm; ne kadar güçlü olduğunu, kendi kendini nasıl mutlu ettiğini düşündüm. "Bazen hayat adil değildir, Laura. Ama pes edemezsin. İlerlemeye devam etmek zorundasın; mutluluk seni tekrar bulacaktır. Buna inanıyorum."

Laura gülümsedi. Ve o anda şiddetli bir rüzgâr bize çarparak masanın üzerindeki çiçekleri ve bardakları devirdi.

"Sahneyi içeri taşımak zorundayız," dedi kameramanlardan biri.

Kameralar durdu ve Laura ile birlikte ayağa kalktık. Bir anda tekne yan yattı ve Laura göğsüme çarptı. Düşmemek için ona sarılarak sırtımı kamaraya yasladım.

Laura gözlerime baktı. "Henry..."

İfadesi boş ve yüzü bembeyazdı. Zorlukla yutkundu. "Henry, ben..."

"Evet?"

O anda ağzını açtı ve... Üzerime kustu.

Kahretsin.

Sarah

Yalnız uyandığımda endişelenmedim. Elimi yatağın boş kısmında gezdirdim; Henry, Vanessa'yı bulmak için sabah erkenden çıkmış ve beni uyandırmamaya karar vermiş olmalıydı.

Son birkaç günden sonra bunu hak etmiştim.

Sırtüstü dönerek tavana baktım ve o günleri tekrar tekrar düşündüm. Ellerinin sahiplenici ve çaresiz bir şekilde tenimi kavrayışı... Söylediği sözcükler ve fısıldadığı yeminler...

Beni seviyordu.

Henry Pembrook beni seviyordu.

Onun için hissettiklerim ise kelimelerle bile ifade edemeyeceğim kadar büyüktü. Artık hiçbir şey aynı olmayacaktı. Daha önce kendimle; küçük hayatımla mutluydum. Ama bu farklıydı. Sanki bir uçurumun kenarındaydım; rüzgâr saçlarımı savuruyor ve güneş gözlerimi kör ediyordu ama korku yoktu. Sadece saf bir neşe vardı. Aşağı düşmeyecektim. Düşemezdim.

Çünkü Henry bana uçmayı öğretmişti.

Sonunda kollarımı başımın üzerine uzatarak gerindim ve aşırı zorlanmış zavallı kaslarımın isyan etmesine neden oldum. Bacaklarımın arasındaki yumuşak ve hassas bölge mükemmel bir şekilde zonkluyordu. Uzun, sıcak bir duş almak için banyoya gittim. Sabunlu bezi göğüslerimin ve bacaklarımın üzerinde gezdirirken gördüğüm, hissettiğim tek şey Henry'nin elleri ve dudaklarıydı. Tenimdeki küçük morlukları ve ısırık izlerini fark ettiğimde gülümsedim. Bunlar, tüm yaşananların bir rüya olmadığının kanıtıydı. Bir kitaptaki kahramanın hayallerini okuyarak esinlenilen bir fantezi değildi.

Bu benim hikâyemdi.

Banyodan çıktığımda, Penny beni kanepede bekliyordu. Gıda zehirlenmesi yüzünden hâlâ solgundu ve gözlerinin altında gri halkalar vardı.

"Nasıl hissediyorsun, Pen? Daha iyi misin?"

Penny yüzüme bir bakış atıp, "Onun çükünü keseceğim!" dedi.

Sanırım daha iyi hissediyordu.

Sonra dramatik bir şekilde inleyerek kanepenin üzerine kapandı. "Henry Pembrook'un, bekâretini bozmasına izin verdiğini söyleme sakın. Sakın bunu söyleme!"

"Şey..." diye başladım, ama başka bir şey söylememe izin vermedi.

"Lanet olsun!" Birkaç inleme ve sızlanmadan sonra oturup nazikçe elimi tuttu. "Eminim ki Henry ilk seferinin iyi olmasına özen göstermiştir. Ama o sana göre değil, Sarah. Birine bağlanacak türde biri değil. Demek istediğim, nerede olduğumuza bir bak; bu bir program. Bir kızdan diğerine koşup duruyor. Diğer kızlarla çıktığı randevularda neler yaptığını sanıyorsun? Hepsiyle çılgınca sevişmediğine inanıyor musun gerçekten? *Cordelia* ile?.."

"Yapmadı. Bunu konuştuk."

Penny ellerini havaya kaldırdı. "Ah, demek konuştunuz; öyleyse mesele yok. Çünkü Tanrı bilir, erkekler asla yalan söylemez. Özellikle de zengin, şımarık ve *kraliyet* ailesine mensup, unvan sahibi erkekler. En dürüstleri onlardır."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Çünkü anlamıyordu.

"Beni seviyor, Penny."

Penny dudak büktü. "Elbette seviyordur. Bunu sana, hayalarına kadar içine gömülmüşken mi, yoksa boşaldıktan hemen sonra mı söyledi?"

Başımı bir kez daha salladım. "Hayır, önceydi; ama..."

"Önce mi? Sırf yatağıma girebilmek için kaç erkeğin bana beni sevdiğini söylediğini biliyor musun?" İsimleri sıralarken parmaklarıyla saydı. "Bir bakalım... Barry Windstormer, Alfred Sullivan, Timothy Englewood –gerçi tam bir aygır gibiydi dolayısıyla buna tamamen değmişti– Ryan Fitz..."

"Henry ve benim durumumuz farklı." Penny'nin elini sıktım. "O beni seviyor. Onu tanıyorum, Penny, hiç kim-

senin tanımadığı kadar. Sahip olduğumuz şey çok yeni... Ama çok derin ve gerçek. Bundan eminim."

Kız kardeşim ağzını kapattı, ama hâlâ ikna olmamış gibi görünüyordu.

"Bir zamanlar annem de emindi."

İrkildim.

"Hepimiz eminiz, Sarah, ta ki piçler bizi haksız çıkarana kadar." Elini kolumun üzerinde gezdirdi. "Sadece senin incindiğini görmek istemiyorum. Tacına atacağı başka bir çentik olmanı istemiyorum ve magazin dergilerine yem olmanı istemiyorum; bunun senin için çok kötü olacağını ikimiz de biliyoruz. Ayrıca program yayınlandığında, tanıtımlar..."

"Henry programdan ayrılıyor. Program yayınlanmayacak, çünkü Henry sonunu getirmeyecek. Şu anda yapımcıyla konuşuyor."

Penny'nin gözleri kocaman açıldı. "Sana böyle mi söyledi?"

"Evet. Gördün mü? Hepsi de birer piç kurusu değil, ayrıca eylemler kelimelerden daha önemlidir."

Kaleye giden araba yolunda birkaç tanıdık aracın gürültüsü duyuldu.

"Henry geri döndü."

Siyah bir kazakla pantolon giyip nemli saçlarımı topuz yaptım. Sonra Penny'e ne kadar yanıldığını kanıtlamak için aşağıya koştum.

Aşağıdaki fuayede, Vanessa Steele birkaç kâğıdı karıştırıyor, etrafta koşturan ekibe ışıklandırma ve kurulum ile ilgili direktifler veriyordu. Arkasındaki kapıya doğru baktım, ama Henry içeri girmedi. Ve onu hiçbir yerde göremedim.

"Henry nerede?" diye sordum.

Vanessa bana kısa bir bakış attı. "Laura ile randevuda."

Mideme hiç yumruk yememiştim, ama kelimeler sanki yemişim gibi iki büklüm olmak istememe neden oldu. Penelope'un arkamda durduğunu hissettim; duyguları patlamaya hazır bir volkan gibi yükseliyordu.

"Seninle konuştu mu?" diye sordum Vanessa'ya.

"Biraz, evet, tekneye binmeden önce."

Yüzümün yanmaya başladığını hissettim, ama güçlü olmaya çalıştım. "Sana benimle ilgili bir şey söyledi mi? Programla ilgili?"

Bileğini çevirip elmas saatini kontrol etti. "Sohbet edecek vaktim yok, Bayan Titebottum; planlamam gereken bir program var." Omzumun üzerinden baktı. "Bu akşamki çekimler için giyinip hazırlan Penelope. Koyu mavi elbiseyi giymelisin; sana uygun bir renk."

Vanessa yanımdan geçmek için hareket etti, ama elimi uzatıp kolunu tuttum.

Beni başından savmasına izin vermeyecektim.

Gözlerine bakarak yüzünü inceledim. "Yalan söylüyorsun."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra iç çekti. "Henry'de, bu şekilde herkes için her şeyin daha kolay olacağını hissettiğine dair bir hava sezdim. Daha sonra geri döndüğünde seninle konuşacağını söyledi. İşte sana gerçek."

Elimden kurtulup uzaklaştı.

Odama geri döndüğümde, Penny, yoluna çıkan her şeyi yok etmek isteyen küçük bir kasırga gibi titriyordu. "Siktir et onu. Seni hak etmiyor. Bunun için onu öldürebilirim."

Henry'nin cep telefonunu bir kez daha aradım, ama direkt sesli mesaja düştü.

"Bir tür yanlış anlaşılma olmalı. Panik yapmayacağım, Penny."

"Nasıl bir yanlış anlaşılma olabilir? Bırakacağını söylemiş ve belli ki bunu yapmamış. Saf olma Sarah. Hafta sonunu seni becererek geçirdi ve şimdi nerede? Laura Benningson ile birlikte. Bir teknede. Muhtemelen ona da sana söylediği şeyleri söylüyordur. Yanlış anlaşılan, zavallı Prens. Kadınları çok iyi tanıyor, Sarah. Onarmak için en çok çaba gösterdiklerimizin arızalı olanlar olduğunu biliyor."

Kendimi çok kötü hissediyordum. Midem bulanıyordu. Ve ilk defa, kendimi... Kullanılmış hissediyordum.

Penelope odanın içine baktı; kafasındaki çarklar dönerken yüzü gergin ve sertti. "Gitmeliyiz. Eşyalarımızı toplayıp gidelim. Şimdi."

Sesim boştu, sanki benliğimin bir yankısı gibiydi. "Bir sözleşme imzaladın, Penelope."

"Sözleşmeyi siktir et, onlara ihtiyacım yok. Kameraman Jerry'nin Los Angeles'ta menajerlik yapan bir eniştesi var. Ona fotoğraflarımla videolarımı gönderdi. Önümüzdeki hafta oraya gitmemi istiyor." Penny elimi tuttu. "Hem götürmese bile, sen benim için çok daha önemlisin."

Sırtım kaskatı kesildi. "Kaçmayacağım. Eğer Henry'nin duyguları değiştiyse, bunu yüzüme söyleme nezaketini gösterebilir."

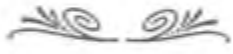
"O adamda nezaketin zerresi yok! Ayrıca bu kaçmak falan değil; ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylemek! Sanki aşk delisi bir aptalmışsın gibi seninle uğraşamaz. Bekâretini almış olabilir ama kimin umurunda; en azından gururun sende kalacak. Hadi, Sarah. Güçlü ol."

Güçlü olmanın anlamı bu muydu? Sanmıyordum. Güçlü olmak bana göre, Henry ona inanmamam için gerçek bir sebep verinceye kadar ona inanmak anlamına geliyordu. Ondan vazgeçmeye henüz hazır değildim ve kız kardeşime de aynen bunu söyledim.

Penny iç çekti; omuzları inerek içindeki drama kraliçesini ayağa kaldırdı. "Buraya benim yüzümden geldin; bunların hepsi benim yüzümden. Eğer bundan dolayı incinirsen, kendimi asla affetmem."

Ona sarıldım. "Affedecek bir şey yok. Ben büyük bir kızım, Penny. Kendi seçimlerimden ben sorumluyum. Başka kimse değil."

Ve Henry de sorumlu değildi.

John Cale'in *Hallelujah* şarkısını telefonumda tekrara aldım ve camın önündeki sedire oturarak pencereden dışarı baktım. Bekliyordum. Fırtına çıktı; yağmur ve rüzgâr kalenin duvarlarını dövüyor ve okyanus dalgaları kayalıklara vuruyordu. Penny sonunda kanepede uyuyakaldı. Akşam çekimlerini iptal ettiler. Ekiptekilerden biri kız kardeşime, tekneyi kıyıya çekmeye çalışmak yerine fırtınanın dinmesini beklemek için biraz daha açığa götürmeye karar verdiklerini söyledi. Şiddetli ve öfkeli dalgaların kıyıya vurmasını izlerken, içim endişeyle doldu. *Umarım iyidir... Lütfen Tanrım, iyi olmalarına izin ver.*

Sonra *onlar* için dua ettiğimi fark ettim ve birdenbire farklı bir endişeyle doldum. Çünkü Henry o teknede yalnız değildi. Laura ile birlikteydi; güzel, eğlenceli ve gerçekten iyi bir insan olan Laura ile birlikte. Penny'e ne söylemiş olursam olayım, aptal değildim.

Henry'nin o teknede olmaması gerekiyordu. Bana söz vermişti. Neden gitmişti?

Şarkı devam ederken, son birkaç gün içinde yaşanan her şeyi bir kez daha düşündüm. Çok şey değişmişti.

Ama sonunda düşüyormuş gibi hissediyordum; kanatlarım kesilmiş gibiydi.

Her şeyden korkuyordum ve hiçbir şeyden emin değildim. Konu sadece Henry değildi. Dairemi özlüyordum. Kütüphaneyi ve kitapların yaşattığı basit mutluluğu özlüyordum. Her günün nasıl başlayıp nasıl biteceğini bilmenin verdiği güveni özlüyordum. İçten içe bunlara hasrettim; tıpkı küçük bir kaplumbağanın, kabuğunun sıcak korumasına özlem duyması gibi.

Gece düşündüğümden de hızlı geçti. Güneş ufukta yükseldiğinde ve John Cale'in sesi kısıldığında, gözlerimdeki yaşları silip yüzümü yıkadım.

Güçlü olup bir yetişkin gibi davranmanın vakti gelmişti.

Yirmi İkinci Bölüm

Henry

Ne lanet bir geceydi! Korkunç felaketlerle dolu bir akşamdı. Teknede, fırtınanın içinde; gıda zehirlenmesi ve deniz tutması yüzünden sürekli kusan ve tüm bu zaman boyunca saçlarını toplamamı isteyip, bunu bitmesini sağlamam için yalvaran bir kadınla...

Kenara çekil, Stephen King! Korkunun efendisi artık benim.

Kapılardan geçerken düşünebildiğim tek şey, sıcak bir duş ve çıplak Sarah ile sarılarak yatacağım kocaman yataktı.

Laura'nın arabadan inip kaleye girmesine yardım ettim; yorgun ve bitkindi. Fakat kalenin içinde de kargaşa hâkimdi. Set ekibi oradan oraya koşturup bağrışıyordu ve... Willard.

Willard burada ne halt ediyordu?

Gözümün ucuyla baktığımda, Vanessa Steele'in bir kameramana çekime başlaması için işaret ettiğini gördüm. Ben tek kelime bile edemeden, küçük Penelope Von Titebottum yanıma geldi ve elini havaya savurdu.

"Şerefsiz!"

Tam zamanında geri çekilip tokadından kaçmayı başardım.

O anda Sarah'nın merdivenlerden aşağıya indiğini gördüm; küçük ve kırılgan görünüyordu. Omzunda ise kitaplarıyla dolu eski çantası asılıydı.

"Sarah... Neler oluyor?"

Yüzü bembeyazdı; beni baştan aşağı incelerken gözleri kocaman ve kopkoyuydu. "Geri döndün. İyi misin? Yaralanan oldu mu? Fırtına yüzünden endişelendim."

"Hayır, biz iyiyiz. Hepimiz iyiyiz."

Yüzünde bir şeyler değişti. "Gitmeyeceğini söylemiştin. Programı bırakacağını söylemiştin, Henry. Ama sen tüm gece yoktun; sanırım bir açıklamayı hak ediyorum."

Alnımı ovuşturdum. "Bırakacaktım, ama... Böylesi daha kolay. Sadece bir kaç gün daha, Sarah. Böylesi daha iyi; güven bana."

"Kimin için daha iyi, Henry?" Sarah'nın gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce ölmek istedim. Sesinde ihanete uğramışlık vardı. "Seni bekledim. Bir aptal gibi, sana inandım. Ve sen tüm gece Laura ile birlikte kim bilir neler..."

"Hiçbir şey yapmıyordum!" diye bağırdım, çünkü *–kahretsin.* "Laura ile aramda hiçbir şey olmadı."

O anda Cordelia ile konuşan Laura'nın sesinin duyulacağı kadar bir sessizlik yaşandı. "Henry harikaydı. Bütün gece yanımdaydı."

Sarah bembeyaz kesildi, sonra yüzüne suçlayıcı bir ifade yerleşti.

"Tüm bağırsaklarını dışarı çıkarırken!" diye bağırdım. "Üzerime! İşte, kokla beni; kusmuk kokuyorum, seks değil."

Gürültülü bir inilti ve çığlık sesi yükseldi. Sarah ile aynı anda dönüp Laura'nın bayıldığını gördük. Neyse ki

Willard imdadına yetişti; hızlıca hareket edip yere düşmeden önce onu tuttu. Yavaşça dizlerinin üstüne çöktü ve bir süre sonra, Laura gözlerini açtı.

"Beni yakaladın."

"Evet," diye cevapladı Willard nazikçe.

"Ben, Laura."

"Ben, Willard. İstediğin zaman kollarıma düşmekten çekinme."

Laura eliyle ağzını kapattı. "Berbat kokuyorum."

Willard, Laura'ya baktı; tamamen abayı yakmış gibi görünüyordu. "Umurumda değil."

Penelope, Sarah'nın yanına gelip ellerini beline koyarak bu özel anı bozdu. "Eee, bırakmış mı?"

Sarah'nın sesinde sanki ölüm çanları çalıyormuş gibi bir matem vardı. "Hayır."

Penny'nin gözleri resmen ateş saçıyordu. "Bırakmayacak mı? Diğer kızlarla düşüp kalkmaya devam mı edecek?"

"Onlarla düşüp kalkmıyorum," diye itiraz ettim. "Durum öyle değil."

Ama Sarah aksini düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Evet."

"Biliyordum." Penny başını salladı. "İyi ki Willard'ı önceden aramışım. Eşyalarımızı alması için birini göndeririz. Gidelim, Sarah."

Sarah'ın kolunu tuttum. "Göründüğü gibi değil, yemin ederim. Açıklayabilirim."

Sarah, soluğunu kontrol edebilmek için görünür bir çaba harcadı. "Hayır, bence... Penny haklı. Olaylara farklı bir açıdan bakmak bana iyi gelecek. Bütün bunlar çok fazla. Burada kalamam, eğer sen..." Boğazı düğümlenen Sarah uzaklara baktı. "Tüm bunlardan uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Benden uzaklaşmak istediğini kastediyordu. Ve uzak-

laşmak, sürgün için kullanılan başka bir kelimeydi.

Bir an için aklımı kaybettim. "Lanet olsun!" Merdi nin dibindeki masayı tekmeleyerek kristal vazonun gür tülü bir sesle yere düşmesine neden oldum. Vazo binler parçaya ayrılırken silah patlaması gibi bir ses yankılan

Ve Sarah'nın güzel yüzü bembeyaz kesildi. Gözleri d nuklaştı ve bedeni kaskatı kesildi.

Kaburgalarım toza dönüşüyormuş gibi hissettim.

Çünkü Sarah gitmişti; babasının yarattığı cehenne de kaybolmuştu...

Ve onu oraya gönderen bendim.

"Sarah... Hayır..." diye feryat ettim.

Onu kollarıma alamadan, Penny çığlık atarak aramı girdi. "Ondan uzak dur! Uzak dur!"

Penelope'un gözleri çıldırmış gibiydi ve ağzı vahşi b hırıltıyla geriye çekilmişti; çok sevdiği ablasının yanın yaklaşacak olan kişiyi parçalamaya hazırdı.

Sadece birkaç dakika boyunca hepimiz donup kaldı ama sanki çok daha uzun sürmüştü. Sarah kendine geli ken, boğazından o korkunç ses yükseldi. Panikle Penny uzanırken başını kaldırıp bana baktı.

Tekrar ileri doğru hareket ettim, ancak Sarah Penelope'u da yanında sürükleyerek geri çekildi. Elin kaldırarak beni durdurdu. "Dur."

Bu berbattı. Her şeyin mükemmellikten mahvoluş dönmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Sesimi hafif ve sakin tuttum. "Sarah, lütfen, sadece.. Lütfen."

Ne için yalvardığımdan bile emin değildim.

"Dur... Benden uzak dur."

Acı dolu gözlerle son kez bakarak arkasını döndü v Penny ile birlikte kapıdan dışarı çıktı.

Derlemek için hamle yaptım, fakat tökezleyerek dizlerimin üzerine düştüm. Bu belki yorgunluktandı ya da belki de şimdiye dek sevmiş olduğum, uğruna kalbimi yerinden söküp atacağım tek kadının artık yanımda olmak istemediğini bilmektendi.

Laura ayağa kalmış bir kenarda duruyordu ve onun yanından ayrılan Willard'ın Sarah'nın ardından gitmek üzere kapıya doğru ilerlemesini izledim.

"Willard!" diye seslendim. "Bekle."

Acımayla dolu yumuşak kahverengi gözler bana baktı. "Özür dilerim, dostum. O benim en iyi arkadaşım. Belki de... Biraz nefes almasına izin vermelisin."

Sonra o da kapıdan çıkıp gitti.

Orada başımı ellerimin arasına almış bir şekilde dizlerimin üzerinde ne kadar süre kaldığımı bilmiyordum. İnsanların etrafta dolaştığını hissedebiliyor ve fısıldaşmalarını duyabiliyordum; ama sonra kapıdan bir soğuk hava dalgası geldi ve çok iyi tanıdığım öfkeli bir ses araya girdi.

"Burada neler oluyor?"

Büyükanne eve gelmişti.

Kahretsin.

Başımı kaldırdım ve büyükannemin bir gök gürültüsü, şimşek ve yıkım tanrısı gibi bana doğru gelmesini seyrettim. Ancak fuayenin ortasında yolu Vanessa Steele tarafından kesildi.

"Kraliçe Lenora, yollarımızın kesişmesini umuyordum. Sizinle tanışmak bir şeref."

Ve elini uzattı.

Büyük, çok büyük bir hataydı.

Kraliçe çenesini havaya kaldırıp Vanessa'nın uzattığı ele öyle keskin bir şekilde baktı ki o elin kesilip koldan ayrılmaması bir mucizeydi.

"Benim kim olduğunu biliyor musun, kızım?"

"Ah... Evet... Siz, Wessco Kraliçesisiniz."

Vanessa'nın sesinde bariz bir ima vardı ve ağz zehir damlıyordu.

"Bize elini uzatamazsın. Önümüzde *eğilirsin*."

Ve kendinden önceki birçok kişi gibi, yapımcı eğdi... Ve reverans yaptı. Büyükannem ise ilgisizce y dan geçerek direk bana doğru geldi.

Ama garip olan şu ki... Ne utanç ne suçluluk ne d ku hissettim. Sanki midemde küçük bir çelik topu ve her geçen saniye büyüyerek daha da kalınlaşıy Her şeyi büyük ölçüde batırmış olmama rağmen ker açıklamak mecburiyetinde değildim. Kraliçeye bile.

Tek istediğim, yalnız kalabileceğim bir yere gitm— bu karmaşayı nasıl düzelteceğimi bulmaktı.

Ve bu da büyükannemin beklemek zorunda kal anlamına geliyordu.

"Henry, ne?.."

Ayağa kalkıp elimi kaldırdım. "Sizinle kısa bir sonra görüşeceğim, Majesteleri."

Gözleri kocaman açıldı ve sanki alev püskürtmek re olan bir ejderha gibi nefes alırken göğsü şişti. "Kıs süre sonra mı? Açıklama..."

Gözlerinin içine bakıp tartışmaya yer bırakmayar ses tonuyla –ona karşı hiçbir zaman kullanmamış ğum bir ses tonuyla, "Şimdi. *Olmaz*," dedim.

Dilini yutmasına ya da felç geçirmesine neden ol olabilirdim. Çünkü ağzı sıkıca kapanmıştı.

Bu fırsattan istifade topuklarımın üzerinde dönüp tüphaneye gittim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Sonraki bir ya da iki saat boyunca, şöminenin karşısındaki koltukta oturup alevlerin dans etmesini ve içinde bulundukları taşı yalamalarını seyrettim.

Ve düşündüm. Hayatımda ilk defa.

Çok da yararlı oldu.

Her şeyi çok daha net görüyordum, tıpkı bir haritayı okumak gibiydi. Hatalarım yüzünden çıkmaza girmeyecektim. Kendime acımayı ve kendimden nefret etmeyi reddediyordum. Bu kez değil; bir daha asla.

O eski Henry idi. Ve ben artık o kişi değildim.

Dibe vurmak sizi değiştirirdi. Cenneti görmek ise daha çok değiştirirdi.

Mükemmelliğe dokunmuştum, kollarını etrafımda hissetmiştim ama o ellerimden kayıp ulaşamayacağım bir yere gitmişti. Kıçımı kaldırıp kendime çeki düzen vermemi bekliyordu. Kendimi kanıtlamamı bekliyordu. Hak ettiği adam olmamı, kral olmamı bekliyordu.

Karşımdaki ateşe bakarken, onu hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair kendime ve aileme, Tanrı'ya ve hatta şeytana yemin ettim.

"Henry."

Büyükannemin içeri girdiğini duymamıştım. Koltuğumun yanında durmuş bana bakıyordu; fırtınalı gri gözlerinde öfke ya da hayal kırıklığı yoktu, ama başka bir şey vardı. Endişe, belki de merak.

"Burada neler olduğunu konuşmalıyız. Ne yaptın, oğlum?"

Ona gerçeği söyledim. Yalana dolana ya da mazeretlere başvurmadan.

"Her şeyi batırdım, büyükanne. Ama... Bunu bir daha yapmayacağım."

Bir süre bana baktı ve sonra yumuşak bir sesle, "Tamam," dedi.

"Leydi Sarah Mirabelle Zinnia Von Titebottum ile evleniyorum."

Ağzımdan sessizce çıkan kelimeler son derece gerçekti. Dünya yuvarlaktı. Gökyüzü maviydi. Ve ben Sarah ile evleniyordum.

O bunu henüz bilmiyordu, ama... Her şey sırayla.

"Bildiğim kadarıyla biraz utangaç biri, ama bunun üzerinde çalışabiliriz. Çok hoş bir kız."

"Evet, öyle." Ateşe doğru baktım. "Benimle tanıştığında bir bakireydi. Ama artık değil."

Büyükannem ellerini belinde birleştirdi. "Anlıyorum. Yasanın bu kısmını aşmanın bazı yolları var. Bir doktorun yeminli ifadesi bunu çözebilir."

Sesim kısık ama kararlıydı. "Aşmak istemiyorum. Yasayı değiştirmek istiyorum. Bu iş bitene kadar evlenmeyeceğiz."

"Bu niçin bu kadar önemli?"

"Sarah için önemli... Bu yüzden benim için de önemli. Annemin yüzüğünü onun parmağına geçirdiğimde, bunu onu seçtiğim için yaptığımı tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Yasalara uyduğu için değil, muhteşem biri olduğu için. Bana tahammül etmeye istekli olduğu için yeterince şanslıyım."

Büyükannem alayla güldü. "Yasayı değiştirmek zaman alacaktır. Ayrıca Parlamento'nun onaylaması gerekiyor. Ki bu da politika yapmak anlamına geliyor."

"Biliyorum. Bu konuda nasıl iyi olacağımı bana gösterebileceğini umuyordum. Bana yardım eder misin, büyükanne?"

Büyükannem gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sanki beni daha önce hiç görmemiş, gözlerinin gördüğü şeye minnettarmış gibi. "Evet. Evet, bunu yapabilirim, Henry."

Elimi onunkinin üstüne koyup hafifçe sıktım. Bu bir kucaklama değildi ama bir başlangıçtı.

"Teşekkür ederim."

Çok geçmeden, tüm durumu Kraliçeye anlattıktan sonra evi temizleme zamanı gelmişti. Vanessa'yı kütüphanede buldum; ilk defa bitap düşmüş görünüyordu.

Sesim yumuşak, ama ölümcüldü. "Ona ne söyledin?"

Sivri çenesini havaya kaldırdı. "Doğru olmayan hiçbir şey söylemedim."

Omuzlarımı dikleştirip bir kez daha sordum. "Ona ne *söyledin*?"

"Hadi ama, Henry. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Drama satar. Ve abla ile yaşadığın kaçamak var ya? İşte buna başarılı bir drama derim."

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun? Bu senin için sadece bir şov mu? Bu benim hayatım."

Vanessa kollarını kavuşturup duruşunu sağlamlaştırdı. "Sen bir prenssin. Senin tüm hayatın bir şov."

"Artık değil." Başımı iki yana salladım. "Benden bu kadar. İşimiz bitti. Her şey bitti. Çekimlerini alıp istediğini yap. Beni televizyonda rezil etmek mi istiyorsun? Yap gitsin." Sonra üzerine doğru eğildim. "Ama seni uyarıyorum ve bu alacağın son uyarı olacak; eğer Sarah'nın peşine düşersen, onu herhangi bir şekilde kötülersen, seni mahvederim. Seni ve elini attığın her şeyi mahvetmek için elimin altındaki tüm kaynakları kullanırım; arkamda koca bir ülke var. Anlaştık mı, Bayan Steele?"

Gözleri yüzümde dolaşarak kararlılığımı ve samimiyetimi ölçtü.

Vanessa hoş biri olmayabilirdi, ama aptal da değildi.

"Özel bir şey istiyorum."

"Ne?"

"Kitap kurduyla aranda bir şey olursa, yüzyılın hikâyesi olacaktır. Ve bunu ben istiyorum. Çekimleri kullanmayacağım ve nişanınızı duyurduğunuz zaman, bir belgesel hazırlayacağım." Manşetleri hayal ederken gözleri parladı. "Kahrolası bir peri masalı gibi olacak. Prens, sessiz kız tarafından nasıl evcilleştirildi? Bir sevgiliden diğerine koştuktan sonra mükemmel eşini buldu. Bu hikâyeye eşlik edecek bir de röportaj istiyorum; seninle ve Sarah ile."

Teklifi düşünerek seçenekleri taradım.

"Sana bir röportaj vereceğim, ama Sarah adına konuşamam. Eğer katılmak isterse, tamam; istemezse, benimle idare edeceksin."

"Kabul."

"Ayrıca benden onay alacaksın." Parmağımı ona doğru uzattım. "Ben tamamını görüp onay verinceye kadar tek bir görüntüyü bile yayınlamayacaksın."

Vanessa biraz düşündükten sonra elini uzattı. "Anlaştık."

Öyle görünüyor ki sonuçta politika konusunda o kadar da kötü değildim.

Bir saat sonra, bana yeni sözleşmeleri getirdi. Belgeleri imzalayıp ona teslim ettim. "Şimdi, tüm ekipmanlarını da alıp kalemden defol."

Daha sonra, Fergus kalenin kapısını sıkıca kapattıktan sonra, büyükannem yanıma gelip sanki tozları temizliyormuş gibi ellerini ovuşturdu.

"Eh... Bunun bittiğine sevindim. Bir kadeh şeri için kütüphanede bana katılır mısın?"

"Evet. Konuşmamız gereken daha çok şey var." Gözlerinin içine baktım. "Bundan hoşlanmayacaksın."

Büyükannem sadece başını salladı; her zamanki gibi gözü pek ve sarsılmazdı. "Fergus'a ekstra büyük kadehler getirmesini söyleyeceğim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sarah

Üç hafta.

Çok uzun bir zaman gibi görünmüyordu. Bir haftadan yalnızca iki fazlaydı. Üç hafta. Yüksek sesle söylemek de pek uzun sürmüyordu. Sadece üç heceydi. Fakat bazı açılardan, son üç hafta sonsuzluk gibi gelmişti. Kendimden şüphe etmekle ve neyi farklı yapmış olmam gerektiğini –şimdi ve sonrasında ne yapmam gerektiğini– düşünmekle geçmişti. Yorucu bir iç tartışmaydı. Onu aramalı mıydım? Yoksa benimle iletişime geçmesini mi beklemeliydim? Çekimlere devam ediyor muydu? Anthorp Kalesi'ne geri dönmeli miydim? Hâlâ orada mıydı, yoksa saray kapılarının ardında mıydı? Haberlerde ya da gazetelerde onunla ilgili tek bir kelime bile çıkmamıştı. Beni neden aramamıştı? Beni hiç düşünüyor muydu? Ona zamana ve mesafeye ihtiyaç duyduğumu söylediğimde, aramızdakilerin bittiğini düşünmemiştim. Bunun gerçekten bir son olduğuna inanmamıştım. Orada biraz daha mı kalmalıydım? Çok çabuk yargılayıp çok erken mi ayrılmıştım?

Ama her günüm pişmanlık ve kendime acımayla geçmemişti.

Dört gün sonra ağlamayı kesmiştim.

On günden sonra ise bir mesaj ya da cevapsız arama var mı diye bakmak için cep telefonumu kontrol etmeyi bırakmıştım.

On altıncı günün ardından, kütüphaneden çıkarken tanıdık siyah bir araç ve vahşi yeşil gözler arayışıyla etrafa bakmaktan vazgeçmiştim.

On sekizinci günden sonra da Henry'nin gelmeyeceğini kabul ettim.

Yine de onu hâlâ rüyalarımda görüyordum. Her gece yatakta sesini duyuyor ve uzun parmaklarının o eski gitarın tellerini tıngırdattığını hayal ediyordum. Gülüşünü zihnimde görüyordum ve kokusunu aldığıma yemin edebilirdim. Sonrasında da rüyalar geliyordu, ama bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Çünkü bazen, yaşam bir kitap gibiydi; kendi sonumuzu yazamazdık, sayfalarda olanı kabul etmek zorundaydık.

Hayatıma geri dönmek kolaydı, çünkü bir çocuğun Lego kutusu gibi hazırdı; parçalar, sorunsuz bir şekilde yerine oturması için tasarlanmıştı. Organize ve planlıydı.

Fakat ilk haftanın sonunda, yedinci günde garip bir şey oldu, çok da kötü olmadığı anlaşılan bir şey...

Rutinimden sapmanın, bir zamanlar çok istediğim tutarlılıktan uzaklaşmanın yollarını aramaya başladım... İşe erkenden gittim ve gün batımıyla birlikte işten çıktım; bunu yapmaktaki amacım sadece bir şeylerle meşgul olmak değildi. Başka bir şeye özlem duyuyordum; daha farklı bir şeye, yeni bir şeye. Bu kaşıntıyı ilk başta küçük şeylerle tatmin ettim: Mobilyaların yerlerini değiştirmek, yeni perdeler asmak, her gün eve farklı yollardan yürü-

mek, komşum karnını doyurabilsin diye üst kattaki bebek Barnaby ile ilgilenmek, akşam yemeği için anneme her zamanki gibi çarşamba ve pazar günleri değil de öylesine uğramak.

Bir akşam Annie, neyse ki aşağılık biri olmayan yeni erkek arkadaşı Wade ile tanıştırmak için beni iki kasaba ötedeki bir bara götürdü. Ortam kalabalık ve gürültülüydü. Ama çok da umursamadım.

Başka bir sefer de Willard ile birlikte akşam yemeğine ve dans etmeye gittik. İşin komiği, çalan grubu izlemekten kendimi alamadım; çünkü içimde garip bir his vardı. Sahneye atlayıp mikrofonu kapmak ve bir ya da iki şarkı söylemek için delicesine bir dürtü hissettim. Bunu yapmadım ama yapmayı gerçekten düşündüm.

Ve korkmadım.

Çünkü kabuk bir kere kırıldıktan sonra, tekrar bir araya getirilemezdi; eskisi gibi olmazdı. Çatlaklar her zaman orada kalırdı.

Bu, Henry etkisiydi.

Ve mucizeviydi. Özgürleştiriciydi. Her şey derinden sarsılmış olmasına rağmen, bunun için onu daima sevecektim. Her zaman minnettar olacaktım. Beni daha iyi birine dönüştüren tatlı ve alaycı prensi hiçbir zaman unutmayacaktım.

Sempozyum. Benim için yolun sonuydu.

İşe geri dönüşümün ikinci haftası, Bay Haverstrom, saraydaki işim erken bittiğine göre sunum yapıp yapmayacağımı sordu. Eğer reddedersem bunu anlayacağını, çünkü sunuma hazırlanacak yeterli vaktim olmadığını söyledi.

Bana kolay bir çıkış yolu sundu. Aslında bu yolu seçebilirdim.

Ama bunu yapmadım.

İşte buradaydım. Concordia Kütüphanesi'ndeki en büyük konferans salonunda, iki yüzden fazla sandalyeyi ve odanın için doldurmuş yüzlerce insanın karşısındaydım. Tüm gözler üzerimdeydi.

Willard ve Annie ön taraftaydı; manevi destek... Ve eğer bayılırsam beni tutabilmek için olabildiğince yakınımdalardı. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyordum. Dizlerim titriyordu ve midem bulanıyordu. Mikrofonun önüne geldiğimde, panik boğazıma kadar çıkarak beni boğmakla tehdit etti.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sonra... Henry Pembrook'u çıplak olarak hayal ettim.

Ve güldüm. Çünkü serseri herif haklıydı. İşe yaramıştı.

Bir saat sonra, çocuk okuryazarlığını desteklemenin önemi hakkındaki sunumum bitti. Başımı eğip notlarıma baktım; muhtemelen en ilgi çekici konuşmalardan biri olmasa da en azından bayılmamıştım ve bunu büyük bir zafer olarak görüyordum.

Sadece son birkaç satırı ve soru-cevap kısmını tamamlamam gerekiyordu.

"Sonuç olarak, şu son düşüncelerle konuşmayı bitirmek istiyorum: Okumak bilgi kazandırır ve bilgi de güç demektir; dolayısıyla okumak güç demektir. Bilme, öğrenme ve anlama gücü... Ama aynı zamanda hayal kurma gücü. Hikâyeler, daha yükseklere ulaşmak, derinden sevmek, dünyayı değiştirmek ve hayal edebileceğimizden çok daha fazlası olmak için bize ilham verir. Her kitap yeni bir hayal kurmamızı sağlar. Teşekkür ederim."

Alkışladılar.

Gözlerimi kapattım ve rahatlayarak derin bir soluk verdim. *Yaptım, bunu gerçekten yaptım.* Willard uygunsuz bir ıslık çaldı ve Annie de yumruğunu havaya savurdu. Bu harikaydı. Tek dileğim...

Göğsümün ortasında bir özlem sancısı başladı, sonra camdaki bir çatlak gibi dışarı doğru yayıldı.

Çünkü Henry'nin de burada olmasını dilerdim. Buna bayılırdı; aklı başından giderdi. Sonra aklını başından götürecek başka şeyler olduğuyla ilgili alaycı bir yorum yapardı. Ya da bu yorumu ben yapardım; çünkü her zaman içimdeki edepsizi ortaya çıkarıyordu.

Başımı sallayarak melankoliden kurtulmaya çalıştım. Alkışlayan ellerden ve sallanan başlardan oluşan kalabalığa doğru baktım... Ve sonra kalbim durdu.

İlk düşüncem, *saçlarını kesmiş* oldu.

Onu en son gördüğümde neredeyse omuzlarına kadar geliyordu; gür ve yumuşak, dalgalı ve vahşiydi. Ama böyle de güzel olmuştu. Kısa ve düzgündü; çapkın bir şekilde alnına dökülen birkaç tutamla profesyonel ve güçlü görünüyordu.

Takım elbisesi bej rengi, kravatı açık yeşil ve gömleği bembeyazdı; öyle çarpıcı ve yakışıklıydı ki Silver Street'teki bir borsacı gibiydi.

Taptığım o güçlü elleriyle yürekten alkışlıyordu. Bakışları hayranlıkla aydınlanmıştı ve gülüşü... Gülüşü öyle sevgi doluydu ki gözlerim yaşardı.

Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı kaçırdım... Ve sonra ona kızgın olmam gerektiğini hatırladım. *Üç. Hafta.* Korkunç geçen üç lanet hafta. Çok da kötü geçmediğini söylediğimde yalan söylemiştim; berbat geçmişti. Ve şimdi mi karşıma çıkıyordu? Burada! Tam olarak ne için?

Çok merak etmem gerekmedi.

Çünkü Bay Haverstrom sıranın soru cevap kısmına geldiğini söylediğinde, Henry'nin eli, tuvaleti kullanmak için bir saniye daha bekleyemeyecek durumda olan bir öğrenci gibi havaya fırladı.

Onu görmezden geldim.

Tek sorun, elini kaldıran tek kişinin o olmasıydı.

"Sorusu olan var mı?" Sağa ve sola bakarak etrafı kontrol ettim. "Kimse yok mu?"

Henry boğazını temizledi. Yüksek sesle. "Ehem."

Ve birkaç kafa ona doğru döndü.

Ama yine de onu görmezden gelerek kâğıtlarımı karıştırdım. "Şey, kimsenin sorusu olmadığına göre..."

"Onun bir sorusu var," dedi Willard, hain bir Cheshire kedisi gibi sırıtarak.

Bu iş bittiğinde onu bir güzel pataklayacaktım.

Ama önce Henry ile uğraşmam gerekiyordu.

"Evet, siz arkadaki," dedim, sanki onu daha önce hayatımda hiç görmemiş gibi. Sanki gelecekteki kralımız o değilmiş gibi. "Sorunuz nedir, efendim?"

Henry'nin kaşları, *'Demek böyle oynayacaksın,'* dermiş gibi havaya kalktı.

Salonda, tanındığına dair mırıltılar yükseldi ama Henry fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Benim sorum Heathcliff hakkında."

Ve sesi... Sesini özlemiştim; güçlü ve sertti ama aynı zamanda tatlı ve alaycıydı. Ah Tanrım, ucuz bir mum gibi eriyordum.

Ama bunun görünmesine izin vermeyerek kollarımı kavuşturdum. "Şu şişko turuncu kediden mi bahsediyorsunuz?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kalktı. "Hayır. *Uğultulu Tepeler* kitabındaki adamdan bahsediyorum."

"Ah, anlıyorum. Devam edin."

"Sorum şu, neden birisi o piç kurusunu vurmadı? O dönemde silahlar yok muydu?"

Başım iki yana sallandı. Ne kadar saçma bir soruydu! "Hayır, ateşli silahlar kullanılıyordu, ama..."

"O zaman birisi kesinlikle Heathcliff'i kıçından vurmalıydı. Adam düşüncesiz, istismarcı, acımasız orospu çocuğunun tekiydi."

"Bazıları, tek iyi özelliğinin Catherine'e olan aşkı olduğunu söylüyor. Onu kurtaran şey bu."

Henry başını iki yana salladı. "Catherine'i hak etmiyordu."

"Eh," diyerek omuz silktim. "Catherine de bir azize sayılmazdı. İnsanlar kitabı okuduğu sürece Heathcliff'in buna değip değmeyeceğine dair tartışmaların devam edeceğine eminim. Teşekkürler."

Odanın geri kalanına döndüm. "Başka sorusu olan?"

Ve Henry'nin eli bir kez daha havaya kalktı. Yine tek başınaydı.

Bu kez onunla savaşmaya çalışmadım, ama dramatik bir şekilde iç çektim. "Evet?.."

"Bu kez sorum Bay Darcy ile ilgili. Adam tam bir züppe; kıçına çomak sokulmuş gibi, hem de en büyüğünden."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Bugün kıçlarla pek ilgilisiniz!"

Henry utanmazca gülümsedi. "Şey... Sıkı popolar en sevdiğim birkaç şeyden biridir."

Ve yine yüzümü kızartmayı başarmıştı.

"Ama bu başka bir zamanın tartışma konusu. Demek istediğim, Bay Darcy bir lavuk; anlamıyorum."

"Eğer kitabı okusaydınız..."

"Okudum." Yeşil gözleri yoğun bir şekilde beni izliyordu. "Hepsini okudum."

Ve midemdeki kelebekler çılgına döndü. "Ah."

Sarhoş halimden sıyrılıp yeniden odaklandım. "Bay Darcy ve Elizabeth Bennet, aynı madalyonun iki yüzü gibidir. Darcy fazlasıyla çekingen ve Elizabeth de başına buyruktu; fakat her ikisi de yanlış varsayımlarda bulunarak birbirlerini yanlış anladılar. Sonunda, her şeyi düzeltmek için önyargılarını ve gururlarını bir kenara bırakıp kendilerine ve birbirlerine karşı dürüst oldular."

Henry, yumuşak ve nazik gözlerle bana baktı, sanki hiç durmak istemiyormuş gibiydi.

"Kitabın adı da buradan geliyor, sanırım."

"Evet."

Parmaklarını çenesine sürttü. "Şimdi de *Akıl ve Tutku* kitabındaki Albay Brandon'a gelelim."

Ellerimi kürsüye vurdum. "Hayır. Darcy ya da lanet olası Heathcliff hakkında ne istersen söyleyebilirsin, hatta yazılmış olan tüm Dickens kahramanlarını yerden yere vurabilirsin; hiçbirini sevmemiştim. Ama Albay Brandon'ı karalayamazsın! Buna izin vermeyeceğim."

Henry çıkışımı çok eğlenceli buldu. "Onu karalamayacağım. Albay Brandon'ı hoş buluyorum."

"Öyleyse sorunuz nedir?"

Yavaşça öne doğru ilerledi.

"Gördüğüm kadarıyla, Marianne her şeyi batırdı. Brandon başından beri yanındaydı ama o başka şeyler yüzünden dikkatinin dağılmasına izin verdi. Kitapta yazılı değildi ama sanırım Marianne özür dilemek ve Brandon da onu affetmek zorunda kaldı."

Boğazım kurumuştu ve sesim kum gibi pürüzlüydü. "Evet, sanırım bu doğru."

Henry gitgide biraz daha yaklaşıyordu. "Sorum şu: eğer rolleri değişseydi, Marianne erkek ve Brandon da ka-

dın olsaydı, sence onu affeder miydi? Bu sefer işleri batırmayacağına güvenip ona bir şans daha verir miydi?"

Henry yaklaştıkça başım dönmeye başladı. "Ben... Bilmi..."

"Demek istediğim, halkın gözü önünde son derece küçük düşürücü bir şey yapsaydı..."

Şu an tam önümdeydi. Ona dokunabileceğim kadar yakındı.

"Bundan hoşlanacağını pek sanmıyorum," dedim yumuşak bir sesle. "O hâlâ biraz... Utangaç."

"O zaman sadece karşısına geçip, 'Özür dilerim. Seni çok özledim. Senin için çok daha iyi bir adam olmak istiyorum ve seni çok sevdiğim için öyle bir adam olabileceğime gerçekten inanıyorum,' deseydi, sence kadın ona bir şans verir miydi?"

Gözlerim bulanıklaştığında gözlerimi kırpıştırdım, çünkü onu net bir şekilde görmek istiyordum. "Bence... Bu işe yarayabilir."

Henry gülümsedi ve kalbim yerinden uçup gidecekmiş gibi hissettim.

"İyi."

Aynı anda hem ağlayıp hem gülerek başımı salladım.

Sonra Willard'ın yan taraftan, "Kitap hakkında konuşuyorlarmış gibi davranmaya devam edecek miyiz?" diye sorduğunu duydum.

"Dur," diye karşılık verdi Annie, "kitap hakkında konuşmuyorlar mı?"

Willard, Annie'nin başına hafifçe vurdu. "Çok tatlısın."

Sunumumdan sonra yaklaşık bir saat boyunca kütüphanede tıkılıp kaldık. İnsanlar Henry'i tanıdığı anda,

haberler orman yangını gibi yayıldı ve herkes onunla tanışmak istedi. Buradaki insanların çoğu Castlebrook'u ziyarete gelmişti; müdavimlerin ünlü bir prensle tanışmaya bu kadar meraklı olacağını sanmıyordum.

Güvenlik, kalabalığı kontrol etmek için elinden geleni yaptı ve Henry de çok nazikti; ancak sabırsızlandığını görebiliyordum. Sanki kaçmadığımdan emin olmak için bana bakıp duruyordu.

Daireme kısa bir mesafede olsak da James bizi oraya arabayla götürdü. Sonunda arabanın kapıları kapanıp da Henry ile arka koltukta yalnız kaldığımız zaman, tutkulu bir şekilde konuşmaya başladı. "Seninle gurur duyuyorum. Orada harikaydın."

Dudaklarımdaki gülümseme yüzümün her yanına yayıldı. "Teşekkür ederim. Burada olup buna şahit olduğun için çok mutluyum."

Sonra sustuk. James, bizi takip etmeye çalışanlardan kurtulmak için farklı yollara saparak evin yolunu uzattı. Ve Henry tüm bu süre boyunca elimi tuttu.

Daireme girdikten sonra ayakkabılarımı çıkarıp mantomu dolaba astım ve Henry de salonun ortasında beni bekledi. Evimin içinde normalden çok daha iri görünüyordu.

Onda farklı bir şeyler vardı. Hâlâ tanıdığım Henry idi. Ağzı bozuk vahşi delikanlı hâlâ yüzeyin altındaydı. Ama duruşu değişmişti, sanki eskiden orada olmayan bir asaleti vardı.

Kendi etrafında dönerek duvardaki çerçeveli kitap kapaklarını inceledi ve parmaklarını değerli kitaplığımda gezdirdi.

Söylenecek çok şey vardı, ancak söze nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

Bu nedenle, "Çay ister misin?" diye sordum.

"Evet, çay harika olur."

Başımla onayladım ve titrek bacaklarımın üstünde küçük mutfağa doğru ilerledim. Tepedeki büyük ağacın altında yaptığımız ilk sohbetteki gibi, sessiz kalmak yerine boşboğazlık ettim.

"Nane ve papatya çayı var. Ama bunlar senin için çok sıkıcıdır, değil mi?" Demliği ve çay kutularını dolaptan alıp tezgâhın üzerine bıraktım. "Annie'nin denemem için ikna ettiği meyveli, egzotik çay da var; benim damak tadıma pek uygun değil, ama sen..."

Henry elini benimkinin üstüne koydu; bana öyle yakın duruyordu ki güçlü göğsünden yayılan sıcaklığı ve gömleğinin kokusunu hissedebiliyordum.

Kulağıma, "Sarah," diye fısıldayarak ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Nane çayını severim."

Kesinlikle çılgıncaydı; fakat bu küçük ve önemsiz itiraf, göğsümün içindeki bir şeyin kırılıp açılmasına neden oldu. O şeyi sıkı sıkıya kapalı tuttuğumun farkında bile değildim.

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. Oradaydı ve gerçekti. "Öyle mi?"

Henry başını salladı.

"Senin için fazla basit değil mi?"

Yanağıma düştüğünün farkında bile olmadığım bir gözyaşını silerek başını iki yana salladı. "En sevdiğim çaydır."

Sonra kolları bedenime dolandı. Ve ben de kendimi ona bıraktım. O kokumu derince içine çekerken, dudaklarını saçlarımda hissettim.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı. "Her gün."

"Neredeydin? Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Henry, sanki geri çekilmeye mecbur bırakılmış gibi iç

çekerek doğruldu. "Önce çay. Sonra konuşuruz."

Bunun hoşuma gittiğinden emin değildim. Ama demliği ocağa koydum ve birkaç dakika sonra, koltuğa oturup nane çaylarımızı yudumluyorduk.

Henry fincanını dikkatlice masaya koydu ve sanki gerginmiş gibi avuçlarını pantolonuna sürttü.

"Her şeyi berbat ettim, Sarah. O zaman ikimiz için de doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Ama yanılmışım. Tıpkı... Bay Rochester gibi."

Kalbime bir sıcaklık yayıldı. Ve yüksek sesle kahkaha attım. "Kitapları gerçekten de okumuşsun."

Henry başını salladı. "Hem de her birini." Uzanıp elimi tuttu. "Aynı harfleri okumuş olduğunu ve hepsini ezberlediğini bilmek sana daha yakın hissetmemi sağladı."

"Ama Henry, eğer bu doğruysa, neden buraya gelmek için bu kadar bekledin? Neden arayıp mesaj atmadın ya da bir mektup bile yazmadın?"

"Doğru şeyi yaptığımdan emin olmalıydım, seni bir kez daha incitme riskine girmek istemedim. Ayrıca yapılması gereken... Bazı düzenlemeler vardı. Çözülmesi gereken şeyler vardı."

"Ne gibi şeyler?"

Henry elini salladı. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan, senin için burada olmam. Benim için hiçbir şey değişmedi ve yine de her şey çok farklı. Dünyaya bakışım, içinde nasıl yer almak istediğim; bunların hepsi senin sayende. Artık hazırım, hak ettiğin adam olabilirim. Kararlı ve tutarlı, bencil olmayan ve sevgi dolu bir adam. Sana özel bir Albay Brandon."

Şimdi bu çok aptalca görünüyordu. Aptal bir kızın düşünceleri gibiydi. Henry, Albay Brandon ile kıyaslanamazdı bile çünkü çok daha fazlasıydı. Gerçekti, içtendi,

vahşiydi ve romantikti; bir zamanlar sadece kitaplarda olduğunu düşündüğüm her şeydi.

"Büyükanneme bizden bahsettim; seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Jane ve Guildford gibi olmamızı istiyorum... Sadece kafa kesme kısmı hariç."

Güldüm ve ağlamaya başladım.

"Dünyayı değiştirirken yanımda olmanı ve elini tutmak istiyorum. Seni seviyorum Sarah ve ne olursa olsun, seni tüm benliğimle sevmeyeceğim bir günün asla gelmeyeceğine yemin ediyorum."

Elimi tutup yanıma sokuldu. "Beni kabul eder misin, aşkım?"

Titrek bir nefes aldım ve yüzüm gözyaşlarıyla ıslandı. Başımı iki yana salladım, aptal çocuk. "Seni kabul etmek mi? Deli misin? Sen, gerçekleşeceğine inanmadığım bir hayalsin."

Sonra kollarına atılıp yüzünü öptüm. Henry beni kucağına alıp yatak odasına taşıdı. Beni yatırıp çırılçıplak soydu; ben de ellerimi güzel göğsünde gezdirdim. Ve tekrar tekrar seviştik.

Pencerenin dışında minik kar taneleri düşmeye başladı; fakat fark etmedik. Çünkü birbirimizde kaybolmuştuk ve nerede olursak olalım –ister büyük bir sarayda isterse eski bir kasabadaki küçük bir dairede– şu andan itibaren Henry ve ben sonsuza dek birlikte olacaktık.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Henry

Sonraki yedi gün mükemmeldi; çünkü Sarah'nın hayatına dâhil olmuştum. Kütüphanede çalışmaya devam ediyordu. Patronu Bay Haverstrom ve iş arkadaşı Pat ile tanıştım. Bekâr emekli George ile futbol sohbeti yaptım ve dul gönüllü Maud ile flört ettim. Ama çoğunlukla, kütüphanedeyken sadece Sarah'yı izledim. Onu kendi ortamında görmenin keyfini çıkardım; her gülüşün ve kahkahanın tadını çıkararak onları zihnime kazıdım.

Ayrıca geceleri kütüphane kapandıktan sonra onu koridorlarda becerdim. Seksi kütüphanecinin eteğini yukarı kaldırıp onu raflara yaslamanın yaramazlığı, iniltilerimizin ve hırıltılarımızın erotik bir senfoni gibi duvarlarda yankılanması... Fantezilerimi bile aşıyordu.

Bununla da yetinmedik.

Sarah ile evindeki duşta seviştim, salonunun zeminine uzanarak beni sürmesine izin verdim. Minik mutfağının tezgâhında ona arkadan sahip oldum ve o da koridorda dizlerinin üzerine çökerek ateşli ağzıyla hayatımı emip bitirdi.

Ben onu öpüp okşarken bize yemek pişirdi... Ve sonrasında ben bulaşıkları yıkarken, edepsiz şakaları ve yüzünün kızarmasıyla beni sertleştirdi. Onun için gitar çaldım ve o da şarkılar mırıldandı; ben yumuşak göğüslerine başımı koyup uykuya dalarken, yüksek sesle kitaplar okudu.

Sarah'nın ilginç annesiyle tanıştım ve Penny'nin gözüne tekrardan girdim. Benden yine hoşlanmaya başlamıştı ki bir süre sonra oyunculuk kariyerinin peşinden koşmak için Los Angeles'a gideceği için bu iyi bir şeydi.

Bir cumartesi günü öğleden sonra, Sarah'nın yatak başının ne kadar güçlü olduğunu test ettik. Sert, gürültülü ve terli bir sevişmeden sonra hassas dokunuşlara ve tatlı fısıltılara geçtik. Radyoda, Rob Thomas'ın *Little Wonders* şarkısı başladı ve Sarah iç çekti.

"Bu şarkıyı seviyorum."

Karnını okşadım. "Göğüslerini seviyorum."

Sarah gülerek kafama vurdu. Ama meme ucunu ağzıma alıp emdiğimde, kıkırtıları uzun iniltilere dönüştü.

"Şarkıyı sevmene sevindim, tatlım."

Her şey mükemmeldi.

Fakat zaman bir saatli bomba gibi işliyordu ve ona anlatmam gereken şeyler vardı. Bu yüzden ertesi gün, ikimiz için nane çayı demledim ve salondaki koltuğa oturup her şeyi nazikçe açıklamaya çalıştım.

"Sana bir şey söylemem gerek. Hoşuna gitmeyecek."

Sarah gözlüğünün ardındaki gözlerini kısarak ihtiyatla baktı. "Tamam."

Onu kaldırıp kucağıma oturttum; poposu tam kasığımın üzerindeydi, bir arada duran bacakları aşağı sarkıyordu, sıkıca sardığım kollarım karnında birleşmişti.

"Yeniden askere yazıldım."

Sarah kaskatı kesildi ve dudakları bembeyaz oldu.

"Sen Veliaht Prenssin... Bunu yapamazsın..."

"Görünen o ki aklıma koyduğum her şeyi yapabilirim."

"Ama Kraliçe..."

"Şu an hiç mutlu değil, ama bunun yapmam gereken bir şey olduğunu anlıyor. Bu kez normal bir birimde, gerçek bir dağıtım olacak. Takma bir isimle kayıt olacağım, böylece diğer adamları tehlikeye atmayacağım." Sarah'yı sıkıp şaka yapmaya çalıştım. "Uygun bir takma isim bulmama yardım etmelisin –Üçüncü Finley Bigdick veya John Thomas Longhorn."

Sarah gülmedi. Gülümsemedi bile.

"Basına Afrika'da safariye, sonra Everest'e tırmanmaya ve son olarak da yağmur ormanlarında bir araştırma gezisine gittiğim söylenecek. Kahraman bir maceracı olarak resmedileceğim. Ama kimseye söyleyemezsin. Ne Penny'e ne Willard'a ne Annie'ye ne de annene. Hiç kimse bilmemeli."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Yumuşak saçlarını geriye ittim ve anlamasını umdum. "Çünkü eğer bir kral olacaksam, yönetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmem gerek. Ve sanırım... Sanırım bu konuda iyi olabilirim."

Sarah, sanki hâlâ yanında olduğumdan emin olmak istiyormuş gibi göğsümü okşadı. "Seni nereye gönderecekler?"

"Henüz bilmiyorum. Görev yerine gittiğim zaman öğreneceğim... İki hafta sonra."

"İki hafta mı? Neden daha önce söylemedin?"

"Senin bundan etkilenmeni istemedim. Seni bana geri dönmeye zorlamak istemedim."

Sarah alayla güldü. "Asil olmak için çok harika bir zaman seçmişsin, Henry."

"Biliyorum." Tüm bunların saçmalığı karşısında başımı iki yana salladım. "Ve... Özür dilerim. İstediğinin bu olmadığını anlıyorum... Ama yapmam gereken şey bu."

"Ne kadar süreliğine?" diye sordu sessizce.

"İki yıl."

Sarah'nın irkildiğini fark edince devamını anlatmak için acele ettim.

"Konumumu gizli tutmak için ekstra önlemler alınması gerekecek. Mesajlaşamayız, Skype'tan konuşamayız ya da telefonla görüşemeyiz. Konu sadece benim güvenliğim değil... Anlıyorsun, değil mi?"

Sarah'nın sesi hüzün doluydu, ama başını salladı. "Evet."

Ona dokunma ve nabzının titreşimini parmak uçlarımda hissetme ihtiyacıyla çenesini tuttum. Sonra pürüzlü bir sesle, "Ama sana yazacağım," dedim. Sana her gün yazacağım. Hoş sözlerle ve açık saçık düşüncelerle dolu sayfalarca mektup yazacağım."

Sarah, yanağından bir damla yaş süzülüyor olsa da gülümsedi. "Bana mektup mu yazacaksın? Dokunabileceğim, koklayabileceğim ve elimde tutabileceğim gerçek mektuplar?"

"Gerçek mektuplar." Onu kendime çekerek fısıldadım. "Kâğıt ve mürekkep. Bana, onların yerini hiçbir şeyin tutmadığı söylenmiştin."

Üç gün sonra, Sarah'nın yatağında tek başıma uyandım. Hâlâ erkendi, kış güneşinin parlaklığı olmaksızın gökyüzü hâlâ griydi. Yakın zamanda herhangi bir yerde olmam gerekmediği için gitarımı alıp birkaç melodi çaldım.

Kısa bir süre sonra, Sarah kapının önünde belirdi; saçları rüzgârda dağılmıştı, gözleri parlıyordu, burnunun

ucu soğuktan kızarmıştı. Bu, onu ısırmak istememe neden oldu ve bu düşünce de diğer her yerini ısırmak istememi sağladı. Ben gitarı bırakırken Sarah yatağa atladı. Omuzlarından çekip çıkarmaya çalıştığım paltosu buz gibiydi; üzerinde çok fazla şey vardı.

"Bir şey yaptım," dedi heyecanla. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Bu güzel dudaklara böylesine bir gülücük konduran her şey hoşuma gider."

"Bundan şüpheliyim."

Sonra elindeki bir avuç kâğıdı bana doğru uzattı. Onlara baktım ve yüzümdeki gülümseme bir anda soldu. Haklıydı, bundan hiç hoşlanmamıştım.

"Hayır."

"Henry..."

"Kesinlikle olmaz."

Mavi Ceketliler Derneği, Kızıl Haç'ın Wessco şubesi gibiydi. Gönüllüler, yiyecek ve tıbbi malzeme götürmek, ev inşa etmek, insanların ihtiyaç duyduğu ne varsa temin etmek için afet ve savaş alanlarına seyahat ediyorlardı. Altı ay önce, bir MCD tesisi yanlışlıkla vurulmuştu ve içindeki otuz üç kişi ölmüştü.

"Bir okuma programı başlatacağım. Bu konuda çok heyecanlılar. Kamptaki çocuklara okumayı ve kütüphanelerden yapılan bağışları düzenlemeyi öğreteceğim. Concordia ile başlayabilirim, ancak programın tüm dünyadaki kütüphanelere yayılmasını umuyorlar."

Çenemi sıkarak başımı salladım. "Bunu yapmıyorsun, Sarah."

"Çoktan kaydoldum."

"Öyleyse kaydını sileriz."

Sarah'nın dudakları gerildi ve gözleri sertleşti. "Sen-

den izin istemedim ve istemeye de niyetim yok."

İçimde yükselen öfkeyi ve korkuyu hissettim. "Senin kralın olacağım."

"Ama henüz değilsin."

"Senin kocan olacağım."

Sarah elini havaya kaldırdı. "Hah, şuna bakın; yüzük falan yok. Olsaydı bile fark etmezdi çünkü Aziz George Katedrali'nde durup hayatımızın geri kalanı boyunca sana itaat edeceğime yemin edeceğimi sanıyorsan, beni hiç dinlememişsin demektir."

Onun kendinden şüphe etmesini istemiyordum ama bunu söyleyecek kadar çaresizdim. "Patlamalar, yüksek sesler olabilir. Sen hâlâ... Bu konuda zorlanıyorsun."

Sarah'nın gözlerinin karardığını görünce kendimden nefret ettim.

"Durumu açıkladım. Bu konuda bana yardımcı olmaya hazırlar."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Boğazım düğümlenmişti. "Tehlikeli olacaktır."

Sarah bileklerimi sıkıca tuttu. "Ama sen cesur olmak istememi sağlıyorsun."

İçimdeki bir şey kırılmanın eşiğine geldi. Ve yaşaran gözlerim bulanıklaştı. Çünkü sevdiğim insanları kaybetmiştim, bunun nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordum.

Ve onu kaybedemezdim.

"Cesur olmanı istemiyorum, güvende olmanı istiyorum. Seni kitaplarından birinde olduğu gibi bir kuleye kilitlemek istiyorum, böylece kimse sana zarar veremez. Ve sen güvende, mutlu ve benimle olursun."

Başparmaklarını sakinleştirici bir şekilde bileğimin içinde dolaştırdı. "Sadece kötü adamlar kadınları bir kuleye kilitler."

"Öyleyse beni kötü bir adam olmak istemeye zorluyorsun."

Sarah vereceği yanıtı düşünürken dudağını ısırdı. İlk tanıştığımızdan bu yana çok yol kat etmişti. Tanıdığım en cesur insanlardan biriydi. Ve en güçlüsüydü. Bu sohbet ödümü koparıyor olmasına rağmen, başka bir yanım onunla gurur duyuyordu. Pes etmeyip bana bile karşı koyduğu için. Belki de özellikle bana karşı koyduğu için.

"Bana nedenini sor, Henry."

"Nedeni umurumda bile değil."

"Evet, umurunda. Sor bana."

Boğazıma bir yumru yerleşti. "Neden?"

Sarah'nın koyu gözleri parladı. Cevap verirken gülümsedi. Ve bu çok güzeldi.

"Çünkü eğer bir kraliçe olacaksam, kendileri için konuşamayan insanların sesi olmayı öğrenmem gerek. İnsanları rahatlatmayı, onların arkadaşı ve şampiyonu olmayı öğrenmem gerek. Seninle birlikte dünyayı değiştirmek istiyorum, Henry. Bildiklerimi ve sahip olduklarımı kullanıp bir fark yaratmak istiyorum." Gözlerini kırptı ve gözünden bir damla yaş düştü. "Sanırım... Sanırım bu konuda iyi olabilirim."

Küfrederek onu kendime doğru çektim ve sıkıca kucakladım. "Harika olacaksın."

Bir süre sonra, geri çekilip gözlerinin içine baktım. "Eğer sana bir şey olursa, ölürüm. Abartmıyorum." Sesim çatladı ve gözlerim yaşardı, ama umurumda değildi. "Sen benim ruhuma işledin ve kalbimi sardın. Eğer sana bir şey olursa, her ikisi de kuruyup ölür ve bu umurumda bile olmaz."

"Benim için de aynı." Yavaşça yüzüme dokundu. Benim güzel, tatlı sevgilim. "Sanırım ikimiz de kendimize iyi bakacağımızdan emin olmalıyız."

Ona tekrar sarıldım. Hâlâ korkuyordum ama onu bunu yapmasına izin verecek kadar seviyordum. "Nasıl bir çiftiz ama."

Sarah yüzünü yukarı kaldırıp beni öptü. "Mükemmel bir çift."

İki gün sonra, yeni bir dövme yaptırmak istedim. Castlebrook'ta dövmeci yoktu, bu yüzden Sarah ile birlikte kuzeye doğru yol alıp başkente yakın bir şehre gittik. Tanınmamak için şapka ve güneş gözlüğü taktım, ama dükkânın etrafını saran güvenlik görevlilerinin varlığı bizi ele verirdi. Neyse ki gittiğimizde mekân bomboştu.

Telefonumdaki fotoğrafları açıp sanatçıya istediğimi gösterdim. Sarah'nın yüzünün yakın bir fotoğrafıydı; birkaç gün önce evinin balkonunda çekmiştim. Güneş yeni doğuyordu ve uyumayı düşünemeyecek kadar sevişmekle meşguldük. Dağınık saçları ve gözündeki gözlüğüyle kameradan uzağa bakıyordu. Onu ne zaman düşünsem aklıma bu görüntü geliyordu ve ayrı olduğumuz zaman bakabilmek için bu resmi koluma yaptırmak istiyordum.

Sarah dışarıda oturup kitap okuyarak beni beklerken, siyah perdenin arkasında dövmeyi yaptırdım. Çünkü şaşırdığında çok güzel oluyordu.

Ve beni yine hayal kırıklığına uğratmadı.

Bedenime kazınan yüzünü görünce soluğu kesildi; güzel ağzını eliyle kapatarak penisimin sertleşmesine neden oldu.

Sol kolumdaki dövmelere de yeni detaylar ekletmiştim. "Kelimelerin artık benim için yeni bir anlamı var," dedim, Sarah başını koluma yasladığında. Gözleri parlamış ve

yanakları kızarmıştı; çünkü dövmelerim onu sırılsıklam yapıyordu.

Kraliyet armasının yanında *Görev*, askeri armanın yanında *Onur* ve Sarah'nın resminin altında da *Sevgi* yazıyordu.

"Görev, Onur, Sevgi," dedim ona. "Ama bunların en üstünü sevgidir. İncil öyle söyler."

"Aslında ilk söyleyen Korintliler, 'Şimdi kalıcı olan inanç, umut ve sevgidir. Ancak bunların en üstünü sevgidir,' diyorlar."

Omuz silktim. "Neyse işte, sözü onlar adına düzeltmiş oldum."

Sarah güldü; gözleri dövme fotoğraflarıyla dolu duvarlara doğru sürüklendi.

"Ben de yaptırmak istiyorum."

"Büyükannem kalp krizi geçirecek." Başımı iki yana salladım. "Gelecekteki kralın bir dövmesi olması bir şey; ama gelecekteki kraliçenin bir dövmeye sahip olması ise tamamıyla farklı bir şey."

Sessiz bir güçle omuzları dikleşti. "Yirmi birinci yüzyıldayız. Bu da kral için iyi olan bir şeyin kraliçe için de iyi olduğu anlamına geliyor. Majesteleri durumu atlatacaktır."

Sarah'nın alnını öptüm. "Yaptırmak istiyorsan, tatlım, Kraliçe onaylasa da onaylamasa da yaptıracaksın. Nasıl bir şey istediğine dair bir fikrin var mı?"

"Evet, var." Sarah heyecanla sırıttı. "Ama bekleyip görmek zorundasın. Gizlice dikizlemek yok."

Perdenin arkasında kaybolarak dövme sanatçısıyla fısıldaşmaya başladı.

Kısa bir süre sonra, sağ bileğinde küçük bir bandajla ortaya çıktı. Elimi tutup beni kendine doğru çekti.

"Tam burada olmasını istedim, böylece istediğim zaman bakıp dokunabilirim," dedi ve sonra bandajı söküp çıkardı.

Basit bir çizimdi. İki boş sayfası olan açık bir kitaptı; ancak en üstte tek bir kelime yazıyordu: *Henry.*

"Hikâyem henüz yazılmadı," diyerek yukarı uzandı ve çenemi okşadı. "Ama seninle başladığını biliyorum."

Öyle gurur duydum ve minnettar oldum ki ne yapacağımı bilemedim. Ona delicesine âşıktım. Bu yüzden böyle bir hediye karşısında yapabileceğim tek şeyi yaptım. Onu kollarıma alıp öptüm.

Görev yerine gideceğim gün, yani Sarah'dan ayrılmak zorunda kalacağım gün göz açıp kapayıncaya kadar geldi çattı. Onu dairesinde, örtülerin altında kalmaya ikna etmeye çalıştım; fakat benimle birlikte havaalanına gelmek için ısrar etti. Sahip olduğum tüm zamanı onunla birlikte geçirmek istiyordum, dolayısıyla pes ettim.

Güneş henüz doğmamıştı ve hava buz gibiydi. Bizi pistte, beni götürecek olan uçağın dışında, Saray'ın güvenlik şefi Winston karşıladı. Onu Sarah ile tanıştırdım.

"Sarah, bu Winston, Siyah Takımlıların başı. Ben yokken seninle ilgilenildiğinden emin olacak."

Winston saygıyla eğildi. "Benim için büyük bir onur ve zevk, Leydi Sarah."

Sarah başıyla selam verirken nezaketle, ama utançla gülümsedi.

Dirseğini hafifçe sıkıp Winston ile özel konuşmam gerektiğini söyledim. Sonra Winston'ı kenara çektim.

"Leydi Sarah'nın MCD'ye katılmayı planladığını biliyor musun?"

"Evet, efendim."

"Onun güvenliği için gereken düzenlemeleri yaptın mı?"

"Evet, Prens Henry."

Sesim hava kadar soğuktu. "Senin görevin, kraliyet ailesini korumak ve monarşinin geleceğini güvence altına almak, değil mi?"

Winston başıyla onayladı, gözleri bir makine gibi bitmez tükenmez bir enerjiyle doluydu ve sertti. "Evet."

"Ona iyice bak, Winston. O olmadan, bu monarşinin bir geleceği de yok, anlıyor musun?"

Winston hafifçe eğildi. "Tamamen, efendim."

"Etrafının güvenlikle çevrilmesini istiyorum. En iyi adamlar olsun. Eğer bu duruma sinirlenirse, adamlarını gizli tutmaya çalış; ama onun her zaman korunmasını istiyorum. Ne olursa olsun. Anlaşıldı mı?"

Winston bir kez daha başıyla onayladı. "Bu konuyu dert etmeyin, Prens Henry. Leydi Sarah, Kraliçe'nin kendisi kadar güvende olacak."

Sonunda minik bir rahatlama duygusu hissettim. Aptal değildim; birini bu kadar çok sevmemin, olduğum kişi yüzünden bir çatışma yarattığının farkındaydım. Bunun bir bedeli vardı. Çünkü Sarah'yı severek, onun hayatına ilgi ve hatta tehlike çekiyordum. Tek tesellim, onu bundan koruyacak kaynaklara sahip olmamdı. Winston ve James gibi adamlar vardı; beni, abimi, yengemi, büyükannemi ve şimdi de Sarah'yı güvende tutmak için ölecek olan yüzlerce asil kadın ve erkek vardı.

Winston'ın omzuna hafifçe vurdum ve başını eğerek uçağa doğru gitmesini izledim.

Sonra Sarah'nın yanına dönüp yüzüne baktım ve bu anı aklıma kazıdım. Paltomun kolunu yukarı sıyırıp bi-

gönderdim; çünkü bazen söylenebilecek başka bir şey olmuyordu. Diğer mektuplarda ise yaptığım işlerden, tanıştığım çocuklardan ve nerede yaşıyor ya da hangi dili konuşuyor olurlarsa olsunlar, tüm çocukların aynı olduğundan, hepsinin sevmek ve sevilmek için muazzam bir kapasiteye sahip olduğundan bahsettim. Ayrıca ikimizle ve çocuklarımızla ilgili kurduğum hayalleri yazdığım mektuplar da vardı.

Birbirimize yazdığımız mektupların hepsi Guthrie Evi'ndeki özel kasada saklanıyordu. Bir gün, birinin, tarihin bir parçası olarak George ve Martha Washington'ın mektuplarını incelediği gibi bizim mektuplarımızı da okuyabileceğini düşünmek garipti. Bizim için onlar sadece Henry'den Sarah'ya ve Sarah'dan Henry'e giden basit sözcüklerdi; ama şimdi, bir gün dünyada dolduracağımız yeri anlıyor ve kabul ediyorduk. Biz buyduk ve bunu kabullenmiştik.

Henry'nin görevi sona erdiğinde bana sürpriz yaptı. MCD ile bulunduğum yere gelip beni buldu. Başkaları için yorgun, sakallı bir asker gibi görünüyordu; ancak onu anında tanıdım. O gözleri ve gülümsemeyi nerede görsem tanırdım. Koşup kendimi kollarına attım ve işte o an, iki yıllık ayrılığın birbirimize olan tutkumuzu ve sevgimizi derinleştirdiğini anladık.

Henry, döndükten sonra Guthrie Evi'nde yaşamaya başlamıştı ve Wessco'yu daha iyi bir yer haline getirmek için Parlamento ve Kraliçe ile birlikte çalışıyordu. Ben de şehirde yeni bir daireye taşınmıştım. Annem her ziyaretinde kalabalık ve gürültü yüzünden şikâyet ediyor ama yine de geliyordu. Penny, küçük çaplı birkaç televizyon programında ve çok başarılı bir diş beyazlatma kremi reklamında rol aldı. Aynı ürün için Los Angeles'taki reklam

panolarında boy gösterdi. Haftada en az bir kere o panoların resmini çekip bana gönderiyordu; çünkü hâlâ buna inanamıyordu.

Günlerimi, Saray kütüphanesinde çalışarak ve okuryazarlığı teşvik eden birçok yardım kuruluşunda görev alarak geçiriyordum. Yeni insanlarla ve yerlerle karşılaştığımda hâlâ zorlanıyordum ama bu beni engellemiyordu. Bir zamanlar Henry'e söylediğim gibi, hepimizin tuhaflıkları vardı.

Henry'e gelince, gecelerime sahipti; neredeyse hepsine, her zaman. Şehirde, Castlebrook'ta olduğundan daha farklıydı. Paparazziler acımasızdı ve birlikte geçirdiğimiz gecelerden sonra sabahları ikimizin fotoğraflarını çekmekten daha fazla istedikleri bir şey yoktu. Sinsice hareket etmek zorundaydık.

Neyse ki sinsilik hâlâ Henry'nin uzmanlık alanıydı. Henüz yakalanmamıştık.

Aslında daha dün gece onunla birlikteydim ve şu anda Parlamento'da yaptığı konuşmadan bahsetmiştik. Ona eğer gerilirse beni çıplak bir şekilde hayal etmesini söylemiştim ve o da hafızasını tazeleyecek bir şeye ihtiyaç duyduğunu söylemişti... Sonrasında daha fazla konuşma olmadı.

Prens Nicholas ve Kraliçe ile birlikte oturdum ve Henry'nin, Wessco'nun potansiyel askeri yükümlülükleri konusunda Pembrook Evi'nin yerini belirlediği konuşmayı dinledim. Konuşmaları, büyükannesi ile birlikte çalışarak kendisi yazmıştı. Dediğim gibi... Henry mükemmel bir yazardı.

Sözlerini bitirirken, karşısındaki her milletvekiliyle göz teması kurdu.

"Bu hafife aldığım bir konu değil. Savaşın nelere mal olduğunu gördüm ve her asker için sanki ailemin birer üyesiymiş gibi yas tuttum; çünkü öylelerdi."

Sonra sesi değişti. Güçle yankılandı.

"Ama dünya her zaman gri değildir. Doğru ile yanlış arasındaki çizginin son derece açık ve net olduğu anlar vardır. Ve her birimiz tercihimizi yapmalıyız. İyi insanlar bir şey yapmadığında kötülüğün yayıldığı söylenir. Bu yüzden, bugün ben '*Hiçbir şey yapmadan durmayacağım*,' diye söz verirken, sizden de ayağa kalkıp benimle ve Wessco'nun çocukları ile birlikte durmanızı istiyorum."

Salon alkış sesleriyle doldu ve Parlamento'nun her bir üyesi ayağa kalktı. Majesteleri, Veliaht Prensi ile birlikte durmak için...

Daha sonra Henry kürsüden indi ve Parlamento üyeleriyle el sıkışıp sohbet etti. Oturduğumuz yere ulaştığında, abisi genişçe gülümseyerek onu kucakladı.

"Aferin, Henry. Gerçek bir politikacı gibiydin."

"Hayır," diye araya girdi Kraliçe. "Bir kral gibiydi."

Bu, Kraliçe'nin yapabileceği en büyük iltifattı ve Henry... Kızardı.

İçimde garip bir his belirdi çünkü Henry'yi de kendime benzetmiştim. Henry'i sevmek, beni vahşi ve cesur biri yapmıştı; bana olan sevgisi ise onu daha mütevazı ve sakin birine dönüştürmüştü. Ne kadar komik bir çifttik; kitaplarda okuduğum çiftlerden çok daha iyiydik ve bu da benim yapabileceğim en büyük iltifattı.

Henry, Olivia'ya dönüp ona sevgiyle sarıldı. "Şu haline bak, Olive." Yuvarlaklaşmaya başlamış olan karnına baktı. "Sana Pimento* demeye başlayacağım; tıka basa dolmuşsun."

* İngilizcede yenibahar anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Olivia güldü. Ve sonra bizi bekleyen araçlara binip saraya doğru yola çıktık.

Henry

Konuşmamdan sonra Sarah, Nicholas, Olivia, büyükannem ve ben çay içmek için sarı oturma odasına gittik. Son zamanlarda aklımda olan konuyu dile getirdim.

"Yılbaşından sonra Sarah'nın Guthrie Evi'ne taşınmasını istiyorum."

Büyükannem çayını içerken neredeyse boğuluyordu. "Kesinlikle olmaz."

"Neden? Zaten şimdi de neredeyse burada yaşıyor; artık durumu resmileştirebiliriz."

Kraliçe tek kaşını havaya kaldırdı. "Senin ve benim *resmi* anlayışımız biraz farklı."

Omuz silktim. "Yasa değişmek üzere; kısa bir süre sonra Guthrie Evi'nin her odasında işi pişirmiyormuş gibi davranmamıza gerek kalmayacak."

Kraliçe ile yaptığımız lobi faaliyetlerinden sonra, yasayı değiştirmek için gereken oy sayısına neredeyse ulaşmıştık. Önümüzdeki sene bunun gerçekleşeceğini umuyorduk ve sonra ben de dâhil olmak üzere gelecekteki tüm varisler istediği kişiyle evlenebilecekti. Sarah ile sahip olacağımız ilk çocuk –kız ya da erkek olsun– tahtın ilk varisi olacaktı.

"Çok fazla bilgi, Henry," diye iğneledi Olivia.

"Teşekkür ederim, Olivia," dedi büyükannem. "Düşüncelerimi dile getirdin."

Kraliçe fincanını masaya koydu. "Küçük adımlar, oğlum. Gelenekler hâlâ adetlere uymayı gerektiriyor. Sarah'nın devlet ve aile işlerinde sana eşlik etmesi bile sadece on yıl önce skandal sayılırdı. Nişanlı bile değilsiniz."

Elimi salladım. "Teknik bir ayrıntı."

Nicholas kıkırdadı. "Henüz soruyu sormamış bir adama göre kendinden son derece emin görünüyorsun."

"Gerçekçi davranıyorum," diyerek Sarah'ya göz kırptım. "Karşı konulmaz biriyim."

Küçük ördeğim güzel gözlerini devirdi.

"Her ne olursa olsun," dedi Kraliçe kuru bir sesle, "Wessco'nun genç hanımlarına iyi örnek olmalıyız." Sarah'nın eline dokundu. "Ona anlat, canım."

Büyükannem ve Sarah, son bir yıl içinde çok yakınlaşmışlardı. Büyükannem, Sarah'yı güvenli kanatlarının altına almış ve güzel sevgilim de güçlü bir akıl hocası olmuştu.

İmparator Palpatine ve Darth Vader'ın aksine...

"Ah, bilmiyorum, Kraliçe Lenora," diye cevap verdi Sarah. "Ben modern ve bağımsız bir kadınım. Evlenmeden önce Henry ile birlikte yaşamak, Wessco'nun kadınlarına çok iyi bir örnek olabilir. Ne diyorlardı? 'Satın almadan önce dene,' mi?"

"Denemek mi..." diyerek öksürdü Kraliçe.

Ve sonra Sarah'nın yüzüne baktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Sarah Von Titebottum?" diye sordu sertçe.

Sarah'nın yüzü ciddileşti ama gözlerindeki ışıltı yerinde kaldı. "Evet, Majesteleri. Torununuzun korkunç bir etkisi var."

Birçok yönden.

Kaşlarımı imalı bir şekilde havaya kaldırdım ve Sarah, Kraliçe'nin güvenini tazelemeden önce bana sahte bir öfkeyle baktı.

"Ama size katılıyorum: Düğün bitene kadar Guthrie Evi'ne taşınmayacağım. İnsanlardan çok destek aldık;

muhafazakâr vatandaşları rahatsız etme riskine girmemeliyiz... Bu fikir ne kadar cazip olursa olsun."

Büyükannem başını salladı. "Çok iyi söyledin, kızım."

Surat astım. "Ama bu çok uzun sürecek. Beklemek istemiyorum."

Kraliçenin acıması yoktu. "O halde işleri hızlandırmanı öneririm, Henry. Eğer seviyorsan, yüzük takmalısın." Sonra gururla ekledi. "Bunu daha önce Beyonce'ye söylemiştim."

Hepimiz güldük. Çünkü görünüşe göre Kraliçe'nin de espri anlayışı vardı.

Kim bilebilirdi ki?

Ama yine de... Bu iyi bir tavsiyeydi.

Sarah, en iyi mutlu sonların düğünle bittiğini söyledi. Fakat eğer bir kraliyet düğünü gördüyseniz, aslında hepsini görmüş sayılırdınız. Dantel kolları olan beyaz bir gelinlik, askeri üniforması içindeki şık damat, altın işlemeli at arabaları, kalabalık ve sevimli nedimeler...

Gerçek hikâye ise bundan sonra başlardı. Sadece bir avuç insanın bildiği ve çok daha azının görebildiği hikâye...

Bizim hikâyemiz Horny Goat'ta başladı. Sarah, koyu mor elbisesi içinde çarpıcı görünüyordu. Öne çıkmaktan hâlâ hoşlanmıyordu ve cesur renklerin hayranı değildi ama bu günlerde elbise seçimleri daha canlı ve korkusuzdu; tıpkı kendisi gibi.

Bununla bir ilgim olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Nicholas ve Olive bizimle birlikteydi; Penelope ve abi-

min yaşam dolu baldızı Ellie Hammond da arkadaşlarımız Simon, Franny, Willard, Laura, Annie, Sam ve Elizabeth ile birlikte yanımızdaydı. Macalister ve Meg, barın arkasındaydı; James ve büyük Mick, abimin kapıda duran güvenlik görevlileri Tommy Sullivan ile Logan St. James'e katıldı.

Tüm ekip buradaydı.

Sahnede, gitarımla birlikte bir sandalyede otururken, mikrofona vurdum ve tüm kalabalık bir anda sessizleşti.

"Babam boş zamanlarında yapboz yapardı; bu onun için bir hobiydi. Binlerce parçası olan karmaşık yapbozlar. O bir masada oturmuş sabırla parçaları yerine koyarken, halının üstünde oyuncak arabalarımla oynadığımı hatırlıyorum."

Nicholas'ın yumuşak bir şekilde gülümsediğini gördüm, çünkü o da hatırlıyordu.

"Ve bazen, hiçbir yere oturmuyormuş gibi görünen bir ya da iki parça olurdu. Onları bir kenara ayırırdı ve ben de onlarda bir sorun olduğunu, belki de bozuk olduklarını düşünürdüm. Ama sonra... O parçaların oturacağı yeri, eşlerini bulurdu. Ve o iki parça birleştiğinde, ne olması gerektiğini görürdünüz. Nereye oturduklarını ve tüm resim için ne kadar önemli olduklarını anlardınız."

Kalabalığa bakıp Sarah'nın koyu gözlerini aradım ve sonunda onları bulduğumda çoktan gözyaşlarıyla dolmuş olduklarını gördüm.

Çünkü bu konuşma ile nereye varacağımı biliyordu.

"Bu gecenin asıl olayı, son derece doğru, düzgün ve... Sıkıcı olacaktı. Ama sorun değil. Çünkü buradaki herkes, Sarah ve benim için önemli olan herkes, her şeyin nasıl başladığını biliyor. Bir zamanlar, acınası bir delikanlı, utangaç ve güzel bir kızla tanıştı ve birlikte çok daha faz-

lası oldular... Çok daha güçlü, güzel ve ölümsüz oldular. Ve bir akşam, adam ona eski bir barda bir şarkı söyledi; içinde soru olan bir şarkı. Adam son notayı çaldıktan sonra, kadın binlerce kez 'evet' dedi."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "En azından... Ben böyle olacağını umuyorum."

Parmaklarımı tellere dokundurdum ve Train'in *Marry Me* şarkısının açılış notalarını çaldım.

Sonsuzluğun yeterli olmadığına, aşkın doğru yolu gösterdiğine ve her gece ona şarkı söylemeye yemin ettiğime dair sözleri söylerken, Sarah'ya baktım ve o da gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

Son notaları çaldığımda çoktan başını sallamaya başlamıştı. Sahneden inip tam önünde durdum ve her iki dizimin üstünde yere çökerek annemin küçük elmaslarla kaplı platin yüzüğünü ona takdim ettim.

"Seni seviyorum, Sarah. Bunu zaten biliyorsun ama sana her gün söyleyeceğime ve göstereceğime söz veriyorum. Ödünün koptuğu anlarda bile cesur olmaktan korkmaman için seni her zaman güvende tutacağıma söz veriyorum. Seni el üstünde tutacağım ve gücünle nezaketinden ilham alacağım. Sana macera, eğlence ve heyecan dolu bir hayat ve binlerce kitabın sayfasını doldurmaya yetecek kadar mutluluk ve sevgi vaat ediyorum."

Sarah'ya bakıp gülümsedim. Boğazım düğümlenmişti ve kalbim yerinden çıkmak üzereydi.

"Benimle evlenir misin, Sarah?"

Yüzünden mutluluk gözyaşları akarken, güzel sevgilim karşımda dizlerinin üstüne çöktü ve yüzümü ellerinin arasına alıp, "Evet, Henry. Evet, seninle evlenirim. Evet, evet, evet, evet..." diye fısıldadı.

Onu kendime çektim ve sözümüzü uzun bir öpücükle

mühürledik. Bizi en iyi tanıyan ve en çok seven insanların alkışları ve sevinç nidaları tüm mekânı doldurdu.

Ve işte bu, televizyonda göremeyeceğiniz ya da tarih kitaplarında okuyamayacağınız bir hikâyeydi. Bu, kalbinin kraliçesini bulmuş ve nasıl kral olunacağını öğrenmiş olan asi bir prensin hikâyesiydi.